nicuță tănase

GHIDUL SUPERSTIȚIOSULUI

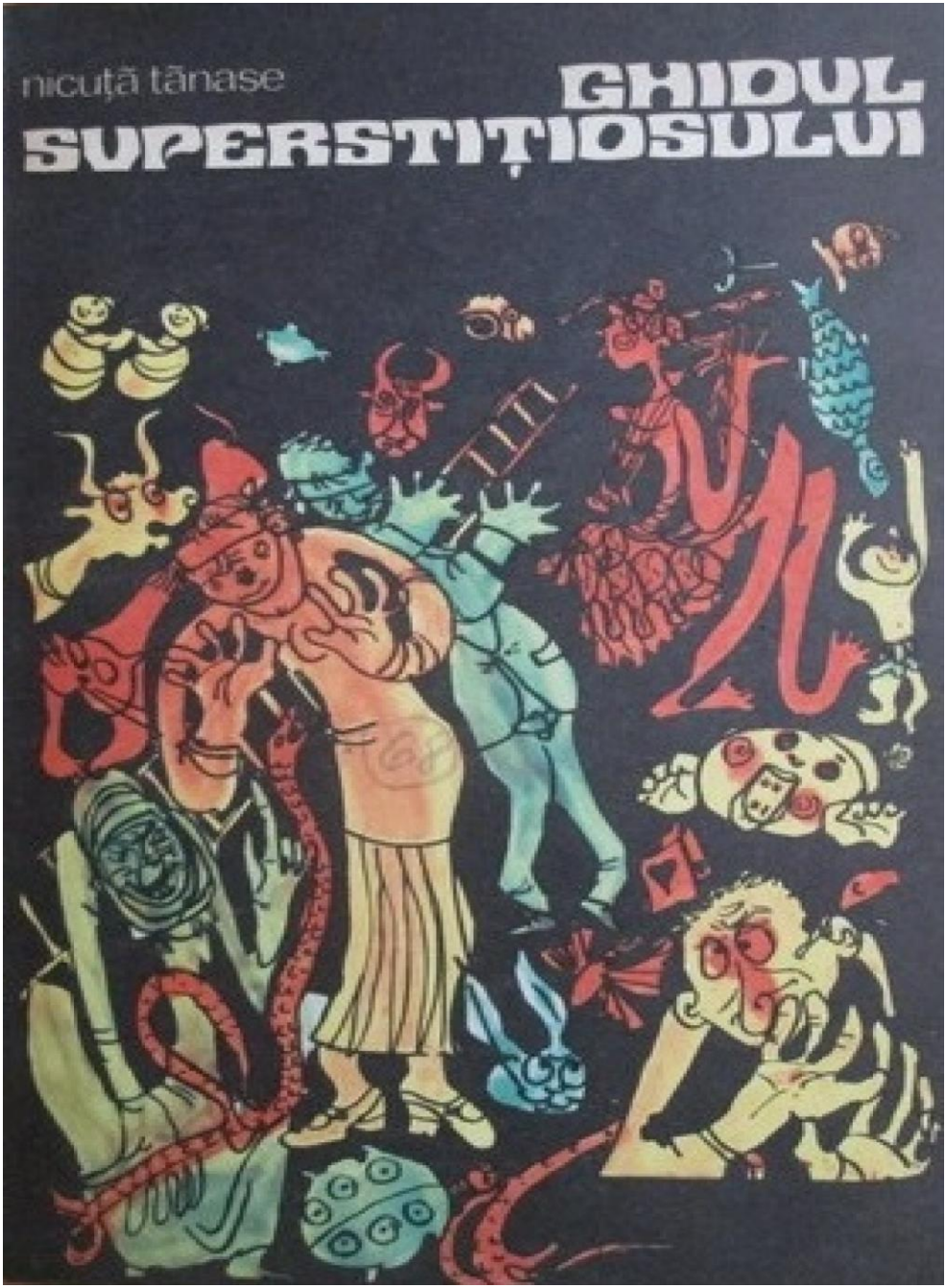

Cuvânt înainte

Vai. Dar cum s-a putut întâmpla să existe atâta nepăsare, atâta lipsă de preocupare din partea noastră, a scriitorilor de satiră și mai ales de umor (mai ales de umor!). Faţă de superstiţioși? Domnilor… Domnilor scriitori: ce-a fost cu noi? Cum i-am pierdut din vedere? Cum i-am pierdut din vedere pe dumnealor superstiţioșii? Am fost prea ocupaţi? Cu ce? Cu ce-am fost prea ocupaţi? Am avut de spart lemne? Care lemne? Lemne, pe dracu'! Doar avem calorifer, dacă nu chiar încălzire centrală. Ne plouă în casă? Ne-a plouat în casă și celelalte dependinţe și am umblat după aprobări pentru tablă ori ţiglă? Să lăsăm acoperișul că-i bun. Să nu căutăm acoperiri ori mai ales motive, ci să recunoaştem cu mâna stângă pe conștiinţă și cu faţa spre peretele din dreapta că am neglijat acest sector. Domnilor scriitori! Domnilor scriitori, să nu ne smiorcăim. Ci, cum am mai zis, să recunoaştem de data aceasta cu ambele mâini pe conștiinţă că sectorul superstiţioși l-am neglijat. L-am foarte neglijat.

În rândurile superstiţioșilor a intrat cine vrei și cine nu vrei. Daţi, vă rog frumos,

o raită printre superstiţioși și dacă n-o să vă apuce durerea de cap (poate chiar și de abdomen) când o să vedeţi ce s-a petrecut în această ramură, să nu îmi mai daţi mie nici bonjur. Până și un ţine de patru dacă nu chiar de trei luni jumate a primit diploma de superstiţios. Și pentru ce? Ce merite poate avea un copil de nici patru luni pentru a primi o diplomă de superstiţios? Și pentru că a venit vorba de merite, merită să aflaţi cum a devenit superstiţios. Era în braţe la maică-sa și veneau împreună de la o mătușă a lor din Știrbei Vodă colţ cu Calea Plevnei. Pe Știrbei Vodă la nr. 1 537 I.C.R.A.L.-ul uitase acum opt ani o scară. O scară cu de trei ori treisprezece trepte, adică treizeci și nouă. Scara era rezemată de faţada imobilului. Ei bine, copilul ăsta, care are o mătușă pe Știrbei Vodă, cam prin dreptul numărului de mai sus a început să urle. A început să urle nu ca din gură de orice șarpe, ci ca din gură de viperă, dacă nu și mai u au. Dacă pe Știrbei Vodă trec tramvaie (dar mi-e teamă că nu prea trec tramvaie pe această stradă), atunci aflaţi de la mine ca — s-au oprit în loc şi rele. S-a oprit toată circulaţia și toată lumea s-a întrebat de ce ţipă copilul care nu împlinise nici măcar patru luni. Un superstiţios de talie medie, dar superstiţios în adevăratul înţeles al cuvântului, cu costum gri, pantofi maro, șireturi idem, cravată și mai idem, dar cu mustaţă cam neagră, lăsată puţin pe oală, s-a uitat la scară (exact cum s-a uitat actorul Ștefan Bănică la sabia lui Damocles când și-a dat seama că știe să și cânte) și i-a zis mamei copilului care blocase circulaţia:

— Treceţi strada! Treceţi neapărat și imediat strada!

— De ce să trec strada? a întrebat mama copilului, care îşi iubea mai mult copilul decât pe propriul ei soţ, care lucra în schimbul de după-amiază. De ce să trec strada? l-a mai întrebat o dată femeia pe purtătorul de mustaţă cam neagră și lăsată puţin pe oală.

— Traversaţi, pentru că în dreptul numărului 1 587 este… dumneavoastră nu vedeţi? Este o scară cu de trei ori treisprezece trepte.

Femeia cu același copil în braţe (nu-l schimbase între timp, nu-i schimbase nici măcar scutecele) se uită și ea la scara I.C.R.A.L.-ului și după ce numără treptele de sus în jos, apoi de jos în sus. După ce se mai uită o dată la mustăcioara lui, pana corbului din fabula lui La Fontaine, întrebă cu câteva grame de zâmbet pe buze și cu un obraz mai roșu decât un apus de soare de Brăila (Doamne, ce apusuri de soare erau pe vremuri la Brăila!).:

— Și ce dacă este o scară? O scară cu treizeci și nouă de trepte?

Superstiţiosul de talie mijlocie, dar superstiţios până în măduva tuturor oaselor purtătoare și nepurtătoare de măduvă, care intrase în vorbă cu această femeie cu copil în braţe cum intră trenul în Predeal, văzând roșeaţa de pe chipul ei și. Bineînţeles, și cele câteva sute de grame de zâmbet, se apropie de femeie și. Zăbovind încă vreo câteva secunde cu privirile pe buzele ei vopsite nu din sărăcie, zise:

— Nu știţi că nu e bine să se treacă pe sub scară?

Femeia cu copilul în braţe mări gramajul zâmbetului cu încă vreo câteva sute de grame și astfel, cu un zâmbet mult mai sincer decât un cântar dintr-un magazin

ALIMENTARA, întrebă:

— De ce nu e bine?

— Nu este bine pentru că… dumneavoastră nu ştiţi că un superstiţios-superstiţios nu trece niciodată pe sub o scară? Mi-am dat seama de la prima vedere că… Da, domniţă dragă, mi-am dat seama că fiul dumneavoastră este superstiţios. Da, frumoasă doamnă, este superstiţios și știe că nu e bine să treacă pe sub scară. Și, doamnă dragă, mă bucur că l-am întâlnit, mă bucur că l-am cunoscut și mă bucur și mai profund că v-am cunoscut pe dumneavoastră, care l-aţi adus pe lume. Să închidem ochii și să permitem să intre în rândul superstiţioșilor și acest copil minune. Dar ce facem cu calul? Care cal? În niciun caz calul lui Alexandru Machidon ori al vreunui renumit vânzător de fiare vechi.

Dacă era barem un El Zorab închideam ochii. Pentru că uite, după informaţiile mele, după câte cunosc eu, a intrat și este numărat printre superstiţioși și un cal. Păi. Dragii mei scriitori, d-aia sunt revoltat. D-aia urlu cât mă ţin puterile. D-aia tot întreb eu: ce-am făcut? Ce-am făcut noi, scriitorii de satiră și mai ales de umor? Vedeţi ce-am făcut?

Am permis până și cailor, care nu au avut nici măcar un pic de merit, care nu s-au evidenţiat nici măcar cu un nechezat mai acătării de-a lungul istoriei, să devină superstiţioși. Care cai? Insistaţi deci să răspund care cai? Deocamdată vă voi da doar un singur exemplu. De data aceasta nu voi mai apela la Știrbei Vodă. De ce să se creadă, să rămână cineva cu impresia că pe Știrbei Vodă și numai pe Știrbei Vodă se petrec astfel de chestii. Chestii d-astea cu superstiţioși! Eram la Călărași, în orașul Călărași. Pe strada principală, înaintea mea, două camioane încărcate cu mobilă.

Camioane cu tracţiune animală, mai precis trase de cai.

Camionul din faţă tras de doi cai. Camionul din spate tras de doi cai. Prin dreptul farmaciei cu program redus, nu se știe cum. Unuia din caii de la camionul eu tracţiune animală din faţă i-a căzut o potcoavă. Dacă la Călărași există tramvai, atunci înseamnă că potcoava cu pricina s-a agăţat de linia de tramvai. Dacă la Călărași nu există tramvai, atunci potcoava a căzut din alte motive. Vă convine dumneavoastră acum să lăsăm treburile noastre baltă și să alergăm după motive cum aleargă chelul după tichie de mărgăritar? A căzut potcoava, a căzut. Fapt este însă (reţineţi, rogu-vă acest însă) că această potcoavă a căzut de la un cal care împreună cu prietenul său trăgea camionul din faţă și…

Și, domnilor, s-ar putea să mă credeţi, s-ar putea să nu mă credeţi… Ei bine, domnilor, eu nu oblig pe nimeni să mă creadă, dar vreţi, nu vreţi, lucrurile așa s-au petrecut. Calul din stânga camionului din urmă, văzând o potcoavă, s-a oprit.

S-a oprit, bineînţeles, și celălalt cal, dar acesta a stat cu minte în hamul lui. Cum zic, calul din stânga s-a oprit și a început să sforăie. Sforăia ca şi cum ar fi văzut un lup.

Camionarul, un om foarte cumsecade și care, culmea, chiar în dimineaţa aia îşi cumpărase o șapcă în opt colţuri și dăduse trei lei bacșiș frizerului care-l tunsese, la început l-a rugat frumos pe calul în cauză: „Hai Mișule, hai cu tata, hai că-i

măresc raţia de ovăz !”.

Mișu deloc. Stătea locului de parcă era la fotograf. Sforăia a lup, cum zic, adică cum am mai zis, și mișcă) dacă poţi. Nu se clintea din loc. Parcă era lipit cu pastă albă „Pescăruș” ori cine știe ce altă alifie de lipit. Camionarul a scos biciul din teacă. I-a dat câteva pe spinare lui Mișu, lui bietul Mișu, că așa-l chema pe acest cal răzvrătit. Acesta sforăia și se uita la potcoavă. Se uita la potcoavă cam cum s-ar uita un frizer la un client al lui mai vechi care a venit la tuns, clar căruia i-a crescut între timp, în loc de păr, ţelină ori fire de pătrunjel. Nu voi mai lungi vorba, ci voi trece direct la deznodământ. Calul nu s-a urnit din loc până când stăpânul lui n-a scuipat de trei ori pe potcoavă și până n-a aruncat-o peste cap. Din ziua aceea, acest cal a fost trecut în rândul superstiţioșilor, și nu a trecut la superstiţioșii stagiari, ci direct la definitivi. Iar autorul crede că pe merit. De ce să ne ascundem după deget? Calul, acest cal are stofă de superstiţios.

Există o harababură în lumea asta a superstiţioșilor… La construcţia turnului Babel, după câte știu, exista o evidenţă a limbilor care se vorbeau și nu se înţelegeau. Era o evidenţă totuși. În lumea superstiţioșilor — nimic. A trecut unul pe lângă un preot și tocmai atunci, din cine știe ce întâmplare, s-a ţinut omul de un nasture ca să nu cadă, și din acel moment, gata, bagă-i pe novice în rândul superstiţioşilor. Dacă și ăstei este superstiţios, atunci eu sunt sticlă de lampă numărul unșpe sau cinci.

Un bun amic al meu. Cu care am făcut armata paişpe luni în șir și care, vă rog din suflet să mă credeţi, este o persoană foarte serioasă, ei bine, acest bun prieten al meu mi-a relatat un caz cu toiul și cu totul ieșit din comun. Aproape incredibil. Dacă pe acest om nu l-aș cunoaşte de foarte multă vreme și dacă nu aș ști despre el numai lucruri frumoase (îi era milă, de pildă, să-și înnoade șireturile de la bocanci, asta pentru ca șireturile bocancilor să nu se simtă prost înnodate în timpul instrucţiei noastre militare), aș zice că taie piroane. Nu a tăiat piroane în viaţa lui. Putea să moară de foame și nu tăia nici măcar găini, darmite piroane. Așadar, acest bun prieten al meu știţi ce mi-a povestit? Ba nu zău. Că-i de necrezut! A susţinut și susţine în faţa oricui că a găsit o muscă superstiţioasă. Că a văzut cu ochii — lui. Nu că a auzit, de auzit se aud multe… Dar când un martor ocular susţine asta, nu mai ai cum să-l contrazici.

Domnilor, amicul ăsta al meu susţine că într-o joi a binecunoscutului nostru sfârșit de secol cu numărul de or dine douăzeci, cam pe la ora prânzului. Stătea la masa din sufragerie și aștepta să i se aducă mâncarea. După satisfacerea serviciului militar, acest bun prieten al meu s-a îmbrăcat civil, și cum îi stă bine unui civil cu serviciul militar satisfăcut, s-a căsătorit cu o „socotitoare” din comuna Sighireanu și o duce bine din toate punctele de vedere ale unei bune căsătorii. convins fiind că această deviere de la subiect v-a adus datele necesare cunoaşterii și a vieţii familiale a prietenului bun al autorului, închidem paranteza care de fapt nici nu a fost deschisă și continuam de unde am rămas. Era treaz, este vorba de prietenul cu care am făcut schimb de bocanci în timpul milităriei. Deci, dacă era în sufragerie. Se înţelege că era treaz și nemâncat. Nu băuse nici măcar cincizeci de

grame de ţuica de Pitești. Nimic. Nici măcar aghiazmă nu luase în gură. Domnilor, zice că la un moment dat a băgat de seamă că o muscă de mărime obișnuită dădea târcoale coșului cu pline. Amicul meu. Pe lângă faptul că e serios, se spală înainte de a se așeza la masă și. În afară de asta, nu-i place să fie bâzâit când mănâncă. Așa stând lucrurile, a izgonit musca printr-o mișcare a mâinii drepte. A alungat musca cu mina dreaptă pentru că nu e stângaci. Garantez eu, dacă este nevoie depun și jurământ, că acest prieten al meu, cu care am făcut armata atâtea luni și care uneori se lăuda că a suferit în tinereţe și de vărsat, dar nu avea semne nici măcar pe faţă, nu este stângaci și mai garantez că are un creier plivit la timp. Domnilor, în graba ei de a scăpa de pericol, musca de mărime obișnuită a lovit cu o aripă solniţa. Se înţelege că solniţa s-a răsturnat și se mai înţelege că, dacă solniţa s-a răsturnat, s-a vărsat și sarea. O muscă normală, văzând ce poci nog a făcut, ar fi plecat la ea acasă să povestească la rudele ei apropiate, și mai puţin apropiate, ce i s-a întâmplat. Dar, iubiţii mei cititori, această muscă nu s-a brodit să fie o muscă normală, așa că, fără să-i fie teamă de urmări, s-a urcat pe grămada de sare vărsată pe faţa de masă și, înfigându-și labele din faţă ca d cupă de excavator fruntaș în ramură, a început să azvârle peste umăr. A azvârlit de trei ori sare peste umăr și abia pe urmă a părăsit domiciliul amicului meu. Pe unde credeţi că a părăsit domiciliul prietenului meu? Știţi pe unde? Pe după perdea. Dacă găsiţi cumva de cuviinţă că musca nu posedă umăr, atunci autorul vă roagă cu multă insistenţă să citiţi: „Atunci musca, înfigându-și labele din faţă, a început să azvârle spre inversul poziţiei sale cu sare fină de bucătărie”. Dacă cititorul este de părere că musca are umăr, atunci autorul îl roagă să nu mai dea nicio atenţie acestei divagaţii şi să citească mai departe cu aceeași atenţie acest „cuvânt înainte” al autorului. Barem atât.

Ce părere aveţi? Am motive să fiu revoltat? Am motive să-i întreb pe scriitorii noștri de satiră, și mai ales de umor, de ce au neglijat acest sector? Printre superstiţioși, după cum am observat, au intrat și cai. Mă rog, caii se zice că au o inteligenţă a lor și în această materie, dar muștele? Cine poate garanta că printre superstiţioși nu s-au strecurat și coţofene, cârtiţe, ogari? Cine ne garantează nouă că mâine ori poimâine ori vinerea viitoare nu te trezeşti că pe lista superstiţioșilor nu și-a făcut apariţia și o sticlă de lampă ori un creion de tăbliţă ori, de ce nu, chiar și un car încărcat cu fin care are ambiţia să devină așa, dintr-odată, cloșcă? Cine ne garantează nouă că nu se va întâmpla așa ceva? Cine?

Bine că mi-am adus aminte: un alt amic al meu (este drept, cu acest amic nu am făcut armata, nu mi-am schimbat cu el nici măcar mănușile, dar prieten vechi, foarte vechi: mi-aduc aminte, știu că el a învăţat „tatăl nostru” cu vreo șase luni înaintea mea și în prima zi de școală primară, asta a fost prin anul 1931, când a fost întrebat cât fac unu și cu unu, el a zis “tatăl nostru” și eu l-am bătut din cauză de invidie, dar asta nu l-a împiedicat să fie mult mai înalt și, dacă nu mă înșală memoria vizuală, chiar și mai lat în umeri decât prietenul meu amintit mai înainte), acest prieten al meu din fragedă copilărie. În zilele noastre este vânător. Nici mai mult nici mai puţin decât vânător. Dar vânător cu faimă în filiala de care aparţine. A

plecat o dată fără cartușieră la el, în grabă îşi uitase cartușiera acasă, și cu pușca fără cartușe a venit acasă cu tolbele pline. Trei tolbe. A adus și sitari, și becaţini, și iepuri, și veri de-ai iepurilor, și unchi… Ba chiar şi-o jumătate de porc mistreţ. Cum o fi împușcat el o jumătate de porc mistreţ nu a fost lămurit nici astăzi de cei ce au fost puși să cerceteze această curiozitate. Dar e vânător. Ba chiar președinte de asociaţie de vânătoare. Fiind vânător de precizie chiar fără cartușe, volens-nolens avea nevoie, adică avea și un câine de vânătoare. Un ogar. Domnilor, dacă acestui ogar îi ieșea un iepure înainte, se zice că se întorcea acasă singur fără stăpân, pentru că ogarul, fiind superstiţios, știa că n-o să-i meargă bine dacă i-a tăiat calea un iepure.

Dă-o dracului de treabă! Și ogarii să intre printre superstiţioși? Unde se va ajunge? Nu, domnilor, trebuie pus piciorul în prag. Scriitorii mai sus amintiţi trebuie să lase totul la o parte și să vină să pună mina. Și dacă reușesc, dacă dumnealor se pricep să scrie cu umărul, să vină să pună umărul. Să vină să pună umărul pentru a se termina o dată pentru totdeauna cu această rămânere în urmă în materie de superstiţii și superstiţioși. Sâni superstiţioși care nu știu nici măcar pe ce lume trăiesc. Înainte de a mă enerva și de a pune mina pe condei, am făcut un test printre superstiţioși. Ei bine, domnilor, din cei aproape o sută șaptezeci și opt de testaţi, mai mult de o sută șaptezeci și șapte nu-și cunoșteau nici măcar zodia. Ce fel de superstiţioși pot fi aceia care nu-și cunosc zodiacul? Pe cuvânt că-ţi vine să te cutremuri. Auziţi, oameni huni, superstiţioșii să nu-și cunoască zodiacul? Păi chestia asta vine ca și cum… Dar cum să intre ăștia în rândurile superstiţioșilor dacă nu cunosc nici măcar perspectivele?

Superstiţiosul nu are un îndreptar, un ghid al lui. Dacă intri într-o librărie întâlneşti fel de fel de ghiduri, cum ar fi: „Ghidul îndreptătorului de cuie”, „Ghidul potcovarului de cai de curse și pigmei”, „Ghidul cărăușului cu cal care dau din picioare”, „Ghidul purtătorului de galoşi”, „Ghidul noului născut”, „Ghidul fratelui noului născut”. „Ghidul tăietorului de butuci”. „Ghidul groparului optimist”… Ba vă jur că am întâlnit pe biroul unui confrate de-al meu, membru al Uniunii scriitorilor încă din primul semestru al anului 1973, dar cu toate astea foarte talentat, am văzut, cum zic, pe biroul lui, în lucru, un ghid: „Ghidul purtătorului de cravată”. Cum se face nodul la cravata bej, la cea mai puţin bej, ce fel de nod merită o cravată care se poartă cu un costum maro, ce foloase aduc purtătorului de cravată o cravată cu nod mic, mijlociu, mare, exagerat de mare, ce foloase aduc cravatele fără noduri și, bineînţeles, un istoric al nodului de cravată.

Până și biciclistul, acest biped care nu este nici pieton, nici… Și el are un ghid. Ba chiar și un ghidon. Dar, domnilor, lacuna asta e strigătoare la cer. E strigătoare la ceruri, nu la cer. Cum de nu are superstiţiosul un ghid al lui? Al lui personal. De care să nu se despartă nici atunci când se duce într-un loc ori în altul. Alt loc.

Ei bine, iubite, stimate, drag superstiţios, începând din acest moment, ţi-a pus dumnezeu mina în cap. Vei avea și tu un ghid. Bucură-te, fii fericit și laudă pe domnul… editor, care a acceptat să trimisă tipografiei cu „Bun de tipar” acest ghid, care-ţi va călăuzi pașii.

Spor la citit!

P.S. 1. Dacă, cine știe, superstiţia de care suferi nu-ţi îngăduie să citești mai departe, autorul nu te obligă să citeşti mai departe. Ba din contră. Îţi urează și somn ușor.Asta numai și numai dacă ai citit acest cuvânt al autorului.

Somn ușor!

P.S. 2. Dragi cititori, la rubrica „Facultativ” a fiecărei zodii veţi întâlni niște scrisori de dragoste. Aceste scrisori nu sunt produsul imaginaţiei autorului. Ele sunt copiate (și foarte puţin adaptate) din colecţia de scrisori găsite (și cătate) de autor. Luaţi-le deci ca atare.

Zodia Berbecului
21 Martie – 20 Aprilie

Vai și amar de soarta superstiţiosului născut în această zodie. Autorului îi pare nespus de rău, vă asigur că este mult mai trist decât o moară părăsită chiar și de lilieci. Este mai trist, zău, chiar decât duminica din cântecul cu același titlu „Tristă duminică a zilelor mele”. Regretă sincer că trebuie să-nceapă cu vai și amar. Dar vă jur că n-a avut ce face.

N-a avut ce face și pace. Asta este situaţia. Este vai şi mai mult amar de cel născut în această zodie pentru că vai, de trei ori vai, este pândit la fiecare pas. Ce la fiecare pus. La fiecare jumătate, la fiecare sfert ori chiar și mai puţin de un sfert de pus. De mari și mult mai mari nenorociri. Dacă acestui superstiţios i se mai bate și ochiul stâng, a încurcat-o rău de tot. Dacă are vacă dătătoare de lapte, poate să şi-o vândă cu lanţ cu tot. Chiar dacă adună dumnealui, superstiţiosul. La un loc cele trei degete: mijlociul, arătătorul și cel mare de la mâna dreaptă și își închină de trei ori și o dată stă și pe urmă iar de trei ori ochiul stâng care i se bate, chiar dacă domnia sa spune în acest timp, în timpul ce-și închină ochiul, cine știe ce descântec învăţat pe de rost în cele șase după-amiezi ale color șase zile de după lăsarea secului de caș. Ori dacă spune rugăciunea „înger. Îngerașul meu”, tot degeaba. Superstiţiosul acesta, chiar dacă zice prohodul ori cântă psalmi pe mai multe voci, tot poate fi călcat, dacă nu este atent, de tramvai, autobuz, basculante — mai ales basculante, trenuri, tractoare, zepeline (dacă mai există pe lume zepeline). Avioane cu reacţie ori fără, vapoare, traulere. Drezine, triciclete, elicoptere, motociclete cu ataș și fără, căruţe…

Mulţi dintre superstiţioșii născuţi în această zodie vor crede că autorului îi arde de glumă când le atrage atenţia să se ferească nu numai de căruţe, ci chiar și de roabe. Să facă dumnealor bine și să nu mai râda. Că nu este de râs, ci de plâns. *Parol doner* că este de plâns. Un superstiţios născut ia Hârlău și exact în această zodie a Berbecului nu a dat atenţia ce i s-a cuvenit unei roabe ce era condusă pe bulevardul principal al orașului de un lucrător din construcţii, dar sașiu: n-a vrut el și pace să dea atenţie roabei. Știţi care a fost urmarea? Groaznică ! Lucrătorul din construcţii, dar sașiu, a intrat cu roabă cu tot în superstiţios. Din ziua aia, superstiţiosul umblă cu o fundă roșie la rever, ca să nu fie deocheat. În epoca vitezei să fii călcat de o roabă? Da, și-a pus fundă roșie ca să nu fie deocheat, dar ulterior s-a dovedit că acea fundă roșie pe care și-a pus-o la rever pentru a nu fi deocheat i-a ajutat la fel cum i-ar fi ajutat și un rahat, dacănii este permis să folosesc acest cuvânt fără a pomeni și de apă rece. De deochi se zvonește că a murit. Dacă a murit.

Să ocolească superstiţiosul acesta adus în discuţie și caii naturi, adică, neînhămaţi la vreun mijloc de locomoţie cu tracţiune animală ori neanimală. Dacă dorește ca în viitorul lui apropiat ori mai puţin apropiat să nu se mănânce în cinstea și veșnica lui pomenire colivă cu multe și multicolore bomboane, precum și alte derivate ale parastasului.

Chiar dacă în acea dimineaţă superstiţiosului născut în această zodie i-a ieșit vecinul, vecina, unchiul ori mătușa vecinului cu găleata plină cu apă, nu trebuie să se hazardeze. Nu trebuie să se ia după pietonul dinaintea lui care traversează strada pe roșu. Acest pieton s-ar putea să nu fie superstiţios, dar să fie născut în zodia Porcului și să scape nevătămat, iar dumneata, stimatule superstiţios născut în zodia Berbecului, să dai de dracu’. De domnu dracu’, că încă nu sunt *pertu* cu el, n-am jucat arșice ori alte jocuri de noroc împreună. Să dai de dracu’, cum zic, cu tot plinul care ţi-a ieșit în cale azi dimineaţă. Ai grijă! Ai grijă cum calci și pe unde

calci! Autorul a văzut superstiţios, nu știe în ce zodie era născut, nu știe pentru că nu l-a interesat absolut deloc zodia acestui superstiţios, căruia cu opt minute și foarte puţine secunde înainte îi ieșise în cale o femeie gra vidă eu patru căldări pline cu apă (patru căldări pline ochi) şi, cu toate astea, tot a călcat cu dreptul — reţineţi, vă rog: *cu dreptul* — pe o coajă de banană. Era pe vremea când se găseau banane și la librării. Ei, acest supertiţios e și acum cu un picior în aer. Îl ţine însă în aer cu ajutorul cârjelor, că altfel nu ar putea. După această întâmplare, un superstiţios de duzină s-ar fi lăsat pentru totdeauna de superstiţii. S-ar fi jurat la biserica Trei Ierarhi că nu mai vrea să aibă de-a face cu superstiţiile. Asta nu. Fiind un superstiţios convins, din banii pe care-i avea strânși pentru mașină și-a cumpărat un cal bălan și s-a împrietenit la toartă cu un cocoșat din Banu Manta. Toţi trei umblă acum prin locuri mai aglomerate, ca să aducă noroc semenilor lor. Ba au învăţat să cânte la niște instrumente de percuţie (calul nu, cu toate că ar putea să le ţină și el isonul dând din câte o copită, dar dacă au nimerit un cal bălan fără ureche și talente muzicale — ghinionul lor!) Cei doi dau concerte benevol. Fără intrare adică.

Dacă superstiţiosul născut în zodia Berbecului vede venind din susul ori josul șoselei (aici nu contează sensul, o bucurie ca asta ţi-o poate aduce și sensul unic și sensul giratoriu, ba chiar și cel interzis. Un cumătru al autorului are acum fericirea să stea la dreapta tatălui mulţumită unui mijloc de locomoţie rătăcit pe o stradă pe care nu avea voie să circule fără permis special nici măcar o turturea, și gata, stă cuminte și cu drag la dreapta tatălui chiar din ziua accidentului, că n-a mai fost nevoie să fie dus și pe la re animare), dacă vede, cum am început să zic, un autoturism pe care scrie „Scoală”, e bine să nu-și facă cruce, ci să intre în cea mai consolidată casă care-i iese în cale. Dacă în acea clipă superstiţiosul născut în zodia Berbecului nu găsește nicio casă bine consolidată și nu e din întâmplare prin aprpiere mici un palat al telefoanelor ori vreun bloc-turn cu recepţia făcută, se recomandă ca superstiţiosul să se urce într-un copac ori chiar arbore cu vechime în pamânt de cel puţin 80 de ani. E bine să stea în acel copac ori arbore până când automobilul de orice marca ar fi, dar pe care scrie „Școală”, a dispărut din raza sa vizuală. Crucea facută în situaţia amintită îl ajută pe el la ceva, nu zic nu. Poate că-l ajută crucea pe care şi-o face la obţinerea unei căruţe cu lemne fără buturugi, ori la transportarea mobilei dintr-o cameră în alta fără prea mult efort. S-ar putea s-ajute și la ghicitul viitorului, la stârpirea fără curse ori alte otrăvuri a șoarecilor de statură medie, ori la creșterea mai rapidă a măselei de minte. Dar la paza împotriva automobilului pe care scrie „Școală”, garantez că nu.

Garantez că nu, și dacă are cineva vreo îndoială, îl rog să-și facă timp și să se ducă să-și caute de lucru pe lângă o astfel de mașină. Dacă scapă nevătămat, autorul îi cedează timp de cinci ani de zile locul în cel mai aglomerat mijloc de locomoţie. Cinci ani! Cred că vă daţi seama ce înseamnă să ai locul asigurat cinci ani de zile!

Apropo de cocoașe. Dacă în ziua asta aţi mângâiat o cocoașe și sunteţi convins că o să vă meargă bine, lăsaţi pe alţii care s-au născut în altă zodie să circule pe

scările autovehiculelor și ale tramvaielor. Lăsaţi-i pe ei să circule pe scările autovehiculelor și dacă vor să umble desculţi prin zăpadă și fără vată în urechi, ori fără cască de motocicleta pe acoperișul prea înclinat, treaba lor, nu vă amestecaţi. Lăsaţi să bată clopotele într-o limbă pentru ei. Autorul vă mai povăţuiește să nu fiţi invidioși dacă ei vor primi flori și coroane, iar dumneavoastră nu. În ceea ce privește mângâiatul cocoașei, trebuie se vă dezamăgesc, nepreţuiţii mei superstiţioși născuţi în aceasta zodie. O gogomănie mai mare decât aceasta cu mângâiatul cocoașei încă nu s-a mai pomenit de la tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul încoa'. Vă rog frumos să nu-l contraziceţi pe autor, să nu veniţi cu: "Am auzit că unul după ce a mângâiat o cocoașe, a căzut de pe un acoperiș mult mai înalt decât cel al palatului administrativ al televiziunii și de atunci, în afară de faptul că nu și-a scrântit niciun deget, a scăpat și de amigdalită". Basme. Basme pentru adormit telespectatorii.

Autorul, înainte de a aduce vorba de această superstiţie cu mângâiatul cocoașei, a făcut un drum, dacă nu chiar mai multe, în Sahara. Știţi cât suferă el de căldură… Știţi că umblă descheiat la gât şi la minus patruzeci de grade Celsius. Cu toate astea s-a deplasat până în Sahara, unde a stat de vorbă vreo doliu duminici la rând cu un mare proprietar de cămile cocoșate și dublu cocoșate. Acest proprietar de cămile, deși semăna cu Donald răţoiul, era o persoană serioasă, nu un ţâști-bâști, un terchea-berchea. Nu, domnilor mei! Nu puneţi bază pe cocoașe. Vă spune asta autorul care s-a documentat și s-a răzdocumentat. S-a paradocumentat. Ei bine, domnilor superstiţioși care v-aţi cumpărat cămile pentru a le mângâia în fiecare dimineaţă cocoașa sau cocoașele, aflaţi că aţi dat banii de pomană, puteţi să le duceţi ia consignaţia și să le vindeţi chiar și la jumătate de preţ. Ascultaţi-mă pe mine, e bine să le vindeţi. E bine să le daţi pe ce le-oţi da până nu este prea târziu. Este bine să daţi nu numai cocoașele, ci și celelalte accesorii ale cămilelor. Dacă nu chiar cămilele întregi. Zău, ascultaţi-mă! Vă vreau numai și numai binele ! Asta mi-e crucea că vă vreau numai binele. În materie de superstiţie, mângâiatul cocoașelor nu a dat și nu va da rezultate. De unde știu? Păi nu v-am un spus că sunt paradocumentat? Ce naiba, uitaţi chiar așa de ușor? Urât! Dar o să trecem peste palida dumneavoastră lipsă de memorie și cu același entuziasm să revenim la Sahara. Un mare proprietar și negustor de cămile (altul decât cel amintit cu câteva rânduri mai sus și care semăna foarte mult cu Donald răţoiul, care avea un nume cam ciudat și mai ales greu de pronunţat, dar care era mult mai slab decât un ţâr, slăbănog nevoie mare, te uitai ia el și te întrebai dacă nu cumva s-a hrănit toată viaţa lui numai și numai cu rumeguș de fag (dar de unde rumeguș de fag în Sahara?). Cum zic, acest negustor cu nume greu de pronunţat, dar care din cauza trupului său aschimodie aduce la înfăţișare și cu un guvid de mare nesărată, și care era vestit nu numai ca mare negustor, ci și ca mult mai mare superstiţios, a mângâiat cocoașa nouă ani de zile, dar zi de zi. Ce zi de zi? Ceas de ceas… Și ce cocoașă! Una mai cocoașă decât alta ! Nu-i vorbă, că avea și de unde alege. Era doar negustor de cămile. În particular fie spus, acest slăbănog avea o aversiune îndrăcită faţă de cei grași. I-a zis autorului acestui ghid: „Cu cât

cureaua de la pantaloni a omului este mai lungă, cu atât îi este viaţa mai scurtă”. Autorul a cerut lămuriri în legătură cu acea curea de pantaloni, dar saharianul slăbănog a refuzat să-i dea. L-a rugat pe autor să tragă singur concluzia.

Chiar și în zilele când îşi punea ventuze cu sânge ori lipitori, că era și puţin bolnav, saharianul se scula din pat să mângâie cocoașa unei cămile. Dacă din cine știe ce motive nu putea ieși din casă — ce nu i se poate întâmpla pe lumea asta unui om, chiar autorului i-a fost dat prin anul 1921 să nu poată cobori din pat —, deci, dacă nu putea ieși din casă, i se aducea cămila în interiorul tapetat proaspăt tot cu cocoașe, pentru a le mângâia. În acești nouă ani a mângâiat și dromaderi. Deci două cocoașe. Ei bine, domnii mei superstiţioși născuţi în zodia Berbecului, binevoiţi a afla că acest mare proprietar și negustor de cămile, în al nouălea an, când mângâia mai apăsat și mai cu spor o cocoașă, a dat faliment. I-a murit până și cămila cu cocoașa cea mai preferată. După optsprezece ore de la darea falimentului, fostul mare proprietar și negustor de cămile, colac peste pupăză, a fost muşcat și de un câine turbat. Un afurisit de câine care nu era nici măcar din cartierul lor. A trebuit să se facă o listă de subscripţie pentru a se strânge banii necesari transportării și internării lui într-un spital pentru a i se face injecţiile necesare.

Îndată ce autorul va afla amănunte cu eficacitatea ori neeficacitatea injecţiilor împotriva turbării în cazul în speţă, vă va informa. Deci nu vă prea necăjiţi din această pricină… Fiţi optimiștii Fiţi și mai optimiști și ascultaţi-l pe autorul acestui ghid cu mai multă atenţie, că de data aceasta posedă o poveste destul de interesantă, cu un finlandez.

Un finlandez eu care am călătorit în avion și căruia i-am povestit scopul călătoriei — bineînţeles, după ce ne-am în prietenit — mi-a confirmat și el că asta este situaţia în legătură cu mângâiatul cocoașelor și nu ar putea fi îndreptată de nimeni, i-a spus autorului că a studiat și el — e drept în timpul lui liber — această problemă și a ajuns la aceeași concluzie. Rog să nu se înţeleagă cumva greșit… Asta ne-ar mai trebui! Aici nu este vorba de îndreptatul cocoașei. Doamne ferește! Ci pur și simplu de îndreptatul situaţiei. Finlandezul… Să vă dau numai un singur amănunt, i-a povestit autorului că este un ahtiat adept al jocurilor de noroc. Ba, i-a destăinuit chiar că este un neîntrecut trișor. Drept pentru care este pus în situaţia să câştige mereu sume enorme. Când autorul l-a întrebat ce face cu banii câştigaţi necinstit, acesta i-a răspuns că face acte de caritate. Se duce la târgurile în care se vând păsuri captive, le plătește fără să se tocmească și le dă drumul. Mă jur cu mâna pe galbenul mănăstirii Pătrăuţi că finlandezul ăsta mi-a făcut o impresie extrem de frumoasă. Deși avea o frunte mult mai îngustă decât a lui Stephenson, inventatorul locomotivei cu aburi, avea o replică scânteietoare. Despre acest finlandez se pot povesti multe, dar noi am pornit la drum cu intenţia de a vorbi despre superstiţii, nu? Ce voiam să spun? A, de! Finlandezul, fiind profesor de naturale, mi-a spus că mai mult noroc ar aduce mângâierile coamei de leu și la nevoie chiar de tigru. I-am spus sincer finlandezului că la noi cele patru anotimpuri cu care am fost procopsiţi de natura tată nu îngăduie înmulţirea leilor și la nevoie a

tigrilor. I-am mai spus însă că lei, tigri și alte astfel de orătănii avem nu mai la circ. Și aici numai strictul necesar. Adică numai atâţia cât este nevoie să maniace fondurile circului și uneori chiar pe directorul circului… A regretat sincer că nu-i poate ajuta pe superstiţioșii noștri născuţi în zodia Berbecului şi-a început să mestece gumă. Gumă mentolată. Pot jura că era gumă mentolată. După care el, finlandezul, cu multă pioșenie în vocea lui ce aduce pe undeva cu cea a unui cantor chel din Sighișoara, pe care autorul l-a cunoscut într-o excursie din nordul Moldovei, a propus să păstrăm un moment de reculegere în memoria fondului mâncat de fiarele sălbatice și mai ales în memoria directorilor de circ mâncaţi ori în perspectivă de a fi mâncaţi. Am regretat amândoi că din cauza centurii de siguranţă nu am putut păstra acel moment de reculegere în picioare. De unde și convingerea că centurile de siguranţă ale avioanelor de pasageri au și ele rostul lor bine determinat.

Aţi reţinut, sper, că discuţia cu finlandezul profesor de naturale, care pentru un moment mesteca gumă mentolată, a fost purtată în avion. Doamne, ce avioane fac englezii ăștia! Ei bine, în momentul în care finlandezul căruia — am uitat să vă spun — acum opt ani i-a murit o verișoară de tromboză și căruia autorul, cu bunăvoinţa românului nostru cunoscută până hăt-departe. I-a prezentat regretele că verișoara i-a murit tocmai de tromboză și nu de gripă. În momentul când a mai adus o dată vorba de zodia Berbecului, un tip — de altfel călător și el — cam de vreo șaptezeci și nouă-optzeci și unu de kilograme bruto, bărbierit cu mașină electrică, fără mustaţă, dar cu cozondracii de culoarea pantalonilor gri și care era american, cu toate că ora încorsetat cu centura de siguranţă a avionului, a sărit ca ars și a zis:

— Vai vouă! îmi pare rău că am luat acest avion! îmi pare rău că am călătorit împreună până aici… Dacă știam ce tovarăși de drum voi avea, pe cinstea mea că așteptam altă cursă. Ori dacă nu, renunţam pur și simplu la această trista călătorie. Sunteţi niște neștiutori, domnilor. Sunteţi niște novici în materie de superstiţii. Am tăcut până acuma pentru că am luat niște medicamente de tăcut. Dar acum, cu toate medicamentele, franţuzești de altfel, m-am decis să nu mai tac. Nu mai tac și zic: Eu. Uite așa cum mă vedeţi: fără mustaţă, dar posesor al unui pașaport de serviciu pe toate continentele. Sunt născut în zodia Berbecului, pe care aţi adus-o dumneavoastră în discuţie. Este, ce-i drept, o coincidenţă că m-am nimerit cu dumneavoastră în avion, dar eu, americanul, care mă aflu în acest avion englez, vă asigur că am făcut carieră pe baza, sprijinindu-mă pe binefacerile acestei zodii. V-am auzit discutând despre mângâiatul cocoașe lor și al coamelor de animale sălbatice… Sunteţi niște copilași abia ieșiţi din scutece. Niște copii nevinovaţi. Cum naiba de nu am reușit eu să pierd acest avion? Ţţi-ţiţ! auzi la dumnealor, să mângâi coamele animalelor. Baliverne! BA-LY-VER-NE ! Da domnilor, da, chiar așa cum zic. Baliverne. Chiar cu igrec. Domnilor, sunt superstiţios până în măduva oaselor, dacă nu și mai și. Până în calcâie. Poate n-o să vă vină să credeţi, dar uite-așa cum mă vedeţi, fără mustaţă, sunt divorţat… Am divorţat de foarte puţină vreme. De ce am divorţat? Statutul superstiţioșilor mi-a cerut. Soţia mea a născut luna trecută al treisprezecelea copil. Al treisprezecelea ! De ce nu am divorţat când a

rămas gravidă? Pentru că urma al unșpelea și a născut trei gemeni. Da, domnilor, trei. Trei, a trei kilograme fiecare. Dar știţi ce copii mi-a născut? Unu și unu și încă unu. Dar asta este o problemă personală. Să revenim la cocoașa care vă interesează. Recunosc, am mângâiat și eu cocoașe, dar rezultatul a fost egal cu un zero făcut cu mâna stângă de către un șef contabil care scrie eu dreapta. Nici căldarea plină, nici trecerea pe sub scară nu ajutau la nimic. Gogoși! Gogoși, domnilor?

Superstiţiosul născut în zodia Berbecului poate avea orice noroc în viaţă, poate prospera, îl poate întrece și pe superstiţiosul născut în zodia Săgetătorului sau a Racului, cu condiţia să înveţe să înoate. Dar nu înot din ăsta… Fluture, bras ori câinește. Să înveţe să înoate sănătos. Dumneavoastră, pe care vă interesează atât de mult mângâiatul cocoașelor, din ce ţară sunteţi? După înfăţișare s-ar putea să fiţi cam latini. De unde sunteţi?

— România, zise autorul înmânându-i americanului cartea sa de vizită și tratându-l cu bomboane ce înlătură răul de aer.

Americanul mulţumi pentru tratare și, după ce împărţi și el cărţi de vizită tot cu patru colţuri, zise puţin mai calm, dar cu accent californian:

— A, desigur, aveţi multe râuri și pârâuri. Păstrăvi aveţi?

Să întrebi un român dacă râurile din ţara lui au păstrăvi?! Ce imprudenţă la american! Chestia asta este ca și cum ai întreba un cer senin la miezul nopţii dacă are stele. Zise autorul:

— Vai. Domnule, dar cum puteţi să puneţi o astfel de întrebare? Avem atât de mulţi păstrăvi, încât nici nu vreau să mă hazardez și să dau o cifră pe cap de locuitor. Dacă mă întrebaţi de pisici… Numai pisici negre, care știţi că sunt materie primă pentru superstiţioși, avem circa patru pe cap de locuitor… Și crescătorii avem. Dar nu de pisici negre. De păstrăvi.

Americanul îşi ceru scuzele cuvenite. Își aduse aminte că se află într-un avion englezesc, drept pentru care se mai calmă și spuse:

— Nu interesează crescătoriile. Nici doi bani nu fac crescătoriile de păstrăvi. Crescătoriile trebuie evitate. Superstiţioșii serioși, superstiţioșii de nădejde trebuie să le evite.

Nici să nu audă de crescătorii. Domnilor, dragii mei copasageri. După ce învaţă să înoate, superstiţiosul născut în zodia Berbecului trebuie să se arunce îmbrăcat într-un slip fără fermoare ori buzunare, slipul nu trebuie să aibă nici măcar monogram, să se arunce, cum zic, îmbrăcat cu un slip simplu, într-un râu cu păstrăvi de la dimensiunea de treizeci de centimetri în sus. Nu cocoașa cocoșatului ori dromaderului trebuie mângâiată, nu coama leului și a tigrului, cum greșit susţinea dumnealui (și americanul arătă spre finlan dezul care continua să mestece gumă tot mentolată), ci coama păstrăvilor… Dacă reușește să înoate paralel cu păstrăvul… Și nu este greu, cere însă multă răbdare și mult, foarte mult antrenament. Deci, dacă reușește chestia asta, superstiţiosul născut în zodia Berbecului trebuie să-l mângâie din optâșpe în optâșpe metri pe coamă. Dacă păstrăvul înoată pe spate, superstiţiosul născut în zodia Berbecului trebuie să

înoate mai departe până când păstrăvul înoată omenește. Ca lumea… Un păstrăv mângâiat pe burtă este egal cu zero, cu același zero făcut de același contabil-șef pomenit mai adineauri. Da, este egal cu zero, cu doi de zero… Domnilor, dacă superstiţiosul îl mângâie pe burtă, n-a făcut nimica. A pierdut vremea de pomană. Chiar de pomană nu, în această situaţie superstiţiosul se poate lăuda că s-a bătut cu un păstrăv pe burtă… Mă rog, să se laude, treaba lui, dar chestia asta nu are nicio legătură cu superstiţiile. Poate să se tragă și de șireturi cu păstrăvul, dacă nimerește vreunul încălţat. Eu unul nu am văzut până acum păstrăv încălţat, dar cine știe? Pământul este plin de curiozităţi. Am citit undeva, nu-mi aduc aminte unde, că un portughez și-a învăţat papagalul să facă milieuri din croșetă. De ce n-ar exista și un păstrăv încălţat? Coama! Coama păstrăvului trebuie mângâiată. De trei ori trebuie să-i mângâi coama și superstiţiosul s-a făcut om. L-a pus dumnezeu mâna în cap. Nu mai face nici chelie. Domnilor, mie înainte toate îmi mergeau pe dos. Și părul începuse să-mi cadă. Să nu am pălărie pe capacul coșciugului dacă vă mint. Nu vă uitaţi așa la mine. Nu am perucă. Mie nu-mi place să glumesc cu lucruri sfinte. Sunt un om serios. Firma la care lucrez vă poate da oricând relaţii despre persoana mea. Uitaţi-vă. E părul meu original. Jucam la diferite loterii. Nimic. Să câștig și eu acolo vreodată ceva? Cum ai câştigat dumneata, așa am câştigat și eu.

Autorul nostru, cum l-a făcut maica precista pe el fălos, a zis:

— Eu fără să mângâi păstrăvul pe coamă am luat odată șase lei la loz în plic. Și asta din primul foc. Am pus mâna pe ăla câştigător.

Americanul a tras aer condiţionat în piept (în avioane nu se găsește decât astfel de aer) și, privindu-l, uitându-se la autor ca la o glugă de coceni, i-a zis nu fără invidie!

— Poate că la dumneavoastră sunt altfel de loterii, dar la noi în America… ani de zile am jucat fără să câştig măcar, cum îi zice la dumneavoastră uneltei cu care se coase: ac, nu? Ei bine, nu am câştigat nici măcar un ac. Dar nimic! Totul, dar absolut totul îmi mergea pe dos. Până și pantofii mă rodeau. Dacă-i luam mai mari mă rodeau, dacă-i luam mai mici iar mă rodeau. Puneam în mașina de bărbierit lama nouă, înainte mă bărbieream eu lama, acum am electrică. Ei bine, nu era zi să nu mă tai, să nu mă usture faţa. Chiar și cureaua pantalonilor mă strângea. Cred că și la dumneavoastră, în România, se găsesc dovleci. Domnule, m-am luptat cu sărăcia cum se luptă purceaua cu dovleacul… Cum am mângâiat păstrăvul pe coamă de trei ori, cum s-au dus dracului toate belelele. De atunci am o situaţie. Totul îmi merge din plin, domnilor. În afară de problema aia pe care v-am povestit-o. Chestia cu cei trei gemeni.

La coborârea din avion — a coborât cu o staţie înaintea mea — stewardesa i-a zis lui, personal: Bonjour ! iar mie, americanul superstiţios născut în zodia Berbecului mi-a spus la ureche;

— Transmite, te rog, tuturor superstiţioșilor din România născuţi în zodia Berbecului multe complimente din partea mea… Și te rog foarte mult să le atragi atenţia asupra unui lucru: să nu fumeze!… în niciun caz să nu fumeze în momentul

în care înoată paralel cu păstrăvul. Păstrăvul nu suportă fumul de ţigară. Și atenţie, nu suportă nici fumul de pipă. Istoria a dovedit-o. Și dacă încă n-a dovedit-o, în scurt timp o va dovedi.

În momentul când mi-a întins dreapta pentru a-și lua rămas bun de la mine, a dus mâna stângă la pălărie. Dragii mei. Mult iubiţii mei superstiţioși, în clipa aia, în momentul ăla s-a petrecut o chestie nemaiîntâlnită. Nemaipomenită. Multe am mai învăţat noi, oamenii, dar nimic nu știm. Dragii mei, mult iubiţii mei dragi, asemenea scenă n-am văzut, vă rog să mă credeţi, nici în filmele lui Disney. Când americanul a ridicat pălăria ca să-și ia rămas bun de la mine, a ridicat-o cu cap cu tot. Sunt un om umblat. Cunosc toate trucurile de pe lumea asta. Cu iluzionistul Iozefini sunt așa… Ne împrumutăm și cu petice calde când rămânem în pană de cauciuc. Pe cinstea mea că un asemenea truc nu am mai văzut. L-am rugat din suflet, am căzut chiar în genunchi, în propriii mei genunchi am căzut și m-am rugat de el cum se roagă unele studente de la Comerţul Interior de Sfântul Anton să nu mai rămână cu corijenţe pentru toamnă. Dar el, la fel ca Sfântul Anton, nu a binevoit să-mi vândă și mie secretul. Mi-a zis doar atât:

— Un lucru să știi. Dar nu să-l știi așa superficial. Ci să-l știi cu nădejde. Cu extrem de multă nădejde: că nu cocoașele trebuie mângâiate. Ci coama păstrăvilor. Salutări superstiţioșilor născuţi în zodia Berbecului… Să nu uit! Spune-mi, te rog, superstiţioșii din această zodie, din zodia Berbecului, care trăiesc pe meleagurile dumneavoastră au riduri?

— Depinde, unii au. Alţii nu au.

— Asta este foarte bine.

— De ce este foarte bine?

— Este foarte bine că unii au riduri și alţii nu au. Uniformizarea nu este bună în materie de superstiţii. De ce să se nască cu riduri un copil care, bietul de el, are norocul să se nască în această zodie?

— La dumneavoastră au fost cazuri când… Aţi întâlnit asemenea cazuri?

— Da, în California a fost un astfel de caz, dar… La revedere !

Și a coborât scara avionului cu pălăria în mână și, cum v-am mai spus, cu capul înfipt, îmbrăcat în pălărie, dar calm. A coborât scara avionului cu atâta nonșalanţă, cu atâta siguranţă de sine, încât vameșul nici nu l-a mai întrebat ce duce în pălăria pe care o avea de data aceasta în mâna dreaptă. A coborât deci fără să îmi mai dea amănunte în legătură cu acel caz din California.

Așadar, mă achit de obligaţii și transmit tuturor superstiţioșilor născuţi în zodia asta cele de mai sus și pun și ceva de la mine. Zece sfaturi:

1. Nu cântaţi în localuri chiar dacă sunteţi rudă ori prieten apropiat cu Dan Spătaru ori cu unchiul lui Aurelian Andreescu. De ce? D-aia!
2. Nu săriţi din mers chiar dacă vă trageţi din părinţi C.F.R.-iști, I.T.B.-iști, TAROM-iști… Deci nu săriţi din mers chiar dacă mătușii ori bunicii dumneavoastră i-ar plăcea să se laude cu un nepot isteţ.

3. Nu vă aplecaţi în afară chiar dacă vi se apleacă. Și mai ales nu staţi în mijlocul străzii, ca statuia lui Rosetti. Dumneavoastră încă nu sunteţi statuie.

4. Nu călcaţi pe iarbă de pușcă chiar dacă sunteţi considerat pe merit un bun vânător…

5. Nu verificaţi calitatea chibriturilor lângă o găleată cu benzină ușoară ori grea. Efectul este același dacă nimeriţi un băţ de chibrit care se aprinde.

6. Nu suflaţi în iaurt până nu scoateţi capacul borcanului.

7. Nu încălţaţi pantofii invers, chiar dacă sunt foarte noi.

8. Nu fluieraţi în biserică și mai ales lângă lumânările aprinse. Autorul știe că paracliserului care are și fabrica de lumânări i-ar conveni să fluieraţi în biserică pentru a stinge cât mai multe lumânări și cât mai lungi. Deci, nu vă lăsaţi influenţaţi de paracliseri şi nu fluieraţi în biserică.

9. Nu trageţi în orice pianist.

10. Nu mâncaţi tot ce zboară. Nu mâncaţi orice zboară pentru că în zilele noastre însorite au început să zboare și birocraţii. Vă întreb eu și vă rog să-mi răspundeţi cu multă sinceritate dacă v-ar conveni să mâncaţi un birocrat care zboară, cu mânecuţe negre cu tot. Dacă ar zbura fără mânecuţe, mai du-te-vino! Dar ce faci cu mânecuţele care pe deasupra sunt negre și mai au și elastic, zgârci adică?

P.S. Superstiţiosul care reușește să mângâie pe spinare un păstrăv de peste treizeci de centimetri în timpul înotului nu este obligat să respecte cele zece sfaturi ori restricţii, cum vreţi să le luaţi. Poate să fluiere și în biserică, să tragă în orice pianist (deschid aici o paranteză pentru a-l ruga pe cel care a primit permisiunea să tragă în orice pianist să fie totuși atent când trage în orice pianist, să nu cumva să-i iasă în cale cumnatul autorului, de la Hunedoara, care are uneori obiceiul să plimbe una din fetiţe cu pianul cu coadă. Nu a găsit cărucior și a cumpărat de la un prieten al lui un pian cu coadă și chiar eu roate. Deci nu trageţi în el. El, cumna tul autorului, nu este pianist. Este furnalist și numai din lipsă de cărucioare pentru copii îşi plimbă fetiţa cu pianul.

Deci, ca atare, aveţi grijă de cumnatul autorului). În schimb, superstiţiosul cate a mângâiat păstrăvul pe cearnă poate încerca buna calitate a chibriturilor lângă găleţi cu benzină și dacă va cânta prin localuri și va mai mânca și tot ce zboară, autorul garantează că va trăi până la moarte. Dacă nu chiar și mai mult. Pentru a trăi și mai mult decât până la moarte este nevoie însă de niște relaţii. Niște relaţii pe care deocamdată autorul ghidului nu poate să vi le dea. Nu poate să vi le ofere nu pentru că ar fi egoist și ar vrea să profite numai el de posibilitatea de a trăi și mai mult decât până la moarte. Nu. Autorul este el șaten, este născut în Giulești, dar egoist nu este. Nu are încă idee unde se poate aranja această chestie. Deci nu mai insistaţi.

Relaţii cu ceilalţi superstiţioși

Se înţelege de minune cu superstiţiosul născut în zodia Fecioarei, când această fecioară nu posedă pe lângă casă pisică neagră. Nu înghite Cumpăna când aceasta stă cu găleata goală, ori când această cumpănă nu are găleată. Ori, dacă are găleată, curge ca o ţeavă de mitralieră când apeși pe trăgaci. Cu Taurul se simte în siguranţă tot din cauză de coarne.

Preferinţe muzicale:
Tangoul languros și în niciun caz „Sârba popilor”.
Vicii:
Nu-și taie unghiile de la degetele mici ale ambelor mâini.
Localuri preferate:
Care ţin deschis până spre ziuă.
Culoarea preferată:
Rubinie.
Reclama preferată:
Viaţa nu e cenușie.
Știe asta orice om.
A lansat culori o mie.
COLOROM
De ce să se ferească:
De sticla cu verde de Paris.
De *ce să nu se ferească:*
De apă și săpun „Palmier”.
Facultativ:
Dacă un șef de gară născut în zodia Berbecului, șef de gara ori numai de staţie — necăsătorit — „este deranjat”, de scrisorile unei tinere abia căsătorite care s-a îndrăgostit de el, acest șef de gară, între două trenuri și patru manevre de trenuri, este bine să-i scrie acestei femei astfel:

„Luizo (asta numai dacă pe această femeie uşuratică o cheamă Luiza).

Poziţia mea nu-mi permite să mai continui niște relaţii la care am observat eu însumi că ţii puţin și care dau subiect de vorbă tuturor funcţionarilor gării, inclusiv acarului a cărui nevastă, pentru că are vacă. Îmi aduce în fiecare dimineaţă cele un litru de lapte, drept pentru care eu. Fiind gelos de caracter, nu te pot supraveghea îndestul și dacă aș fi însurat, aș fi și mai nenorocit. Neavând decât o noapte din trei (fac de serviciu 24 cu 48). Nu e de ajuns pentru un amant, cu atât mai mult pentru un bărbat.

Ah! Dacă aș fi sigur de dumneata! Dar mi se pare că iubești toaletele și — joile tineretului» cu dans. Să zicem că eu salariul meu toaletele ţi le-aș putea da, dar cât despre “joile tineretului” cu dans și alte baluri… Dumneata petreci, pe când eu muncesc. Trenurile care trec nu-mi dau voie să dansez. Dumneata te distrezi, eu trebuie să dorm. Crezi oare că dacă eventual divorţezi, după cum mi-ai spus în

ultima scrisoare, o să putem face casă împreună?

Să ne părăsim deci ca prieteni, afară numai dacă îmi vei proba că mă înșel și că un biet șef de drum de fier merită să fie iubit ca orice alt om. Ah! Dacă amorul meu mi-ar putea procura această fericire, cum ţi-aș cădea în genunchi ca să-ţi cer iertare. Nu îndrăznesc să-ţi zic nici adio, nici la revedere. Hotărăște dumneata

A.M. (dacă-l cheamă așa)

P.S.

Soţia acarului care-mi aduce lapte este căsătorită legitim de trei luni. Am ţinut să accentuez această situaţie pentru a nu face loc la cine știe ce dubii. La regională se vorbește că voi fi avansat.

Același.

Zodia Taurului
21 Aprilie – 20 Mai

Majoritatea, adică 93,4% dintre superstiţioșii născuţi în această zodie, sunt niște oameni a-ntâia. Unu și unu. Dacă, doamne ferește, vrei să baţi un cui în perete și dacă din nebăgare de seamă ori poate chiar din nepricepere îţi dai cu ciocanul peste mână și n-ai un medicament în casă, ori dacă cea mai apropiată farmacie

este închisă din cine știe ce motive, este bine să nu fii desperat. Cauţi printre ai casei ori printre vecini un superstiţios născut în această zodie și-l pui la rană. Da. Dragii mei, acești superstiţioși sunt buni de pus la rană. De aceea, fiecare superstiţios născut în zodia Taurului este foarte iubit. Pe alocuri, el. Acest superstiţios, este mult mai iubit decât un borș pescăresc făcut cu apă de Dunăre, ori dacă nu. Chiar mai iubit decât echipa de fotbal Rapid, cu portar cu lot. De către giulești care locuiesc de la podul Grant în sus. Și care giulești au început să zică, de la o vreme încoace, B. în loc de A. când îi apucă dorul de fotbal. Cu toate astea, suferinţele lui. Că are și suferinţe — ce naiba, superstiţios este, nu drac! — suferinţele lui, cum zic, fac și pe alţii să sufere. Iată de ce el, superstiţiosul născut în zodia Taurului, trebuie neapărat să cumpere mersul trenurilor în vigoare și în timpul verii, chiar la întâi iunie, să pună sită la geamuri. Printre noi — îmi pare rău că trebuie s-o zic tocmai eu — există foarte mulţi căutători de noduri în papură care nu vor pierde prilejul, nici de data aceasta, să întrebe cum știu numai dumnealor să întrebe, adică în public. Parcă îl și aud pe un căutător din ăsta de noduri în papură care are un scris „laba gâștei” (dar nu a oricărei gâște. Ci a gâștei care a salvat Capitoliul): „Adică de ce trebuie neapărat ca un superstiţios născut în zodia Taurului să cumpere mersul trenurilor în vigoare? Ca să nu mai pierdem timp atunci când va pune întrebarea, autorul să răspundă pe loc. Și chiar îi roagă pe căutătorii de noduri în papură să ia notiţe. Știi de ce, domnule căutător de noduri în papură? Știi de ce! Pur și simplu ca să nu piardă trenul. Orice superstiţios născut în acest secol al douăzecilea, care merge pe douăzeci și unu, călătorește cu trenul. Un superstiţios visător (că afară de faptul că e atât de bun în cât îl poţi folosi ca orice medicament în afară de untură de pește și pansament gastric, este și visător) cum este ăsta născut în zodia Taurului, fără mersul trenurilor poate fi egal cu niște papuci de casă care nu ajung nicăieri, nici mă car în sufragerie, fiindcă n-au stăpân, adică pe cineva care să-i plimbe.

Cum poate să ajungă la gară în timp util un superstiţios care nu are mersul trenurilor și pe deasupra mai este și visător? Că pierde un tren nu este chiar o atât de mare nenorocire. Care nu a pierdut la viaţa lui un tren? Se vede vreo gaură în cer? Vedeţi, nu se face gaură în cer dacă se pierde un tren, fie el chiar și accelerat cu locuri. Dar dacă, doamne ferește, superstiţiosul născut în această zodie nu găsește silă de pus la geamuri, hârtie de prins muște ori „Moartea muștelor”, apoi, domnilor, aflaţi că a încurcat-o.

Acest prea iubit superstiţios născut în zodia Taurului a încurcat-o electric, cum îi place să zică unui prieten al meu, cam oltean de felul lui. Oltean din comuna Ciutura de Dolj și căruia îi place mâncarea de prune mult mai mult decât îi plac unei fete de geamgiu diamantele. Acest Taur, acest superstiţios din zodia Taurului, va deveni pur și simplu sluga muștelor. Da, da, nu am greșit, va deveni chiar slugă. Pentru că el, superstiţiosul, va fi la cheremul lor. Al muștelor. Va trebui să stea în permanenţă în alarmă. În alarmă și la pândă cu o găleată plină cu apă și de câte ori îi va veni cheful unei muște să iasă din casă, el, superstiţiosul, îi va tăia calea cu găleata plină. Asta pentru ca muștei care pleacă haihui să-i meargă bine. Să nu

cumva ca în vagabondajul ei prin cine știe ce localuri în locuri rău famate să întâlnească ceva microbi și să-l procopsească și pe el, pe iubitul superstiţios, pe prea iubitul nostru superstiţios din zodia Taurului, cu așa ceva. Cu microbi adică.

Se atrage atenţia în mod foarte serios că nu trebuie să se glumească cu găleata. Ea, găleata, va trebui să fie plină ochi și dacă se poate să dea și pe de lături, să dea. Cu cât găleata e mai plină și mai emailată (dă foarte bune rezultate emailul de Mediaș), cu atât musca în discuţie nu va întâlni microbi. Și chiar dacă, cine știe, i-ar tăia calea ceva microbi, musca în speţă, musca vagabondă, ţinând cont de găleata plină cu care i s-a arătat la plecare stăpânul, va ști să-i fenteze. Îi va fenta pe microbi. Așadar, acest superstiţios care a avut marca șansă de a se fi născut în această zodie trebuie să fie înarmat până în dinţi… Pardon, nu până-n dinţii din faţă. Să nu uite nici măselele. Mai ales dacă este oltean. Deci trebuie să fie mereu înarmat cu o găleată cu apă plină și să fie în permanenţă cu ochii pe mușchii din interior. Autorul consideră că este inutil să mai insiste cu amănunte în legătură cu apa. Cu apa din găleată. Această apă poate să fie potabilă și nepotabilă. Poate să fie luată de la robinetul propriu ori mai puţin propriu. Poate să fie și de ploaie, numai lichidă să fie. Dacă persoana în cauză are posibilitatea să mai și sfinţească acea apă, poate să le salute și din mers pe mușchii vagabonde. Nu mai este necesar să le ia numărul de înregistrare la plecare, ci numai la sosire.

Se știe încă dinaintea primului război mondial — și literatura de specialitate dintre cele două războaie a confirmat — că superstiţiosul născut în această zodie este o fire pasivă. De fapt autorul a afirmat și mai sus că, pe lângă fire pasivă, este și visătoare. Chiar foarte, extrem de visătoare. Așa stând lucrurile, trebuie să i se atragă în mod foarte serios atenţia asupra a ce este bine și a ce nu este bine să viseze. Superstiţiosul din zodia Taurului nu trebuie să viseze orice.

De ce este nevoit autorul acestui ghid să tragă cu insistenţă și cu tărie acest semnal de alarmă? De ce? Pentru că autorul a constatat că în cazul superstiţiosului născut în această zodie este o situaţie dezastruoasă, un haos, un superhaos! Acest haos, acest superhaos se manifestă de foarte multă vreme și nu se știe unde o să-l ducă pe acest superstiţios dacă nu face o cotitură. O cotitură cât de mică, numai să fie cotitură. Iertaţi-mi, vă rog, obrăznicia, dar dacă acest superstiţios bun la suflet, dar visător, îţi visa în ziua de leafă o zăbală de cal roib, ei bine, alerga la primul borcan cu loz în plic ca să câștige o Dacia 1.300. Asta pentru că așa a pomenit el: „Zăbală de cal roib de vei visa. Dacia 1300 vei câștiga”. Dacă visa, să zicem, un șurub de 3’16, a doua zi nu se mai ducea la serviciu de teamă să nu-l calce tramvaiul 19.

Faceţi, vă rog din adâncul sufletului meu fără bube pe el. Faceţi, vă rog. Un test printre superstiţioșii zodiei Taurului născuţi în mediul rural și veţi constata că, deși tram valul 19 nu circulă prin „ruralitate”, dumnealor totuși se feresc de acest tramvai. E o chestie! Pentru ca superstiţiosul nostru, iubitul nostru superstiţios, să știe ceea ce este bine și ceea ce nu este bine să viseze, autorul acestui ghid și-a pus întrebarea: „Cum aș putea oare să-l ajut? Există po sibilitatea să-l ajut? M După aceea, imediat după aceea, autorul s-a sfătuit cu un vecin al lui, mare specialist în

materie, care locuiește în 12 ROYSTONE AVE EAST MALVERN 3145 VIC. MELBOURNE-AUSTRALIA. Sfătuindu-se cu acest foarte apropiat vecin, se simte în măsură să indice superstiţiosului din zodia Taurului ce nu e bine și ce e bine să viseze.

Autorul ghidului este mai mult decât sigur că, după indicaţiile pe care le va da mai la vale, foarte mulţi, extrem de mulţi superstiţioși din această zodie se vor îmbogăţi, după cum alţii — ce să-i faci, n-ai ce-i face ! — nu se vor în bogăţii. Ba unii dintre ei îşi vor bate chiar și copiii din te miri ce motive. Același autor îi roagă și pe unii și pe alţii să nu-i poarte pică. Și dacă sunt atât de îngăduitori, să nu-i poarte nici pică, nici treflă. Mulţumindu-vă anticipat, va trece la indicaţii.

Dacă superstiţiosul, nepreţuitul superstiţios, visător, născut în zodia Taurului nu are o situaţie prea strălucită (se poate întâmpla și ca un superstiţios din această zodie să n-aibă o situaţie strălucită), deci, dacă domnia sa nu are o situaţie cam ca a lui Rockefeller, să zicem, așa, ca un exemplu luat la întâmplare, e bine ca în prima noapte să viseze hârleţ. După dicţionarul lui Șeineanu, hârleţ înseamnă instrument agricol cu care se lucrează pământul mai bine decât cu plugul și cu sapa…” Nu ne putem da seama cum poate un hârleţ să lucreze pământul mai bine decât un plug, dar dacă așa a apucat să zică făcătorul de dicţionare, nu mai avem ce face. De aceea este recomandabil, este foarte bine să visezi hârleţ. Zău! Cum ai visat hârleţ, dar nu orice fel de hârleţ. Ci unul nou, cum a doua zi dis-de-dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, vet găsi, fără să faci cine știe ce săpături adânci, o comoară. Dacă cine știe, prin absurd, nu găsești comoara (se poate întâmpla ca hârleţul pe care a trebuit să-l visezi să nu-l fi visat bine, ori l-ai visat puţin înclinat spre dreapta, ori poate că nu l-ai visat nou, sau poate că l-ai visat nou, dar cu cine știe ce defect de fabricaţie…). Mă rog. Dacă a doua zi nu ai găsit comoara, noaptea următoare trebuie neapărat să visezi o găină ouând.

Cum visează superstiţiosul nostru găină ouând, cum va da de foarte mulţi bani… Și dacă ouăle ouate sunt de 1,40 lei, și nu de 0,90 lei, s-ar putea ca superstiţiosul să dea nu numai de bani, ci și de lei. Autorul parcă îl și vede, pe ăsta care visează ouă, într-o Alfa Romeo de culoarea mustarului proaspăt.

Autorul simte nevoia să arate că, în afară de faptul că s-a consultat cu vecinul lui, mare expert în materie de vise, a consultat, s-a consultat, a studiat toate cărţile de explicarea viselor dinaintea primului război mondial încoa’ și dacă dumnezeu avea curaj să i se arate lui Petrache Lupu și după ce nu i s-a arătat, ei bine, autorul făcea pe dracu’ în patru, făcea ce făcea și stătea de vorbă și cu Petrache Lupu. Așa stând lucrurile, dragi superstiţioși, trebuie să vă bazaţi numai pe ce spune autorul, care de altfel este, după cum singuri aţi constatat, foarte documentat.

Dacă superstiţiosul doarme și ziua, e bine să aibă grijă să nu viseze Galaţiul. O ultimă ediţie a cărţii „Explicarea viselor” arată că cine se visează vizitând Galaţiul trebuie să știe că poate răci foarte ușor. Îl apucă și tușea. De asemenea trebuie atrasă atenţia asupra superstiţiosului orășean (și care n-are cai) să nu-l pună Aghiuţă — ce Aghiuţă, ce umblăm cu „parfum”? —, să nu-l pună dracu’ să viseze că împușcă găinușe, pentru că a doua zi îşi va cumpăra căruţă… Așa scrie la carie!

La cartea de explicare a viselor. Și dacă scrie așa. Vă rog să-mi răspundeţi dumneavoastră ce poate să facă un superstiţios de la oraș cu o căruţă și mai ales cu o căruţă eliptică de cai? Spuneţi dumneavoastră ce poate să facă? întreprinderea de colectare a metalelor nu ţi-o colectează, pentru că o căruţă totuși se face din lemn. Iar o întreprindere de colectare a lemnelor încă nu avem. Așa că…

Dar vă rog să aveţi puţină răbdare în materie de cai. Dacă totuși citadinul iubește căruţa și n-are cai, să se mai culce puţin și să viseze că face un jaf. Da, da, să viseze. de pildă, că șterpelește dintr-o căruţă cu pepeni mai mulţi bostani. D-ăia verzi de Arad. Jaf visând că faci, cal alb îţi vei cumpăra. Ai, n-ai treabă cu el, îţi cumperi cal alb.

Dar ce te faci? Ce te faci c-ai intrat într-o altă încurcătură. Căruţa pe care ţi-ai cumpărat-o visând că ai împușcat găinușe are oiște. Și pentru o căruţă cu oiște trebuie doi cai. Tu ai visat că faci jaf și, mă rogi ţi-ai cumpărat și cal alb. Ce faci cu un singur cal, și ăla alb? Să admitem că între timp te mai culci și mai visezi încă o dată că faci jaf și-ţi mai cumperi un cal alb. Ai deci doi cai și o căruţă și zici că ești un om făcui. Nu te bucura… Nu ești un om făcut pentru că dă Legea 18 peste tine. Legea care nu prea crede în vise. Așa că, mai gândiţi-vă!

Dacă pentru orășeanul care mai stă și la bloc este o pacoste. Este o belea să se viseze împuşcând găinușe și făcând jaf, apoi pentru superstiţiosul acestei zodii este nenorocire curată dacă visează tabla înmulţirii cu nouă. Tabla înmulţirii cu nouă de vei visa, capră cu trei iezi vei cumpăra. Cu un cal și o căruţă te mai poţi descurca la bloc, chiar și la Legea 18 (cea cu veniturile ilicite), dar ce te faci cu capra cu trei iezi?! Să-l aduci pe lup la bloc? La care bloc? Nu se des curcă prea bine oamenii printre atâtea blocuri, darmite un lup ! Să admitem că și lupii au evoluat. Că nu mai sunt cei de pe vremea lui Creangă și pot găsi blocul în care trăiesc cei trei iezi. Să admitem că lupul convinge o parte din iezi să-i deschidă ușa când acesta zice: „Trei iezi cucuieţi, ușa mamei descuieţi”. Să admitem și această variantă, da ce te faci cu deschiderea ușii? Este greu de deschis o ușă de bloc nou pentru un semen de-al nostru, darmite de către un ied oi și chiar lup? Dacă totuși iezii ori lupul fac apel la o cooperativă de deschis uși, apoi lupul moare de inaniţie, că ăștia de la cooperativă vin greu.

Cei mai avantajaţi în materie de vise sunt celibatarii. Dacă pentru unii superstiţioși visele sunt ciumă, pentru celibatari sunt mumă. De ce? Pentru că se recomandă cu sinceritate, cu vagoane întregi de sinceritate, superstiţioșilor ră mași necăsătoriţi până la o vârstă mai înaintată să se ducă să se culce și să viseze că lucrează covoare; Chiar și covoare oltenești. Lucrând covoare de te vei visa, nevastă apropiată înseamnă. Deci, dragi și stimaţi celibatari, visaţi-vă lucrând la covoare și veţi scăpa de impozitul de celibatari. Dar fiţi atenţi, aveţi grijă! întotdeauna avantajul a avut și dezavantaje. Știţi de ce? Gaură în zid de vei visa, netemcinicie conjugală înseamnă. Iar dacă pe lângă gaură în zid îţi mai apare în vis și-un izvor tulburat, atunci e mai bine să nu te mai scoli. Izvor tulburat de vei visa, ceartă cu nevasta vei avea. Dacă te-ai certat cu nevasta, s-a dus dracului

supa caldă și nodul de la cravată. Ferice de cel ce nu visează izvor tulburat. După toate acestea, dacă în somn mai auzi și lipind un măgăruș de numai 1.01 metri înălţime (stând în poziţia lui iniţială), apoi tacâmul este complet. Citiţi, vă rog, dumneavoastră singuri ce-nseamnă să auzi în somn ţipând un măgăruș de numai 1,01 metri înălţime: „Vorbe urâte vei auzi!

Chiar autorul acestui ghid a auzit într-o noapte nu măgăruș ţipând şi, cu toate că măgărușul nu era conform stas-ului. Adică nu era de dimensiunea de mai sus. Și-a auzit vorbe… Doamne, ce vorbe și-a mai auzit a doua zi. Că el a inventat autosifonul și absolut toate necazurile ce au derivat de la această invenţie, că a fost amantul Genovevei de Brabant, că este mai puturos decât un cârlig de rufe din mate nal plastic, că a lenevit la viaţa lui mai mult decât lenevește o geamandură pe apă liniștită, că beaaa!… Că bea aplecat mai mult pe stânga pentru a nu trece alcoolul prin ficat și să facă, doamne ferește, ciroză… Ba s-a ajuns până acolo în cât s-a vorbit că s-a „promenat” cu Carmen Sylva pe faleza de la „Vasile Roaită”, c-ar fi discutat amândoi despre poezie și viitorul peștelui oceanic și că soţul ei. Regele Carol I, ar fi… Dar să lăsăm!

Foarte important!

Foarte important pentru superstiţioșii care și-au făcut prin O.C.L.P.P. (ori cum se cheamă) locuinţă proprietate personala. Superstiţiosul-sef ori, dacă vreţi, capul de familie să-și instruiască neapărat toţi membrii de familie. Să ţină în fiecare zi instrucţie și instructaje cu ei și să-i lămurească (și pe el însuși, bineînţeles) să nu cumva să viseze vreunul că a pierdut vreo lumânare. Poate să viseze orice. De pildă: hamuri de cai. Visează hamuri de cai, o să primească o telegramă. Visează haine roșii, va primi o veste de la ţară. Visează o lebădă înotând. Va fi stareţ. Vrea, nu vrea, este mahomedan ori arab și visează lebădă înotând. Stareţ va ajunge. (Autorul se jură pe fericirea lui că așa scrie la cartea de explicare a viselor.) Visează înger cu nimb, va fi, fără să schimbe buletinul, alt om. Iar dacă visează că-și înmormântează o rudă. Își va face gard nou. Își va face gard nou chiar dacă ăla vechi e aproape nou. Ibrișin de aţă neagră dacă visează, se va întrerupe curentul și va sta pe întuneric. Să viseze orice în afară de visul cu pierdutul unei luminări. Știţi de ce atrag atenţia cu atâta consecvenţă acelora care și-au făcut case prin O.C.L.P.P. să nu viseze că pierd o lumânare? Pentru că lumânare pierzând în vis, că se dărâmă casa înseamnă. Ce este mai groaznic pe lumea asta decât să apară un astfel de „defect” la o casă „ocelepepistă”? Plouă într-o astfel de casă și nu-i poţi convinge pe constructori că plouă! Cum o să-i convingi însă că datorită unui simplu vis s-a dărâmat casa? Cum?. Sufletul maichii Dobriţii! Cartea de explicare a viselor pe care am consul iat-o nu indică deloc, dar absolut deloc cum să fie lumânarea pierdută. Nici aprinsă, nici stinsă. Nefiind deci nicio indica ţie, e bine să nu se viseze pierdere de lumânare. În ruptul capului să nu se viseze un astfel de articol. Pe cinstea mea că nu faceţi nicio afacere visând o lumânare. Dacă totuși se încăpăţânează careva și visează voluntar lumânare, să ne scrie și nouă a treia zi cum a fost. Mulţumesc!

Fiindcă a venit vorba de lumânare și numai pentru cu a venit vorba de lumânare,

superstiţiosul născut în zodia asta a Taurului visător să se ferească de visele cu mănuși. Autorul, în limitele posibilităţilor, le permite să viseze, de pildă, că doboară o gorilă. A visa că doboară o gorilă nu este cine știe ce. „Gorilă (scrie la carte) de vei visa doborând, ceartă cu soacra înseamnă”. Cine nu se ceartă cu soacra și fără să mai aibă de-a face și cu o gorilă în somn? Este bine să viseze superstiţiosul acestei zodii și că prinde guzgani. Iată ce aduce nou cartea de explicare a viselor în materie de guzgani: „Guzgani acaparind în somn, vei prinde hoţi”. (Autorul ghidului le urează sincer tuturor sectoristjini să viseze în fiecare noapte, dacă sunt de zi, şi în fiecare zi cei care sunt ele noapte, să viseze, cum am zis. Guzgani, ca să putem scăpa mai repede de hoţi.) Și acum să ne întoarcem la visul cu mănuși. Superstiţiosul să se ferească să viseze mănuși chiar dacă-i pică cineva cu ceară încălzită la 3 655 de grade. De ce? „Mănușă neagră de vei visa, un geam vei sparge”. Așa scrie la carte, așa se va întâmpla. Cine altul îi va plăti dacă nu cel care l-a spart? Și în explicarea acestui vis există o… cum să-i spun, merge și lacună. Da! Există o mare lacună, Iat-o: visezi mănuși negre noaptea și a doua zi spargi un geam. Dar ce fel de geam? Ce fel de geam nu scrie nicăieri. Una e să spargi un geam de 0.15 m- 0,14 m- 0,001 m, și alta e să spargi geamul de la vitrina restaurantului „Ambasador”. Ori, doamne păzește pe toată lumea și păzește-l și pe autor să nu care cumva să spargă geamul de la ceasul public instalat în vârful „Casei Albe” a orașului Vaslui.

Sunt mai mult decât sigur că cei de la fabricile de geamuri din Scăieni, Buzău. Mediaș și așa mai departe se vor supăra pe mine că le stric deverul atrăgându-le atenţia superstiţioșilor visători să nu mai viseze mănuși. Ca ghidist, ca autor de ghid al superstiţioșilor însă trebuie să-mi fac datoria. Trebuie să le spun clienţilor mei că un vis eu mă nu-şi poate deveni, la o adică, ce la o adică, poate deveni oricând. La orice oră din zi ori chiar din noapte, foarte costisitor. Cum adică costisitor? Păi dacă umblaţi cu „cum adică costisitor”, dacă nu mai puneţi bază pe ce spun eu!… Știţi de unde știu? M-am interesat la un specialist și mi-a spus că vitrină cum este cea de la „Ambasador” costă peste 1 350 de lei, iar ceasul din vârful „Casei Albe” din Vaslui a costat cât vreo câteva tractoare, preţul a câtorva tractoare și, dacă nu mă înșel, și astăzi mai există un conflict pe această temă. Deci nu vă amestecaţi în astfel de vise. Evitaţi-le cum evită ariciul chelia ori căderea… ţepilor.

Să presupunem, stimate superstiţios, că nu te-ai putut abţine și-ai visat mănuși roșii. A doua zi ai spart geamul, ai făcut un împrumut la C.A.R., te-ai împrumutat la vecini (acești iubiţi ai noștri vecini care abia așteaptă să spargi câte-o vitrină ca să aibă și ei ce discuta în familie) și l-ai pus. L-ai pus și-ai scăpat. Ce mi te faci însă dacă visezi mănuși albe? Că iată ce scrie la carte… „Mănuși albe de vei visa, plimbare cu dricul vei face”. Din lectura mea foarte particulară știu, cunosc doi oameni care s-au plimbat cu dricul fără consecinţe, adică fără a fi lăsaţi la cimitir. Unul a fost *fostul* și poate, după plimbarea cu dricul, *actualul* antrenor de fotbal Titi Teașcă. Al doilea a fost Anghel. Unul Anghel frizeru’ din Giulești, care s-a întors de pe front rănit, dar cu barbă și care și el a avut o echipă de fotbal care se chema

F.C. Bărbosul și care echipă de atunci, din anii 1941—1943 și ceva, bătea și naţionala de astăzi. El, Anghel, s-a plimbat cu dricul când a vrut el. I-a plăcut lui să se plimbe cu dricul după câteva pahare în plus. Titi Teașcă s-a plimbat când au vrut alţii. Dar să revenim la oile noastre în care n-am vrea să dea gălbează. Cât sunt eu de optimist, stimate superstiţios, n-aș vrea să fiu în pielea dumitale după ce visezi mănuși albe.

Iată-mă în situaţia de a mă pune rău și cu fabrica de mănuși albe. Puţin îmi pasă! Poate să mă dea și în jude cată această fabrică. O intereseaza. Treaba dumneaei. Dorinţa mea, visul meu este ca superstiţiosul născut în această zodie să nu viseze mănuși albe și a doua zi să nu se plimbe cu dricul, ca Ecaterina pe care toată lumea ar dori s-o vadă moartă, cu dric la poarta și cai mascaţi.

Cu toate astea, eu, iubitul meu superstiţios, tot îţi dau zece sfaturi:

1. Când baţi șaua ca să priceapă iapa, ai totuși grijă cum o bani Au fost cazuri când iepele, unele iepe — de ce să le ponegrim pe toate! — nu cunoșteau proverbul. Ce-u urmat, numai spitalul de urgenţă vă poate informa.

1 bis. Dacă superstiţioșii născuţi aici, adică în această zodie a Taurului, nu au șa și nici măcar iapă pe care să o bată ori pe care s-o facă să priceapă, e bine să nu se supere. Nu vor rămâne în pierdere. Autorul le pune alt sfat la îndemână: dacă aveţi necaz pe cineva, împrumutaţi-i cazmaua și rugaţi-l să vă sape groapa ca să cadă singur în ea. Aveţi totuși și dumneavoastră grijă când vă întoarceţi mai pe întuneric acasă, și mai pe două cărări, să nu cădeţi în groapa care, a fost săpată chiar cu cazmaua dumneavoastră.

2. Când doi se ceartă, nu da buzna ca să fii al treilea, să câştigi. Nu totdeauna când doi se ceartă al treilea câştigă. Ba, de ce să mintă, autorul nu se pricepe la așa ceva. S-au văzut cazuri, autorul a văzut cu ochii lui, cu ochii lui personali, destui pomanagii care așteptau, abia așteptau să se ia la ceartă doi inși pentru a câştiga ei, „al treilea”. Să nu mai pomenim de acești pomanagii și să arătăm că tribunalele sunt pline de „al treilea” care a vrut să câştige. Dacă totuși și totuși acest sublim superstiţios vrea să câştige și pe baza acestor zece sfaturi, este bine să încerce la Pronoexpres cu numerele: 13, 16, 25, 2, 11 etc.

3. Când fierul e cald, nu-l bate. Acest proverb cu „bate fierul cât e cald” a fost inventat dinainte de a apărea fie rul de călcat electric. Nu orice fel de fier cald se bate. Dacă ai ambiţa să baţi și fierul cald de călcat, atunci e bine să-l scoţi din priză.

4. Măsoară de două ori și taie numai o dată, dar să nu pierzi prea mult timp cu măsuratul dacă lucrezi în acord ori pe bandă rulantă.

5. Dacă ai carte (împrumutată de la bibliotecă) și n-o înapoiezi în termen, poţi avea parte nu de ceea ce prevede proverbul, ci de reţinere din salariu.

6. Când ai nevastă frumoasă, dar, care, din motive independente de voinţa autorului acestui ghid, nu vine nici prea devreme acasă și dacă din alte motive și mai independente de voinţa autorului și mai ales ale dumitale ţi se dă un cal de dar, nu-l căuta la dinţi, cum prevede binecunoscutul proverb „Calul de dar nu se caută la dinţi”, ci măsoară-l de două ori, cum bine zice celălalt proverb, care,

este drept, nu are nicio legătură cu situaţia de faţă. Deci, măsoară-l de două ori înainte de a-l băga în grajd și ai grijă să nu fie troian. Într-un *cal troian* poate intra chiar și o singură persoană și cât drum mai e de la grajd până la casă. Deci calul de dar nu trebuie căutat la dinţi. Chiar dacă l-ai căutat la dinţi și nu ai văzut nimic periculos, este bine ca o bună perioadă de timp să nu pleci prea des în deplasare.

7. Acest sfat a fost cenzurat de mine pentru că nu era în legătură cu superstiţiosul născut în zodia Taurului, ci în altă zodie.

8. Când bei, iubite al meu superstiţios născut în zodia Taurului, ai grijă să nu-i zici din greșeală lui Ștefan: „Hai noroc Pantelimoane”.

9. Și nici invers, că pe Ștefan s-ar putea să-l cheme Dumitru, iar pe Pantelimon, Grigore.

10. Iar pe Grigore să-l cheme și mai „mare”.

Ţinând cont de cele zece sfaturi ale acestuia și mai ales de cele zece porunci din biblie, puse pe „muzică” de scriitorul Petre Sălcudeanu, visătorul superstiţios va depăși 97 de ani, iar dacă va visa, dacă i s-o arăta în vis și una dintre andrelele cu care a croșetat Doamna Chiajna flanele ori ciorapi de lină pentru fiul ei Petre Şchiopul, va depăși cu mult suta de ani. Asta cu sărbători cu tot. Se atrage atenţia superstiţioșilor și superstiţioaselor care au depășit suta de ani să nu facă nunţi de platină în postul din preajma „Adormirii maicii domnului” (1 august-14 august).

Relaţii cu alţi superstiţioși

Partener ideal al superstiţiosului născut în zodia faurului este Scorpionul. Se dușmănește cu Gemenii și se potrivește la dans cu Berbecul. Cel mai cinstit ar fi ca Taurul să nu se lase invitat la dans de Berbec în casele unde este multă sticlă ori multe vase de cristal.

Preferinţe muzicale:

Muzică de cameră zugrăvită proaspăt. Zugrăvită proaspăt, dar nu oricum. Că dacă ar prefera muzică de cameră într-o cameră zugrăvită oricum, unde ar ajunge biata și iubita noastră muzică de cameră?

Vicii:

Se face că n-are. Dar trage și în piept. Fumul.

Culoarea preferată:

Roz „bombon” cu nuanţe de alb-murdar.

Reclama preferată:

Haina face pe om.
Dar şi pijamaua.
Nu trebuie să dezlegaţi
Cuvinte încrucișate
Ca să vă orientaţi
Spre calitate.

Folosiţi deci cu încredere pijamaua confecţionată la fabrica de confecţii „Bacăul”.

De ce să se ferească:

De bătaia surdului.

De ce să nu se ferească:

De avioanele care sunt la peste 10.000 m înălţime, iar el, superstiţiosul, se află pe trotuarul de pe dreapta străzii Agnita.

Facultativ:

Dacă vreun superstiţios născut în zodia Taurului nu este lăsat de mămica lui să se căsătorească cu Elisabeta şi nu știe cum să-i scrie scrisoarea de adio, autorul îi vine în ajutor și-i pune la îndemână o mostră:

„Elisabeto.

Scrisoarea dumitale îmi sfâşie inima, pentru că ţi-ai făcut rău în zadar și pentru că prima oară inimile noastre au încetat de a se înţelege.

Dacă nu ești soţia mea, cauza e că nu mă pot însura fără consimţământul mamei mele, care, deși nu este vitregă, îi las timpului grija de-a o face ca ea să te preţuiască mai bine.

Mi-ai permis să te privesc ca pe finanţată mea și nu poţi rupe singură niște legături care ne sunt comune.

Mai trebuie oare să-ţi spun că am declarat mamei că nu aș primi o avere de la vreo tânără cu care ar vrea ea să mă căsătorească, dar pe care nu aș iubi-o și că nu voi avea altă soţie decât pe dumneata?

Nimic nu ne poate despărţi.

Al dumitale pe întreaga mea viaţă

P.S.

Nu arde scrisoarea! Te rog nu arde scrisoarea, pentru că și prietenul meu Nicu este în aceeași situaţie ca și noi doi și vrea să facă și el lumină în situaţia lui, precum noi doi care ne iubim atât de mult.

Tot eu!”

Zodia Gemenilor
21 Mai – 21 Iunie

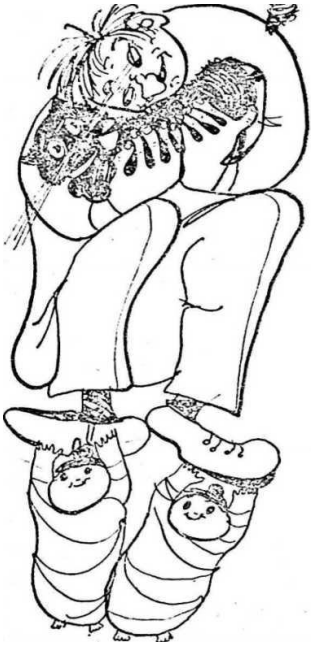

Cu mai multă plăcere ar săpa autorul acestui ghid o groapă de cinci pe șase pentru stins var, ba chiar cu aceeași plăcere ar stinge și varul dacă ar fi nevoie, cu mai multă tragere de inimă ar alege niște fasole, ar râșni niște cafea cu o râșniţă cu minerul care iese foarte des din pătratul lui, ori ar bate niște covoare nescuturate din generaţia trecută, decât să scrie, să dea sfaturi superstiţiosului născut în zodia Gemenilor. De ce? Superstiţiosul născu în această zodie este numai așa, ca să fie. Numai așa, ca să îngroașe numărul superstiţioșilor. Și ca să aibă oamenii ce vorbi în materie de superstiţii. Încolo… Tămâie. Tămâie făcută din material plastic.

Este un nehotărât. Un nehotărât și un superficial. Dacă i-a ieșit un coșar în faţă începe să se bâlbâie. Ba ar vrea să se ducă la el să-l pupe, ba nu i-ar da nicio atenţie. Face câţiva pași spre el și deodată se răzgândește. Coșarul, hă, hă, s-a dus, a dispărut demult, cine știe pe ce acoperiș înclinat ori foarte înclinat s-a urcat și superstiţiosul tot acolo stă, în locul unde i-a tăiat calea coșarul. Uneori, hazmodie mare, încurcă și circulaţia autovehiculelor. Trebuie să vină un agent de circulaţie cu foarte multă experienţă în materie pentru a-l muta din loc și a restabili circulaţia. Doamne, ce înjurături s-aud în jur când se încurcă circulaţia. Un superstiţios convins, un superstiţios de nădejde, unul nesuperficial, unul adevărat, dacă întâlnea coșarul cu pricina, se ducea la el, îi dădea doi-trei lei (coșarul, dacă era un

om serios, îi dădea cu ei în cap că l-a jignit) și se ducea să-și aștepte norocul. Asta, aţi văzut și dumneavoastră, încurcă circulaţia. Că încurcă circulaţia nu i-ar păsa prea tare autorului. S-o încurce, că se descurcă ea. Dar ce face autorul? Că el îşi pune niște probleme.

Am văzut mai alături, adică la alt superstiţios, cât cult există pentru pisica neagră? Am văzut! Să vedem acum ce atitudine ia superstiţiosul nostru într-o astfel de situaţie. Ce atitudine să ia? Acum se întoarce acasă dacă i-a tăiat calea o pisică neagră și se încuie în dormitor… (nu-ţi iese din dormitor până nu-l dau colegii ori prietenii dispărut ia rubrica din „Informaţia Bucureștiului": „Aflăm de la miliţia capitalei", acum îl vezi că nu-i dă pisicii negre nici măcar atenţia care i se cuvine.

Autorul i-a văzut pe superstiţioșii aceștia într-o situaţie deplorabilă. Cel mai proaspăt și cel mai la îndemână exemplu este acesta: o gospodină între două vârste și jumătate, dacă nu trei, foarte cunoscută la chioșcurile din piaţa Mihail Eminescu și mai ales la centrul de achiziţionare a sticlelor și borcanelor goale, centru ce se află pe strada Aurel Vlaicu, deci această gospodină, care este și puţin cam neglijentă din fire, a cumpărat într-o zi două pachete cu lapte. După cum se știe, laptele împachetat trebuie transportat cu mai multă grijă decât cel din sticlă. Mai ales plicul cu lapte care s-a brodit să-l nimerești necurgător pe la lipituri. Dar să trecem peste acest amănunt destui de nesemnificativ și să continuăm povestea cu femeia care a comparat lapte la pachet. Cam pe tu staţia de benzină Tunari, gospodina aceea, puţin cam neglijentă, a scăpat cele două pungi cu lapte pe asfalt și asfaltul, din cauza căldurilor de astă vara, fiind în acel loc — așa a fost să fie — puţin ovalizat, s-a format acolo un lac de lapte. O băltoacă de lapte. Ce v-a povestit autorul până acum este așa. Un fapt divers, o întâmplare. De aici încolo începe să se contureze însă caracterul superstiţiosului născut în această zodie.

S-a întâmplat ca exact în acel moment, în momentul formării lacului artificial de acumulare a laptelui din cele două pungi, să treacă pe aceeași stradă superstiţiosul, dificilul nostru superstiţios născut în această zodie, care, văzând laptele risipit, a alergat, a început să fugă ca scăpat dintr-o pușcă de vânătoare de calibru mai mare, încolo înspre… A luat-o pe Aurel Viaicu și autorul l-a urmărit cu privirile până după stadionul Dinamo. Și tot autorul a intuit că se va întâmpla ceva, așa că a stat la pândă, a stat, cum zic, în așteptare. Și după vreo câteva ore, sublimul nostru superstiţios născut în zodia în discuţie s-a întors. Cu ce s-a întors? Cu autobuzul 33? Nu! Cu autobuzul 40? Nu! Cu un getax? Nu ! Palatul telefoanelor și fabrica de frigidere din Gaești plus un picup umplut cu nouăsprezece discuri diferite sunt ale dumneavoastră dacă presupuneţi măcar cu ce s-a întors superstiţiosul. N-aveţi cum să ghiciţi. Chestia este zguduitoare! Nemaipomenită! Tipul ăsta a dat superstiţia înapoi cu cel puţin 103 ani. Superstiţiosul s-a întors cu o pisică neagră în braţe. Da, domnilor, cu o pisică neagră. Ei, ce mai aveţi de zis? A așezat pisica în buza lacului de lapte și l-am auzit cu urechile mele, nu cu ale altuia, când i-a urât pisicii negre: „poftă bună încă un amănunt: acest „poftă bună!" i-a fost spus pisicii din inimă, cu sinceritate, nu superficial, cum fac anumiţi ospătari de la „Lidou ori „Gambrinus" când îţi aduc mâncarea pe banii tăi. Superstiţiosul ăsta

nemaipomenit a stat lângă ea, lângă pisica neagră, până s-a săturat. Până când pisica a făcut o burtă de popă de ţară. Ei bine, dacă această pisică ar fi fost albă, gri, mov, șatenă ori de orice altă culoare posibilă și nu ar fi fost neagră, nu ar fi fost nimic. Nu se alarma nimeni. Autorul însă a văzut cu ochii lui, cum am mai zis, că pisica alăptată de asfaltul ide lângă benzinăria Tunari era neagră. Neagră tuci. Mai neagră chiar decât negrul de fum de calilatea-ntâi. Pentru orice eventualitate, pentru a înlătura orice dubii, a și fotografiat-o. A fotografiat-o el personal cu un aparat foarte bun, pentru a dovedi negru pe alb cuib pisica neagra bea lapte alb… Și ca să înlăture și celelalte dubii, a băgat în aparat un film nu alb-negru, ci unul color. Poate să se facă orice expertiză. Poate să se aducă specialiști și din străinătate. Se va vedea negru pe alb că pisica e neagră și laptele alb.

Caracter de superstiţios este ăsta? Ieri fugi de pisica neagră, nu te duci nici la serviciu, te încui în dormitor, iar azi. Poftim, azi hrănești pisica neagră cu lapte și. Colac peste altă pupăză, îl dai și bani de taxi.

Chestia asta cu banii de taxi trebuie lămurită… Superstiţiosul nu s-a dus la pisica neagră care era sătulă de lapte și i-a zis: „poftim bani de taxi și du-te acasă —, iar ea a luat banii, a oprit un taxi și i-a zis șoferului: „du-mă în strada cutare”. Nu. Șoferii de taxi au și ei niște opreliști în materie de pasageri. Nu au voie să transporte orice și pe oricine. Mai ales pisici! Superstiţiosul a oprit un gelax. I-a spus ceva mai încet șoferului, i-a dat o bancnotă de 25 de lei, una de 5 lei și o adresă. Autorul s-a străduit din răsputeri să afle până unde a călătorit pisica neagră neînsoţită, cu acel getax. Nu a putut afla.

Urât! Foarte urât!

Atitudinea lui faţă de găleata goală?… Ce atitudine? Am greșit. Atitudinile lui, că are mai multe, fată de găleata goală vă vor obliga să vă faceţi o imagine și mai clară asupra personalităţii sale de superstiţios. Îmi este și jenă, vă spun sincer, să-i mai zic superstiţios, dar n-am ce face. Asta este situaţia ! Asta este situaţia și asta mi-e meseria!

Autorul, tot el săracul, că el este alfa și omega acestei chestii; este nevoit să-și calce pe suflet, să-și calce din nou pe suflet și să aducă în discuţie — apropo de găleata goală ori plină, apropo de inconsecvenţa superstiţiosului născut în această zodie — cazul unei rude aproape apropiate. Odată, la o beţie la care nu se mai vedea om cu pahar, ruda asta aproape apropiată i-a zis autorului într-o limbă unduioasa, ușor cântată, dar care din greșeală se vorbește mai mult prin bodegi și restaurante de clasa a doua și care limbă aduce la un moment dat cu sanscrita:

— Tu mă iubești pe mine?

Autorul și-a privit ruda aproape apropiată printre sticle, s-a uitat la această rudă ca un vierme de mătase la o frunză tânără de dud. Și-a „plombat” dantura cu niște caşcaval natur, dar foarte piperat și a zis:

— Nici podul Grant pe care-l trec în fiecare zi cu piciorul ori cu autobuzul 38 nu-l iubesc cât te iubesc pe line.

Ruda cea aproape apropiată a autorului, auzind complimentul. Făcu pe loc o figură de parașutist căzut la punct fix. După care îşi scoase portofelul, luă din el un

vârf de cuţit de bicarbonat și zise exact ce-a zis Churchill când a aflat că s-a terminat cel de-al doilea război mondial. A zis:

— Mersi !

— Pentru puţin Pentru puţin, repetă autorul gândindu-se la ruda aproape apropiată care în mintea lui. În închipuirea lui semăna eu un pahar spălat numai pe dinafară. Zâmbi din cauza comparaţiei ce-i trecu prin minte și zise pentru a treia oară: pentru puţin!

— Care puţin? Asta e puţin? Tu faţă de mine ești mare… Te iubesc mai mult decât pe Matei Basarab. Tu știi ce-a însemnat istoria pentru mine? Îţi mulţumesc că mă iubești mai mult decât iubești podul care duce la stadionul Rapidului. Pentru mine asta înseamnă extrem de mult. Și eu te iubesc.

— Mersi! De ce m-ai întrebat dacă te iubesc?

— Eu, măi, ruda mea aproape apropiată, uneori mă simt mai isteţ decât un soldat de plumb, pentru ca alteori să mă simt mai slab decât un Trabant.

— Îmi place de tine că gândeşti și în perspectivă. Știi ce nu-mi place la tine? Nu te supăra!… Nu-mi place că folosești bicarbonatul așa în public. Nu mai lua bicarbonat. Iar în legătură cu ce mi-ai spus adineauri, chestia cu soldatul de plumb și Trabantul. Îţi spun că eu am văzut și Mercedes în pană… Comparaţiile sunt slabe. Spune-mi ce ai pe suflet.

Spune-mi ce te doare.

— Ce să fac cu găleata?

— Care găleată?

— Ei. Care găleată! Găleata.

— Fă-mi, te rog, propoziţiuni neeliptice de subiect.

— Dragul meu. Uneori mă simt mult mai inutil decât pasajul subteran din Piaţa Scânteii.

— Și ce faci?

— O iau pe jos și merg, și merg…

— Și nu iei niciun medicament?

— Pentru ce să iau medicament?

— Ca să te mai oprești din când în când.

— De ce să mă opresc din când în când?

— Ca să te odihnești… Ce e cu găleata?

— Care găleată?

— Păi, mai adineauri ai adus vorba de o găleată… Așa, dragul meu, mai ia un castravecior, ia și niște caşcaval cu piper. Lasă-l dracului de pahar, că-l umple el, ospătarul…

De care găleată este vorba?

— O știi pe nevastă-mea cât de geloasă e?

— Cum dracu’ să n-o știu pe nevastă-ta. Dar tu crezi că este momentul și mai ales cadrul să ne aducem în discuţie nevestele? De ce-mi pui astfel de întrebări? Cum să n-o știu? O știu.

— Ei bine, într-o noapte mi-am luat inima în dinţi și am visat-o pe Brigitte

Bardot…

— Ce ziceai tu că nu-i cadrul să discutăm de femei? Să ne înţelegem: la mine acasă, casa e casă. Nevasta este nevastă. Nu trece nimeni peste ea. Dar tu știi ce înseamnă s-o visezi pe Brigitte Bardot? Am visat-o pe Brigitte cu acești doi de t. Măi, știi cum am visat-o?… Doamne !

— Și ce-i cu asta?

— Cum ce-i cu asta? Dacă mă întrebi ce-i cu asta înseamnă că ești cel mai Gheorghe dintre toţi Gheorghii pe care i-am cunoscut.

— De ce jignești oamenii? Ce e cu găleata?

— Care găleată? Aa… Tu, draga mea rudă aproape apropiată, văd cu ai o memorie mult superioară unui triunghi isoscel.

Autorul, după ce desenă cu degetul pe faţa de masă, ce trebuia schimbată încă de săptămâna trecută, un triunghi isoscel și se întrebă în gând cam cum ar putea semăna el cu așa ceva, zise cu mult sacâz în glas:

— Cum ai băgat de seamă?

— Păi eu am uitat de găleată. Tu n-ai uitat. Ești mult mai isteţ decât un triunghi isoscel și chiar decât unul echilateral.

— Mersi, zise autorul făcând din scobitori mai multe triunghiuri pentru a-i ieși și unul echilateral.

— Unde am rămas?

— La găleată.

— Las-o dracului de găleată, avem timp de ea… Stai că mi-am adus aminte. Eram, cum zic, într-o mantie albă.

Mantia mea era mult mai albă decât a fost giulgiul în care a fost înfășurat Iisus Hristos (să-mi aduci aminte să-ţi zic ceva și de asta). Mantia mea era de un alb sfânt. La acest alb sfânt, povestitorul îl înjură pe ospătar, umplu el paharele în locul lui și, aruncând spre biroul responsabilului de restaurant de clasa a doua niște vorbe mai tăioase decât lama „Baltica”. Începu să povestească despre vremea perucilor. Că a venit moda perucilor.

— Și?

— Ce și?

— Ziceai adineauri că mantia ta era de un alb sfânt.

— … Și eu. Ăsta care mă vezi, eram mult mai cocoșat decât frizerul personal al lui Nero.

— Nu știam că Nero a avut un frizer cocoșat. Știi tu precis chestia asta? Știi precis că Nero a avut un frizer cocoșat? Unde-ai citit? Zău, este un amănunt care va da de lucru istoriografilor care au neglijat acest amănunt. Și autorul, deși n-are obiceiul să scoată notesul în public, îl scoase și scrise la litera N: „Nero-frizer — ce fel de frizer – cocoșat — de ce cocoșat”. Știi precis? — îl mai întrebă el încă o dată.

— Lasă-mă. Domnule, cu precisul dumitale. Ce este precis în istorie? Istoria se bazează pe date, nu pe precizie. Află că data la care a fost angajat frizerul cocoșat de către Nero nu o cunosc. Da. Nu cunosc nici data când i-a desfăcut contractul de muncă. Nu știu dacă i-a desfăcut contractul de muncă. Astea sunt niște chestii care

mă depășesc, așa că te rog!… Te rog să nu mă mai întrerupi de aici încolo. Știi că nevastă-mea este puţin nevrotică… Parcă i-ai adus și tu niște medicamente de la Paris. Deci știi că este puţin nevrotică și foarte puţin lovită cu leuca. Ei bine, n-aș vrea să intru în metrul meu cub de pământ înainte de a afla că până acum nu am înșelat-o.

— Asta este foarte bine. Dar de ce ziceai că erai mai cocoșat?

Această întrebare i-a pus-o autorul în momentul când ruda lui aproape apropiată a început să cinic, să murmure o melodie atât de veselă, încât la amândoi le sugera că pe pământul ăsta sunt femei și mai frumoase decât nevestele lor.

— Te-am rugat să nu mă mai întrerupi. Chestia cu metrul cub de pământ a fost o paranteză. O paranteză a mea.

Eram, cum ţi-am mai zis, într-o mantie de un alb sfânt, dar cocoșat și în jurul meu numai fum. Ceaţă, flăcări și extrem de mulţi draci. Tu ai văzut cum arată un drac? Na, că m-am îmbătat ! Ce întrebare pun ! Cum naiba să vadă un marxist un drac?! Invers poate că se poate, uitasem că ești marxist.

Scuză-mă, vino să te pup.

— Ce este cu. Găleata?

O dau necuratului de găleată! Taci! Eu te iubesc pe tine cam din vremea când am început să mă încalţ singur, tu crezi l-am uitat cu tu ni-ai învăţat să-mi înnod șireturile?

Nu, n-am uitat și n-am să plec de pe lumea asta până n-o să se afle că tu ni-ai învăţat să fac nud la șiret cu funde, cu două funde.

Aici, omul care a învăţat încă de când era mic să-și înnoade șireturile cu două funde făcu somn ospătarului să se apropie. Ti „îmbrăcă” umerii cu mâna lui zdravănă și-l „recită” la ureche:

Știu din toate cărţile
de religie
că dumnezeu nu a avut
motocicletă.
Nici măcar motoretă
Mobra… Așa că fii tu mai iute
decât dumnezeu
și vino c-o sticlă
tot „Murfatlar”
și alune Fii mai iute decât dumnezeu!
Ușcheală!

Îl pupă pe ospătar, care îşi luă zborul. După plecarea ospătarului i! întrebă pe comesean ce părere are în legătură cu vasta lui cultură în materie de poezie.

— Lasă chestiile astea. Tu știi foarte bine că mult mai bine se pricepe un cap de sifon, fie el chiar și auto, la poezia modernă, decât mine. Crede-mă. Nu pricep poezia modernă.

— Tu ești prea modest, mă. Modest și răsucit. Mult mai răsucit decât șoseaua naţională, porţiunea de șosea naţională dintre Câmpina și Dâmbul Morii. Ești, zău. Mai răsucit și decât turbanul fachirilor ori al îmblânzitorilor de șerpi cu clopoţei.

— Te rog încetează! Chestia cu găleata goală mă interesează mult mai mult.

— Da mai slăbește-mă cu găleata ta…

— Nu este a mea, tu ăi adus-o în discuţie.

— Tu mă știi pe mine mistic?

— Eu știu că nu ești, zise autorul după ce se gândi vreme de câteva şutimi de secundă.

— Nu ai ghicit. Cât le lauzi tu prin ziare și prin cărţi că ești un bun psiholog, nu ai ghicit. Sâni. La mine la serviciu nu se știe, dar sunt. Sunt foarte mistic! Când aveam vreo nouă ani am tras cu praștia după un Pictor care zugrăvea sfinţi pe pereţii bisericii Sfântu Dumitru.

— Asia nu înseamnă că ești mistic. Ci invers.

— Și tu ai interpretat la fel ca ăia de la mine de la serviciu.

— Cum adică?

— Păi. Eu am tras cu praștia în pictorul de biserici nu din cauză că zugrăvea sfinţi, ei. Cum ai zis tu, am tras cu praștia după el din cauză de invers.

— Cum din cauză de invers?

— Am tras cu praștia și l-am lovit uite aici pe pictorul bisericii. În paranteză fie zis, acest pictor mi-a displăcut pentru că semăna pe undeva cu un prost pe care-l cunoști tu (și-l cunoaşte și prietenul ăla al tău de la faptul divers).

Am întins zgârciul praștiei cât am putut și aici l-am ochit.

— Ai mai zis. De ce-a: tras tu cu praștia?

— Din răzbunare. Făcea sfinţi zbanghii. Făcea sfinţi cu capete pătrate, cu ochi inconștienţi. Eu îi iubesc pe sfinţii noștri… Oricât ar fi Kirculescu de Kirculescu, eu îi iubesc pe sfinţi mai mult decât toate melodiile lui… Sunt mistic?

— Cam ești.

— Nu de tot. Dar sunt… Pe sfântul Constantin și Elena îl iubesc cel mai mult pentru că prin chelia lui îmi aduce aminte de unul, nea Sotir. Care avea chioșc de gogoși în faţa garajului —, Leonida; și care nea Sotir ne dădea gogoși pe datorie. Asta se întâmpla în 1938. Deși este mort, mă rog pentru sănătatea lui… Poate să mă audă oricine că sunt mistic, dacă-mi zice ceva îi dau în cap cu sfântul Constantin și Elena.

— Ţi-a zis cineva ceva? Ţi s-a făcut vreo imputare?

— Mie să-mi zică? Ascultă ruda mea aproape apropiată, ia uite tu în ochii mei. Nu așa. Nu așa cum s-a uitat Petrache Lupu la regele Carol… Ala, Petrache, istoria a dovedit-o că a fost sifilitic… Celălalt, regele, a fost rege. Uită-te în ochii unei ca la ruda ta, nu ca la a altuia.

— Mă uit, zise autorul, gândindu-se la ziua de 13 septembrie. Ziua pompierilor.

— Mai dă o doză de sinceritate privirilor. Ridică fitilul mai sus, nu fi zgârcit cu sinceritatea.

— Așa e bine? îl întrebă autorul și-l privi cum ai privi dumneata pe unul care ar

vrea să prindă muște cu oţet în loc de miere.

— S-ar putea să te uiţi la mine și mai sincer, dar… uită-te la mine și spune-mi dacă sunt ori nu superstiţios.

— Când ai avut visul ăla cu B.B. ce simptome s-au abătut asupra ta?

— Nicio simptomă. Știi că meseria mea este să circul.

Circul mult mai mult clocit o monedă de un leu. Asta mi-e meseria, să circul. Ei bine, în ziua aia am întâlnit în cale peste 39 de găleţi goale. Goale, golașe. Una mai goală decât alta. Știi cu câtă nerăbdare așteptam să mi se arate nenorocul? În cinstea găleţilor goale am consumat un borcan de loz în plic. Mi-au ieșit trei autoturisme Dacia 1300, vreo opt aragazuri cu șase ochiuri, câteva câştiguri de 3 — 5 — 10.000 de lei. Plus visul cu B.B. Asta supliment. În noaptea aia am visat-o pe B.B. și să nu mă întrebi cum am visat-o. A doua zi am făcut același itinerar. Mi-au ieșit în cale peste 75 de găleţi pline, dar la loz în plic nimic, iar, colac peste pupăză, noaptea, visul cu mantia de culoarea albului sfânt. Să nu faci ceva în găleata plină? Cum să mai cred în găleata plină ori goală? Să ajung la Fifi înaripatul, să merg pe sus, să nu mai întâlnesc găleţi pline dacă n-o să…

— În ce zodie ești născut?

— Să știi că nu vin la tine la priveghi dacă mai pui întrebări din astea tendenţioase. Ce ai tu cu zodia mea?

M-am născut în zodia în care a avut mama plăcere să mă nască. Ba mă iei cu găleata goală, ba cu găleata plină, acum cu zodia. Ce vrei, domnule, de la mine?

— Te rog, spune-mi. Fac un studiu în legătură cu super ştiţiile și superstiţioșii.

— Și cu să-ţi fiu material didactic? Scuză-mă ! Nu-mi place să fiu material didactic. Tu știi de ce lipseam eu în liceu la lecţiile de anatomie? Știi de ce nu știu anatomie nici măcar cât știe o vacă să culeagă căpșuni? Pentru că liceul în care am învăţat era sărac și nu avea material didactic. În lipsa acestui material didactic, profesoara de anatomie a făcut o colectă, mi-a cumpărat un slip și la fiecare lecţie mă urca pe catedră și explica cum devine cazul cu omul. Eu ţineam loc de schelet. Am ţinut loc de schelet vreo câteva lecţii, pe urmă… Eram grozav de slab! îmi puteai număra coastele fără să greșești și de la 72 de metri depărtare.

— Îmi pare rău, îmi pare extrem de rău că soarta s-a purtat atât de vitreg cu tine, că te-a alăptat și alimentat atât de slab încât se puteau număra coastele chiar așa de ușor.

Îmi pare rău că ai fost folosit pe post de schelet. Zău, eu n-am nicio vină. Nu te mai uita urât la mine, că n-am nicio vină. Dacă vrei, mă și jur că sunt nevinovat. Dacă noi, rudele, între noi nu ne ajutăm, ce să mai vorbim atunci de celelalte ajutoare? Spune-mi. Te rog. În ce zodie ești născut?

— A Gemenilor!

Şi ruda mea aproape apropiată „muri” „înecată” cu mâna stângă în frapiera doldora de apă, gheaţă și sticle pline și aproape pline.

Așadar, autorul acestui ghid s-a compromis, și-a.com promis chiar și o rudă aproape apropiată numai și numai cu dorinţa de a veni în sprijinul spuselor de mai sus. Au torul speră că amănuntele apărute în discuţie au fost destul de edificatoare.

Și crede că cititorului nu-i mai trebuie alte date pentru a-și da seama că acest superstiţios este un superstiţios foarte nehotărât. Mănâncă plinea superstiţioși lor de pomană.

Un alt superstiţios, din alt sector decât ruda cea aproape apropiată a autorului, avea obiceiul ca, atunci când găsea o potcoavă, să facă la fel ca toţi superstiţioșii, adică să scuipe pe ea (din tot sufletul, vă rog să iertaţi această expresie) și s-o arunce ori s-o bată în tocul ușii. Toată lumea îl respecta ca un superstiţios cure are respect pentru potcoavele găsite. Respectul ăsta s-a dus dracului în momentul când ceilalţi superstiţioși au aflat că acest pretins superstiţios strângea potcoave nu pentru a scuipa pe ele și a le arunca peste umăr ori pentru a le bate în tocul ușii, ci pentru a face bani cu ele. Stimaţii mei cititori, aduna potcoave și le ducea la I.C.M. (întreprinderea pentru colectarea metalelor).

Cu riscul de a-l supăra pe acel simpatic mistic ce s-a visat în mantie de culoare alb-sfint, care îi era și rudă, au torul va trece la cele zece sfaturi:

1. Dacă aţi strâns bani pentru mașină, cumpăraţi-vă maşină și nicidecum cal și gabrioletă. Pentru cal ai nevoie și de grajd. Iar în caz de sunteţi invitaţi la o masă mai mare, nu luaţi cu dumneavoastră binoclul „A le uita la cineva eu binoclul atunci când mănâncă pește ori pui este mult mai mult decât o insultă.

2. Dacă vrei să faci iahnie de fasole, fă iahnie de fasole și nu de dovlecei. Nu le lua după ce plătești la alimentara, ci după ceea ce găsești în cutia de conserve cumpărată. Dacă totuși vrei să faci iahnie de dovlecei, atunci du fasolea înapoi și cumpără un kilogram de dovlecei. 100 g untdelemn, 1/4 ceapă, 1/2 kg roșii, două lingurile de făină, o legătură de verdeaţă, sare, piper și pune-le repede la foc. Pentru că alt fel s-ar putea să-ţi iasă niște ţelină umplută. Îmi dau seama că aţi sesizat babilonia de la acest sfat care poartă numărul doi. Babilonia nu este întâmplătoare. Sunt un mare consuma tor de conserve, iertaţi-mă ! Important! Legile civilizaţiei și ale comportării în societate te sfătuiesc ca atunci când stai la masă să nu-ţi răsucești mustaţa ori să te joci cu găurile ori cu nasturii de la haină. Consumă cu încredere ce-ai găsit în cutia de conserve.

3. Fii atent! Petele de miere se curăţă perfect eu amoniac, și nicidecum cu fiere. Așa că Dacă pleci în oraș să cumperi amoniac, nu cumpăra urzici. Urzicile nu scot petele de pe materialele textile, ci din contră.

4. Dacă ţi-ai pus în plan să te duci la teatru cu nevasta, du-te cu nevasta și fii foarte atent și mai ales să te abţii de la căscat. Căscatul în societate a fost întotdeauna un semn de plictiseală. Nici autorul piesei la care te-ai dus n-o sii creadă c-ai căscat din cauza piesei. Tot pe nevastă o să cadă beleaua. Cei care te vor vedea în lojă cu altcineva, asta numai dacă te duci la teatru cu altcineva, în prezenţa căreia te jenezi să caşti, n-au să te creadă că ești născut în zodia nehotărâţilor. Și chiar dacă te vor crede, nu-ţi ajută cu nimic la îmbunătăţirea rubricii „observaţiuni” din fișa personală.

5. Ţi-ai luat bilet de tren pentru cutare staţie, du-te la gară, nu la autogară. Trenurile au plecări diferite de cele ale autobuzelor și nu ţin cont de nehotărârea dumitale.

6. Una-i una și alta-i alta. Numai câteodată se poate și invers.

7. Când cineva îţi spune: ești beat, du-te acasă, că are dreptate. Nu mai susţine că ești altcineva. Pentru că acel altcineva s-ar putea ca între timp să fi devenit cu totul altcineva.

8. Petele de vărsături se șterg cu neofalină, apoi se tamponează cu o soluţie de amoniac 5-6% și se spală cu multă apă. Dar cel mai bine este să nu dai ocazii să apară aceste vărsături, mai ales când ești într-un costum nou. Și mai ales negru.

9. Dacă nu găsiţi aparatul de spart nuci, folosiţi ciocanul. Nu spargeţi nucile cu televizorul, cu frigiderul ori cu aspiratorul dacă acestora le-a trecut termenul de garanţie. Apropo de aspirator. Dacă vă vin musafiri, este bine să nu v-apuce vrednicia chiar atunci și să începeţi curăţenia. Nu este recomandabil nici să vă luaţi tensiunea arterială în prezenţa musafirilor.

10. Roșul e roșu, galbenul e galben, iar verdele e verde aici, adică la semafoarele ce dirijează circulaţia. Așadar, nu mai încape niciun fel de elasticitate în aprecieri. Chiar dacă aveţi certificat de nehotărât.

Mulţumindu-vă pentru atenţia cuvenită, autorul va trece la ce urmează.

Relaţii cu ceilalţi superstiţioşi

Îi poate păpa leafa Cumpăna. Se poate ciorovăi cu Peștii. Taurul îi poate dăuna. Leul îi este superior, iar Scorpionul îi poate scoate vorbe. Fiind foarte nehotărât, se poate înţelege chiar și cu Racul. Dacă nu dă tramvaiul 13 peste el, trăiește mai mult decât ar trebui.

Melodia preferată:

„Abia ani patrusprezece”.

Vicii:

Două.

Localuri preferate:

„La doi pandur: și un sergent”.

Culoarea preferată:

Când nu este daltonist, alb și negru.

Reclama preferată:

Câă vrajă are marea
Tot mai fermecată-i
Zarea –
București.

(E vorba de șampania „desert” și “sec”.)

De *ce să se ferească:*

De tramvaiul 13 între staţiile Blănari, Giurgiului, Alion, Podul Mogoșoaiei, Tabla Buţii, Tabula rasa, Agnita, Popa Nan, Lehliu…

Dacă tramvaiul 13 nu trece prin aceste staţii, este bine ca superstiţiosul născut în această zodie să se ferească de ce vrea el, dar să se hotărască o dată.

De ce să nu se ferească:

Să nu se ferească de lectură. Și împărăţia a lui va fi, cu scriitori cu tot.

Facultativ:

Să admitem că un superstiţios din această zodie pleacă în străinătate pentru perfecţionare într-un domeniu ori altul și acolo se îndrăgostește de o doamnă. De o doamnă străină, bineînţeles. Pentru ca această dragoste să nu aibă prea mari complicaţii, este bine ca persoana în cauză, adică el, la spartul târgului să-i scrie doamnei o scrisoare de adio cam cu acest text:

“Doamnă.

Am fugit pentru că ești o femeie onestă și pentru că te ador.

De când sunt prada acestui amor, a acestui delir de care nu aveţi nicio idee, obrajii mi s-au scofâlcit. Buzele mi s-au veștejit și pe deasupra mi se pare că un demon îmi chinuiește inima. O înăbuşă. Aș fi murit sau aș fi înnebunit dacă nu fugeam.

Alerg să-mi revăd ţara, vechea mea casă, prietenii și câinii domestici. Voi căuta să te uit. Absenţa dumitale mă va ajuta.

Sufletul mi-e plin de amintirea dumitale.

Femeile, florile, arborii, cerul, muzica, zgomotul, tăcerea, totu-n-fine mă va împiedica să te uit.

Adio doamnă! Să nu ne mai vedem niciodată.

Petre!”

Zodia Racului
22 iunie – 22 iulie

Întrucât acest superstiţios a fost blestemat de binevoitoarea noastră soartă să aibă cea mai cumplită zodie, autorul acestui zodiac interzice cu desăvârșire să se Citească de aici încolo fără martori. Nu aveţi martori, nu citiţi acest capitol. Săriţi peste el, exact cum aţi sări un șanţ, un pârleaz, ori un prânz sau o cină. Se atrage

în mod foarte categoric atenţia să nu se sară ea peste un cal. Este periculos și deloc plăcut să sari peste cal. De ce? De ce să se sară peste acest capitol? Pentru că autorul, mult prea iubitul dumneavoastră autor, trebuie să spună unor anumitor lucruri foarte pe faţă. Și nu vrea să aibă probleme. Nu vrea să fie bârfit pe la colţuri. Este sătul de vorbe. Mai sătul docil ogarul turcului care a mâncat în glumă mere pădureţe și care acum aude la orice colţ de stradă ori de fundătură: „știi că ogarul turcului a mâncat mere pădureţe?”

Și pentru a se face lumină o dată pentru totdeauna în legătură cu această problemă, este bine să se știe că acest ogar glumeţ nu a mâncat mere pădureţe, ci pere. Și a făcut chestia asta nu pentru că îi era foame, ci pentru că avea simţul umorului. Dar să-l lăsăm pe ogar să-și vadă de perele lui pădureţe.

Înainte de a spune lucrurilor numai și numai pe nume, autorul, ca să-i mai îndulcească viaţa, ca să nu îl alerteze prea tare, să nu-l facă pe acest superstiţios să se ducă la Simeria la fabrica de fasonat marmură pentru a-și comanda cele nu prea necesare vieţii lui, adică cruce și cavou, autorul va începe cu: „ce *poate avea acest superstiţios”* și *„ce nu poate avea acest superstiţios*.*

Dacă martorii sunt prezenţi și au curaj să fie martori, să începem cu…

Ce poate avea acest superstiţios

Acest superstiţios poate avea:

1. Rude apropiate, mai puţin apropiate, îndepărtate, mai puţin îndepărtate. Aceste rude pot fi: sincere, mai puţin sincere, extrem de puţin sincere și deloc sincere. După cum și de-andoasele. Adică cum e bine.
2. Aceste rude, superstiţiosul norocos ori foarte norocos le poate avea la orașe, comune, sate, cătune ori chiar și în municipii. Să nu ocolim munţii, că și acolo trăiesc oameni. Deci și la munte.
3. Obligatoriu trebuie să aibă o mamă.
4. Poate avea ceas de mână (chiar și “Doxă”).
5. Poate avea ceas de buzunar. Cu lanţ de aur ori numai de argint.
6. Deșteptător. Cu piedică. Neapărat cu piedică, pentru a nu suna în van.
7. Pendulă. Cu cuc ori fără.
8. Poate avea autorizaţie de făcut borș. Dar cu impozitul plătit la zi.
9. Poate avea gâlci. Deși s-a constatat că oamenii născuţi în zodia Racului nu prea se îmbolnăvesc des de gâlci și „rac”.
10. Poate avea cal și căruţă. Cal de orice culoare. Căruţă numai cu roţi. Numai cu patru roţi.
11. Sobă de teracotă care să scoată ori să nu scoată fum.
12. Poate avea pantofi, ghete, cizme, galoși, șoșoni etc. care să nu-l strângă.
13. Poate avea înălţimea medie.
14. Submedie.
15. Poate să depășească înălţimea medie.

16. Poate să ajungă însă până la o înălţime de maximum 3,10 metri, dar nicio centimă mai mult. Nicio centimă mai mult pentru a nu se intra în conflict cu vecinii.

17. Poate avea autoturism. Poate să-i placă viţelul tânăr și peștele bătrân. Poate să care apă cu ciurul în vas găurit, poate tot atât de bine să sufle verde în bășica ce i-o pune la dispoziţie agentul de circulaţie. Deci se recomandă foarte multă atenţie.

18. Poate avea arc (orice fel de arc. Chiar și de patefon). Arc de triumf este mai greu să aibă.

19. Poate avea gumă de mestecat și nemestecat. Nu știm la ce i-ar folosi aceste gume de mestecat și nemestecat, dar noi ne facem datoria și arătăm că poate avea.

20. Poate avea un deget lipsă. Un deget lipsă poate avea superstiţiosul care lucrează la gater, la ferăstraie circulare, ori dacă, distrat fiind, și-l pune pe linia ferată când trece un tren de marfă, mixt, personal, accelerat, rapid ori chiar Danubius expres. (Nu poate avea un deget lipsă dacă acest deget și-l pune pe linia ferată pentru a scăpa de armată. Nu mai e la modă povestea asta. Autorul a văzut un caz și mai complicat. Un tânăr și-a pus capul pe linia ferată și totuşi până la urmă a ajuns plutonier-major și chiar ajutor de responsabil la o popotă a ofiţerilor. După terminarea celui de-al doilea război mondial a fost chiar șef de sală la un restaurant de clasa-ntâi.)

21. Poate avea două degete lipsă dacă nu este prea atent.

22. Poate avea piatră ponce.

23. Mașină personală de ras și toate celelalte accesorii.

24. Bicicletă cu una, două, sau mai multe roţi.

25. Poate avea bătături.

26. Televizor.

27. Radio. Chiar și program de radio.

28. Pipă. Și în legătură cu această pipă se poate discuta. Se pot aduce argumente pro și contra fumatului cu pipa. Dar dacă acest fapt nu aduce nimic nou în legătură cu soarta acestui superstiţios, autorul propune să nu mai insistăm.

29. Poate avea apartament proprietate personală prin O.C.L.P.P. La acest punct 29 s-ar cuveni, ar fi de datoria autorului să insiste în legătura cu O.C.L.P.P.-ul, care, deși este născut și nu făcut, uneori… dar să nu mai intrăm în amănunte.

30. Poate să aibă ureche muzicală și să cânte la: pian, flaut, ocarină, drâmbă, drâmbă electronică, buhai, oboi, orgă, contrabas, clavecin, bas, fagot, fluier și așa mult mai departe. Dacă acești tovarăși care pot avea ureche muzicală și pe deasupra se pricep să cânte şi la instrumentele muzicale indicate mai sus (în special fagot) locuiesc la bloc ori în comun și doresc din suflet ca părinţii, bunicii și străbunicii lor să se odihnească în pace, să facă repetiţii pe stadioane, precum Tudorică trompetistul Rapidului.

31. Poate avea talent la desen și datorii la Fondul plastic.

32. Poate avea talent la scris și datorii la Fondul literar.

33. Poate să aibă oroare de acest 33, care se zice mai mult la doctor. Dacă nu are oroare de numărul 33, atunci la acest punct 33 poate să încuie garajul nu după ce i se fură automobilul.

34. Poate avea umbrelă care se deschide ori nu se deschide.

35. Tuse tabagică.

36. Netabacică.

37. Poate avea muște în sânge și nevoie de flit cu care să le sperie și să zboare.

38. Poate avea bazoane la pantaloni ori nu.

39. Poate avea bibliotecă personală. Această bibliotecă o poate avea din mai multe motive. 1. Că-i place să citească. 2. Că nu-i place să citească, dar are și vecinul. 3. Că nu i-a vândut garnitura de mobilă până n-a cumpărat și o bibliotecă… Autorul a fost un bun prieten al casei regale. A vizitat de extrem de multe ori Peleșul. A jucat aici și biliard cu nea Ciutacu tinichigiul casei regale și chiar aici în casa regilor a întâlnit o bibliotecă… Dacă te uitai la cărţile din bibliotecă, trebuia să faci o pauză în care pauză te mirai cât poate citi un rege ori un membru al familiei regale. Când te apropia! de bibliotecă și voiai să scoţi o carte care te interesa, scoteai ciuciu. Cartea nu ieșea din bibliotecă pentru că marile opere ale omenirii nu erau opere, ci desene. În bibliotecă erau desenate cotoarele cărţilor.

40. Poate căuta fulgii găinii care a ouat un ou, dar să aibă grijă să nu spargă oul.

41. Poate să iubească ori nu pe cei 44 de mucenici și, dacă nu are restricţii", poate să bea în acea zi 44 de pahare drept recompensă.

Ar fi obositor și pentru cititor și pentru martori și chiar pentru autor să înșire aici 39456452361132, clacă nu chiar 39456452361133 de poziţii cu „ce poate avea acest superstiţios", de aceea va trece cu drag, dar nu cu prea multă ușurinţă la:

Ce nu poate avea acest superstiţios

1. Ghimpi în picioare dacă umblă încălţat. În legătură cu aceasta, neapărat trebuie să fie anunţat superstiţiosul nostru Rac că nu este bine să se umble încălţat prin moschee și mai ales prin sufletele semenilor săi.

2. Nu poate avea bani la C.E.C. dacă nu depune.

3. Nu poate avea tun. Asta chiar dacă locuiește pe strada Tunari. Chiar în timp de război, superstiţioșilor născuţi în această zodie nu li se dau tunuri pe mână. Născuţi fiind în zodia Racului, s-ar putea, doamne ferește, să tragă înapoi. Este nenorocirea gata? Este!

4. Nu poate avea ochelari dacă are vederea bună. Dacă, totuși, insistă, poate avea și ochelari, dar nu este spre binele lui, ci invers proporţional cu dioptriile pe care le folosește fără să aibă nevoie. Acum vreo zece ani s-au văzut cazuri nu de ochelari, ci de chelii. Și-au lăsat șefii lor chelie, s-au ras și ei pe cap, chemând frizerul acasă.

5. Nu poate avea gripă dacă nu este epidemie și dacă se îngrijește. Dacă nu se

îngrijește, are voie să-și cumpere pământ de flori și loc de veci.

6. Nu poate avea câine rău, adică foarte negru în cerul gurii, dacă stă prea la bloc.

7. Nu poate avea zdrâng dacă nu știe să cânte cu el. Și chiar dacă vrea să-l aibă, este ca și cum nu l-ar avea. Asta pentru că zdrângul nefolosit ar sta degeaba. Aţi înţeles în care direcţie bate autorul în legătură cu acest zdrâng? Mersi! Autorul este foarte fericit că l-aţi înţeles.

8. Nu poate avea apă la plămâni dacă-și îngrijește sănătatea ca lumea.

9. Nu poate avea un televizor foarte bun dacă, de pildă, feste zootehnist și crede că se pricepe și la nezootehnice reparaţii.

10. Nu poate avea înălţimea medie dacă mămica lui l-a făcut mult mai mic, ori cu 10 — 12 cm peste înălţimea medie. De reţinut: Chiar dacă ai o înălţime de peste 7 metri, se recomandă să răspunzi la *bună ziua,* ba chiar și la *bonjur.*

11. Nu poate avea antenă de televizor pe casă dacă n-are casă și nu și-a cumpărat între timp şi televizor.

12. Nu poate avea cal și căruţa dacă nu-i sâni absolut necesare. Poate să aibă. Și cal. Și căruţă chiar dacă nu-i sunt absolut necesare. Le poate avea prin căsătorie/deces (decesul altuia) ori moștenire. Dacă le are, să le aibă sănătos. Dar. Zău. Osie mai bine să nu le aibă. Calul mai dă și cu copita.

13. Nu poate avea platfus dacă s-a născut fără ei.

14. Nu poate avea tichie de mărgăritar dacă nu și-a făcut rost între timp de chelie.

15. Nu poate avea curent de 220 dacă arc de 110.

16. Nici invers.

17. Nu poate avea gândaci de bucătărie dacă n-are neapărat nevoie de ei. Dacă, cine știe, prin absurd, se instalează în locuinţa lui un „stol” mai mare de gândaci de bucătărie și în niciun caz nu poate scăpa de ei, atunci este bine să facă schimb de locuinţă ori să transfere acest punct 17 la rubrica „ce poate avea”.

18. Nu poate avea parte dacă nu are carte. (Aici uneori mai sunt și excepţii.)

19. Nu poate avea placă dacă are dantura sănătoasă și mai ales dacă este și olteana cu 24 de măsele.

20. Nu poate avea gumă de mestecat mentokită dacă nu-i place mentolat.

21. Nu poate avea pică pe unchiul lui dacă acesta nu i-a făcut nimic. Și dacă părinţii lui au fost singuri la părinţi.

22. Nu poate avea cucuie dacă nu s-a lovit ori dacă nu l-a lovit cineva. Din senin nu apar nici eclipsele de soare, darmite cucuiele.

23. Nu poate avea ţeava de eșapament dacă nu are ba rem un autoturism. Un Trabant acolo, numai să fie Trabant… Să scoată fum.

24. Nu poate avea capră de tăiat lemne dacă are încălzire centrală. Și dacă, bineînţeles, nu este tăietor de lemne ambulant ori dacă nu cumva are el o „păsărică” în legătură cu capra de tăiat lemne, ori dacă nu este colecţionar de ca pre de tăiat lemne. S-au văzut și de ăștia!

25. Nu poate avea zile fripte ca lumea dacă nu are uni cuptor bun la aragaz, ori, în caz de nu are aragaz, atunci la sobă. La ţest zilele nu se frig prea bine…

26. Nu poate fi ciupit de vărsat dacă n-a suferit în
copilărie de vărsat…

27. Nu poate să zică hop până nu trece gârla. Dacă totuși zice hop înainte de a trece gârla, zice pe propria lui răspundere.

28. Nu poate și mai ales nu se recomanda să întindă rufele la uscat pe firele care leagă între ei stâlpii de înaltă tensiune

29. Nu poate avea cumnate, cumnaţi. Fraţi și surori dacă este singur pe lume.

30. Nu poate fi mamă dacă este lată. Și nici invers.

31. Nu poate să-și lase mustaţă ca Ţiriac dacă, doamne ferește, este spin. În schimb îşi poate cumpăra rachetă de tenis de câmp exact ca a lui Ţiriac.

32. Nu poate avea și varza unsă și oala cu untură neîncepută. Asta chiar dacă are ori nu gestiune în primire.

33. Nu poate avea elice, carlingă, fuselaj, tren de aterizare și nici celelalte accesorii chiar dacă a frecventat ori nu spitalul nr. 8 + 1 = 9.

Autorul propune să ne oprim aici, drept pentru care vă mulţumește din inimă că nu aţi căscat de prea multe ori.

Și iată că a venit și vremea să spunem lucrurilor și mai pe faţă. Superstiţiosul născut în această zodie. În afară de faptul că este superstiţios, mai este și foarte acaparator și pe alocuri mistic. Găsești la el acasă sute. Mii. Dacă nu chiar sute de mii de potcoave de cai morţi. N-o spun cu răutate, dar acest superstiţios este în stare să-și omoare calul ca să-i ia potcoava. Așa superstiţios cum este, cred că-și omoară chiar și un cal bălan ca să-i ia potcoava. Despre calul bălan se știe că unor superstiţioși le aduce noroc. Ei bine, acest superstiţios din această zodie, pentru o potcoavă îşi sacrifică și calul bălan. Asta chiar dacă calul are pe el șa verde și chiar dacă stăpânul calului cântă: „Ţine-mi-l, doamne, nu mi-l pierde”. A existat superstiţios care oprea în miez de noapte căruţa ori droșca ori poștalionul și. Sub amenințarea pistolului, despotcovea caii, pleca pe urmă fără a cere punga cu galbeni ori butelia de aragaz. Asta în cazul când în căruţă, droșcă ori poștalion se găsea și o butelie de aragaz. Nu se atingea de ca nici dacă ea. Butelia, avea și furtun și ceas ori manometru, cum îi zice. Îţi despotcovea caii și atât. Caielele ţi le lăsa ţie. Și unde pui că și pe vremea aceea, a poștalioanelor. Ca și pe vremea noastră se găseau la fel de greu caiele. Mai repede găseai un cal decât o caia. Îţi lăsa, cum am apucat să zic, și caielele…

Autorul horoscopului, mai corect zis autorul ghidului, al acestui ghid, pentru a fi cât mai documentat, cât mai aproape de adevărul gol-golaș, a testat o groază și ceva de supersti ţioși născuţi în zodia Racului. I-a testat și răstestat pe acești simpatici superstiţioși, care sunt în stare să-ţi dea și un șifonier cu patru uși pe o potcoavă aducătoare de noroc și prosperitate. A stat de vorbă cu ei chiar și pe întuneric.

Iată, așa, doar câteva eșantioane din discuţiile purtate de autor cu unii dintre ei:

— Dumneata, după câte sunt informat, ești un potcovar de mâna-ntii. Pui cailor și potcoave de duminică, de sărbătoare. Așa este? I-a întrebat autorul pe cel mai autorizat potcovar din fostul judeţ Vlașca și împrejurimi. În treacăt fie spus, acest

potcovar — Nae Cioc pe numele lui — a adus de dirlogi, ba chiar a și ajutat la potcovirea unui cal care a aparţinut curţii regale. Autorul a dat peste el cu totul și cu totul întâmplător. Și el, autorul, îl asigură pe această cale pe potcovar că nu-i va „îndulci" biografia. Nu va întinde vorba, nu va spune nimănui, chiar de se va insista, că el, Nae Cioc, a fost potcovar și la curtea regală.

— Da tovarășe, și tata și bunicul au fost potcovari. Sunt muncitor din tată în fiu. Ia uitaţi-vă la palmele mele. La bătăturile astea din palme. Îmi câştig pâinea prin muncă cinstită. Vreţi să vedeţi autorizaţia? Am autorizaţie, nu lucrez clandestin. Am dat-o la înrămat. Dar am… Și impozitul l-am plătit la zi. Sunt și sindicalist. De douăzeci de ani plătesc la sindicat, așa că degeaba…

— Nu mă interesează autorizaţia dumitale. Vreau să te întreb altceva. Cu totul și cu totul altceva. Ia spune-mi, nene Cioc, potcoavele îţi aduc noroc?

— Cum dracu' să nu-mi aducă noroc, răspunse el mult mai puţin speriat de vizita autorului, dar cu mina dreaptă pe coada unui baros de vreo opt ocale.

— Când găsești o potcoavă, scuipi — iartă-mi expresia – pe ea de trei ori și o arunci în spate? Adică peste cap?

Văzând că este vorba de cu totul altceva, că omul care îi trecuse pragul fierăriei nu este de la primărie, prinse și mai mult curaj, aruncă barosul de opt ocale mai încolo și zise:

— Ce, am băut gaz?

— Dacă bei gaz… Cam cât gaz trebuie să bei ca să scuipi pe o potcoavă și pe urmă s-o arunci?

Meșterul îl privi cam cum ai privi dumneata o barză care stă în cioc în loc să stea într-un picior ori chiar două și zise:

— Arată-mi, te rog, un potcovar care aruncă potcoava pe care a găsit-o și eu îţi dau dumitale o turlă de biserică. Cum am găsit potcoava, cum o recondiţionez. E de cal, o fac de cârlan. Pentru prima dată aud așa ceva. Potcovar să arunce potcoava peste cap! Ha-ha! O turlă de biserică îţi dau dacă…

— Ce să fac eu cu o turlă de biserică?

— Să ai barem o turlă, că după întrebările pe care mi le pui se vede că nu prea ești dus la biserică. Nu-ţi strică.

— Îţi mulţumesc pentru turlă și te rog să-mi spui dacă ai în colecţia dumitale o potcoavă preferată.

Potcovarul nu prea știa cum să se poarte cu musafirul ăsta al lui. Pentru că îi punea niște întrebări cam câș. L-a trecut prin minte la un moment dat să-l ia într-o mină și să-l ţină în sus până ce acesta, autorul nostru, va muri de foame, dar nu și-a pus planul în aplicare pentru că, totuși. Și-a dat scama până la urmă că dacă musafirul lui are un dinte de aur nu este un fitecine. Apucându-se să nituiască minerul unui ţucal… În afară de potcovărie, meșterul ăsta are și un atelier de reparat obiecte casnice. Deci, făcând floare nitului, zise:

— Am o potcoavă, una de cârlan cu care-mi bat nevasta când mai avem și noi câte-o discuţie în casă. Dar n-o bat prea des că este și puţin suferindă.

— Păi cu potcoava îţi baţi dumneata nevasta?! se miră extrem de sincer

făcătorul de ghiduri.

— Dacă nu avem frigidere ca dumneavoastră… Am un nepot la București. Este mare!… L-am văzut odată, nu știu cu ce ocazie, la televizor. Stă într-un bloc de lângă palat. Asta, nepotul ăsta al meu, am auzit, îşi bate nevasta cu frigiderul. Şi este nevasta lui dintâi. Ţine la ea. Nu este femeie din aia care dacă te uiţi la ea îţi vine să caşti. Cu frigiderul o bate.

Autorul nu dădu prea multă atenţie pălăvrăgelii lăudărosului potcovar. Cum poate să-și bată cineva nevasta cu frigiderul? Nu este convenabil. Chiar dacă acesta, frigiderul, este în perioada de garanţie, nu este convenabil. Deci nu mai puse paie pe foc. Trecu direct la subiectul care-l interesa și pentru care se deplasase. Zise:

— Soţiei dumitale nu-i prea aduce noroc potcoava asta.

Ar trebui s-o povăţuiască cineva să scuipe ele trei ori pe ea și s-o arunce. S-o arunce cât mai departe.

— Dar nu fac alta? răspunse potcovarul cu o faţă cam de 50 la sută zâmbitoare.

Într-o marţi, cam pe la ora când măcelarii din Piaţa Amzei joacă table, autorul a asistat la o scenă și mai frumoasă. Chiar și mai veselă. Un cetăţean îmbrăcat într-un costum gri, aproape nou, cu cravată în carouri, dar bietul de el încălţat cu sandale romane, a găsit în faţa magazinului Gostat din aceeași piaţă, adică Piaţa Amzei, o potcoavă de cal mare, ucrainean. A studiat omul potcoava și, pentru că era bine crescut, s-a uitat în dreapta, s-a uita în stânga, s-a uitat în toate părţile, în toate cele patru puncte cardinale pe care le cunoștea și, după ce s-a convins că nu-l vede nimeni, a scuipat de trei ori pe potcoavă, și-a luat elan ca aruncătorii de ciocan și… Potcoava aruncată peste cap de — ei s-a oprii prima dată în parbrizul „Škodei” cu numărul de circulaţie 5-B-6029, apoi a intrat în interiorul ei și s-a „așezat” chiar pe scaunul șoferului. Aruncătorul de potcoave s-a spălat pe mâini la cișmeaua de lângă tarabele pe care se găsesc la orice oră din zi și din noapte pești proaspeţi, s-a șters cu batista pe mâini și a pornit calm spre Calea Victoriei. Încolo spre Piaţa Victoriei. Usturoi n-a mâncat… Au torul l-a căutat prin toată piaţa pe proprietarul „Škodei” și până la urmă l-a găsit la centrul de pline. Îşi cumpăra o pâine împletită și un chec. L-a întrebat:

— Dumneavoastră sunteţi proprietarul „Škodei” care staţionează colo?

— Da. Răspunse proprietarul pipăindu-și buzunarul în care avea portvizitul cu actele mașinii.

— Sin toţi superstiţios?

Proprietarul mașinii se uită cam pătrat, dacă nu chiar dreptunghiular la autorul nostru și zise:

— De ce mă întrebaţi?

— Spuneţi-mi, vă rog frumos, dacă în general potcoavele de cal, bineînţeles potcoavele de fier pe care le poartă calul, vă aduc noroc.

— Mai încape vorbă?

— Puteţi să-mi daţi un exemplu?

— Chiar alaltăieri, când am ieșit în oraș să caut Dero, am dat peste o potcoavă.

Am ridicat-o, ani scuipat de trei ori pe ea. Am aruncat-o peste cap și am găsit detergentul pe care îl căutam.

Autorul nu a mai râs cu atâta poftă cum a râs acum din ziua când bunul lui cumnat, care începuse să facă pe nebunul, a trebuit să-și schimbe un, Merecdes cu număr de București cu o „Warszawă” cu număr de provincie. Proprietarul „Škodei” cu parbrizul spart din cauză de potcoavă aducătoare de noroc s-a molipsit și el. A început să râdă și dumnealui. A râs și a râs. şi la un moment dat l-a întrebat pe autor, care hohotea:

— De ce râdeţi cu atâta poftă?

— Omul… Ha-ha.

— Care om?

— Cu cravată în carouri și sandale

— Care sandale?

— Omul cu cravata la gât și cu sandale o să găsească.

— Ce-o să găsească?

— O să găsească Dero și cel care v-a spart parbrizul cu o potcoavă pe care a găsit-o la vreo douăzeci de metri de „Skoda” dumneavoastră.

*

Exemple din acestea cu potcoave și mai ales „potcoviţi” pe bază de superstiţii s-ar mai găsi ele. S-ar găsi pogoane de exemple. Dar nu prea se mai găsesc potcoave pentru că s-au rărit caii, spre marca dezamăgire a superstiţioșilor născuţi în această zodie. Doamne, dumnezeul meu, ce pacoste ar fi pe capul nostru dacă superstiţioșii profilaţi pe potcoave de cai s-ar reprofila pe cauciucuri de automobil. Cum să se re profileze pe cauciucuri? Simplu! Superstiţioșii înrăiţi să nu mai oprească sub amenințarea pistolului căruţa, droșea ori poștalionul și să despotcovească bidiviii, ci sub amenințarea aceluiași pistol să oprească automobilele, să le scoată cauciucurile, să scuipe de trei ori pe ele, să le arunce peste cap și să plece. Cauciucurile nu sunt potcoave! Ele… Dar staţi! Faceţi, vă rog, o pauză. În această pauză vă rog să căutaţi prin casă o gumă. Dacă nu găsiţi, dali o fugă piuă la „Librăria noastră” din colţ… Dacă „Librăria dumneavoastră” nu e pe colţ, nu este nimic. Duceţi-vă la „Librăria noastră” (și nu a altora) și cumpăraţi o gumă. Una *Elefant,* că șterge mai bine. Cu guma asta, vă rog din sufletul meu de om cu o înălţime de 1,78 m. Să ștergeţi zece, cincisprezece rânduri. Să ștergeţi de acolo de unde se începe paragraful cu: „Doamne, dumnezeul meu și până aici. Zău. Vă rog să ștergeţi aceste rânduri. Mi-e teamă să nu dau cumva de dracu’. Să nu se zică, doamne păzește-mă, că dau idei superstiţioșilor. Dacă aţi șters cu guma până aici, vă mulţumesc anticipat. Ba chiar mai mult decât anticipat. Vă mulţumesc din suflet.

Am cerut cu atâta insistenţă ca acest capitol să se citească numai cu martori pentru a nu mi se imputa mâine ori poate poimâine că nu am tras la timp semnalul de alarmă în legătură cu acapararea exagerată de potcoave a superstiţioșilor născuţi în zodia Racului. Imaginaţi-vă re pacoste ar fi pe capul industriei noastre dacă s-ar potcovi caii cu metale neferoase.

Propun să ne oprim aici.

Relaţii cu alţi superstiţioşi?

Parteneri ideali: Vărsătorul, care colecţionează și el pietre găurite de la staţiunea de dincolo de Mangalia și care se cheamă „2 Mai”. Nu se înţelepe cu Capricornul, care are cu totul alte idei. Mai ales când este călcat pe coadă.

Melodia preferată:

„Melc, melc, codobelc”.

Culoarea preferată:

Mai mult spre roz.

Reclama preferată?

„Răchita nu. Face micșunele!”

În schimb din ea se fac împletituri utile și frumoase.

La „Tehnolemn”-Ploiești.

Mobilă de diferite tipuri:

la „23 August”-Câmpina.

De ce să se ferească?

1. De autobuzul 41 când dă înapoi.
2. De pioneze nr. 3 — 4 — 5 — *6* — *7* când acestea sunt răspândite anapoda prin casă.
3. De trenurile care stau pe loc. Unele se fac că stau pe loc și pornesc când ţi-e lumea mai dragă.
4. De cele nouă cărări. Niciodată nu se știe care anume din aceste nouă cărări duce spre dezalcoolizare.
5. Feriţi-vă încă o dată de cele nouă cărări chiar dacă vi se pare că în anumite situaţii găsiţi numai una.
6. De excesul de bicarbonat.
7. De durerea de măsele.
8. De dinţi.
9. De rujul care e de altă nuanţă decât cel „folosit” în casă.
10. De ciupercile otrăvitoare.

De ce să nu se ferească?

De pionezele nr. 3 — 4 — 5 — 6 — 7 care sunt răspândite anapoda prin casă dacă în prealabil superstiţiosul respectiv și-a făcut vaccin antitetanos.

De ce lipsesc cele 10 sfaturi?

Direcţia generală a răspândirii cifrelor a atras atenţia autorului că la această zodie a făcut o exagerată risipă de cifre. Deci, în concluzie, trebuie să se recunoască, într-adevăr, că autorul ar fi avut pentru zodia asta, deci și pentru Rac, zece sfaturi. Dar de unde cifre?

Facultativ:

Dacă pe un superstiţios din această zodie îl cheamă Costică. şi coincidenţa, numai coincidenţa, face să se îndrăgostească de o fată pe care o cheamă An ionela, atunci este bine să-i scrie un bilet după următorul model:

„O, Antoneta!

Te-am văzut azi dimineaţă la fereastra dumitale stropind leandrele și micșunelele de care e înflorită, dar în acest buchet n-am văzut decât o singură floare. Pe dumneata, domnișoară, pentru care inima-mi suspină până la refuzuri și capul mi se zăpăcește.

Îţi spun drept, dacă nu te întâlnesc mâine la 18 și 30 în grădina Cişmigiu, nu știu ce-am să fac. Of, Antoneta. Parcă și văd cursa de Titu apropiindu-se de trupul meu care zace între traverse. Vino mâine seară în Cişmigiu. Te aștept lângă buturgă ori lângă rezervaţia de pelicani.

Costică”

Zodia Leului
23 iulie – 23 August

Cleștar! Da, domnii mei, da, dragii mei domni, aceasta zodie, zodia Leului, este cleștar. Ba chiar mai curată decât un cleștar. Un superstiţios nu găsești în ea nici de leac. Cu tunul antitanc, cu orice tun poţi să tragi și nu găsești. Să se sperie un leu de-o pisică neagră?! Păi nu l-ar râde până și curcile alea încă nesacrificate de Gostat? Numai curcile ar râde de el dacă s-ar speria de-o pisică neagră? S-o credeţi dumneavoastră că numai ele. Ar râde și caprele și găinile pitice… Bibilicile barem! Bibilicile ar râde de s-ar ţine cu mâinile de burtă și ar striga: „Păcat, păcat, păcat Leul este leu, domnule, și în ziua de Sfânta Marie mare și de Sfânta Marie mică și în săptămâna de harţi, când se mănâncă de dulce și miercurea, și vinerea. Întotdeauna, dar absolut întotdeauna Leul a fost și este leu. Dacă i-a tăiat iepurele calea, credeţi că se așteaptă să-i meargă rău? Să-i pese lui de iepure? Să se gândească el la cine știe ce…? Ferit-a sfântul Agop Vărzarul, făcătorul de copci americane. Ba din contră, el, Leul, intră în prima filială de vânătoare care-i iese în cale, îşi face autobiografia, completează fișa şi-şi cumpără armă de vânătoare calibrul 16. Se face vânător și până nu-l împușcă pe cretinul de iepure care a făcut

imprudenţa, care l-a pus dracu' să-i taie calea pe din două nu se lasă.

Știţi ce buni ochitori sunt „Leii"? Optzeci la sută din campionii mondiali la tir și celelalte derivate ale tirului sunt născuţi în această zodie. Verificaţi, vă rog, și dacă n-o fi așa, să nu mai apuc să aud clopotele mitropoliei. Îl împușcă și-l face cu măsline. Coi de dafin, 150 gr arpagic și un pahar de vin. Dar în acest timp îi scoate alicele. Dacă intenţionează să-l vândă la cin tar, nu-i scoale alicele. Nu le scoate pentru că uneori Leul arc și spirit comercial. Nu cine știe ce spirit comercial, dar ceva — ceva tot are.

Este o curăţenie în zodia asta!… Farmacie! Dar nu far magie de ţară. Că autorul a văzut la ţară și farmacii care nu prea semănau a farmacii. Autorul îi dă celui care îi aduce un Leu superstiţios o căruţă de pepeni de Arad, un cuţit făcut la Cugir pentru a avea cu ce tăia pepenii, o poză de-a lui 9/12 Sepia și un vagon de lucerna abia cosită. Îi desenează în faţa casei chiar și un șotron celui care reușește să-i aducă de căpăstru un Leu superstiţios.

Nu există! mai curând găsești un arici bărbierit proaspăt ori o iarbă mâncată de cini nedresaţi, decât un Leu superstiţios. Nu există superstiţioși în zodia asta și basta.

Dar știţi de ce nu există? Pentru că în această zodie este născut și autorul acestui ghid. Să nu cumva să vă închipuiţi că autorul este chiar așa de al dracului. Chiar așa de erou pozitiv fără pete. A încercat și el să se lipească de o superstiţie, dar n-a mers. N-a mers și gata! Nu se lipește de el nimic. Și-a cumpărat o pisică neagră, a învăţat-o el să-i taie calea, l-a cumpărat pisicii și foarfecă marca „Doi gemeni" pentru a avea cu ce tăia… Niciun rezultat. I-a desenat Matty, caricaturistul Matty. Nu un Matty oarecare, o pisică neagră pe asfaltul care-l duce spre serviciu. I-a mulţumit caricaturistului de pomană. Nu i s-a întâmplat nimic rău. Nu a întârziat de la serviciu, nu a fost obligat să rămână și după program, nu și-a uitat umbrela la frizer, nu a uitat să-și încalţe pantofii la plecare… Și ceea ce este și mai interesant, pe toată perioada în care a rezistat pisica desenată de Matty pe acel asfalt, autorul nu a avut nici durere de măsele. A auzit autorul că nu este bine să iei banii pe care-i găsești la răspântie. I-a luat și, în loc să-i meargă rău, îi merge bine, că și-a cumpărat cu banii găsiţi un tirbușon englezesc și nicio sticlă din casă nu-i mai rămâne nedesfundată. Sora lui mai mare, Niculina de pe Giulești, care este mare expertă în materie de superstiţii și în special de explicare a viselor, i-a zis să nu care cumva să viseze că mănâncă icre negre, că-i moare cineva a doua zi. Ei bine, cu toate că sora asta a lui este mai mare, nu a ascultat-o. La prima ocazie s-a și culcat și a visat că a mâncat icre negre și uite că pinii în ziua de astăzi nu i-a murit nimeni, nici măcar sticletele. Nici măcar un dușman cu muncă mai de răspundere. Cum, de pildă, ar fi fostul lui șef. Ce vorbesc eu de dușmani? Nu i-a murit nici măcar un gândac de bucătărie. Pe unul chiar l-a lovit cu papucul și totuși a scăpat. La biserica din Giulești slujește un preot mare băutor de cafea și, vă rog să mă scuzaţi, chiar și cititor de romane poliţiste. Pe lângă acestea, părintele are și darul de a da sfaturi. I-a dat un sfat chiar autorului. L-a povăţuit și părintește că e părinte, dar și prietenește, să nu se uite în jos când călătoreşte cu avionul, iar după ce-și leagă

centura de siguranţă să cânte în surdină psalmi ori „Hristos a înviat”. Că altfel n-o să fie prea bine pentru el. S-a uitat numai în jos, a cântat după ce și-a pus centura de siguranţă, în loc de psalmi ori „Hristos a înviat”, cântecul „Lele cu coadele lungi” și o parte din melodia „Deschide, gropare, mormântul”, și-a fost invers. Adică bine. Punga a rămas nefolosită. Punga de rău de aer. La aeroport, deci la coborârea din avion, l-au așteptat ai lui cu flori neartificiale, ci naturale get-beget. Ba chiar l-au și sărutat când au văzut că se întoarce cu niște valize în plus. Sincer! Foarte sincer l-au sărutat pe amândoi obraji, cu toate că-i mai ţiuiau încă urechile.

Coana Mariţa lui Macagiu, care a avut casă de paiantă și stănoagă de porumbei vizavi de Institutul „Pasteur”. s-a rugat de el, de autor, ca de Sfântul Spiridon, să nu mai plece de acasă fără umbrelă când îl mănâncă urechea. Nici măcar nu și-a cumpărat umbrelă. Un superstiţios asculta aceste sfaturi și îşi cumpăra nu numai umbrelă dacă-l mânca urechea. Îşi lua de la magazinul universal şi-o pereche de galoși.

N-are treabă cu coșarul decât atunci când vine să-i cureţe coșurile. Cocoșatul și calul bălan îl lasă rece, iar găleata goală și mai rece cu câteva nuanţe. Râde cu gura până la urechi-dacă nu și mai departe când cineva îi spune că dacă varsă sare va păţi ceva.

Într-o zi de leafă… Ba nu, mint. Când s-au dat beneficiile și-a cumpărat vreo trei sute de solniţe diferite și o jumătate de tonă de sare. Umplea solniţele și dădea cu mâna peste ele și le răsturna. Intenţionat le răsturna. Nimic!

Superstiţioșii din toate zodiile, ba chiar și nesuperstiţioșii nu-și aprind ţigara dacă de la bățul de chibrit și-au mai aprins încă doi inși ţigări înaintea lui. Superstiţiosul nu-și aprinde ţigara al treilea, chiar dacă-i dai un butoi cu măsline în perioada când cei din comerţ uită să mai importe măsline. Fumătorul meu! Și aprinde ţigara și al treilea și al patrulea. Dacă găsește un băţ de chibrit ca lumea, care ţine la zece aprinderi de ţigară, aprinde și al unșpelea.

Vecina lui de la parter, cu care se împrumută de aspiratoare și care-și usucă rufele în același pod cu nevasta autorului, i-a spus să se ferească de două zile ale săptămânii, de marţi și de sâmbătă, că, susţine dumneaei, aceste zile au câte trei ceasuri rele. S-a luat autorul după ea? A studiat problema asta și n-a găsit la aceste două zile nici măcar câte trei minute rele. A rămas dezamăgit. Și-a dat ceasurile la reparat numai și numai ca să scape de gura vecinei.

Cu toate astea, eu toată sărăcia asta de superstiţii din zodia lui, autorul dorea din rărunchi, din adâncimile rărun chilot. Să înscrie, să apropie de el câtuși de puţin o supersti ţie. Maica domnului ! S-a rugat lui dumnezeu să găsească în cutia de scrisori bilete trimise de „Sfântul Anton” și să se întâmple ceva. Știţi ce i s-a întâmplat? Nu aveţi de unde să știţi ce i s-a întâmplat pentru că autorul nu este lăudă ros ca alţii, nu este gură spartă. Este un discret notoriu. Știţi ce-a păţit? A nimerit la loz în plic un bilet cu „Mai trage o dată”, încolo nicio nenorocire. Ba mi se pare că i s-a întâmplat ceva. Într-o dimineaţă a găsit un ștergător în plus la parbrizul mașinii. Și a mai găsit în plus două ca pace de roată. Tot la mașina lui. Cine știe cinei Le-o fi pus acolo din greșeală. Dar ce, asta este nenorocire demnă de ru perea

lanţului „Sfântului Anton”?

A aflat, nu mai ţine minte de unde, că nu e bine să ţi se coasă un nasture de la cămașă cu cămașa îmbrăcată. Cred că tot de la vecina aia de la parter a aflat. Era în cursa TAROM București-Varșovia când și-a adus aminte de această superstiţie. După ce a luat gustarea și coniacul de rigoare și încă unul tot de rigoare, știţi ce-a făcut? Și-a rupt un nasture de la cămașă și a rugat-o pe stewardesă să i-l coasă. Amabila stewardesă, foarte amabila stewardesă. Cu toate că nu are obligaţie de serviciu să coasă nasturi pasagerilor, autorului nostru i-a cusut. I l-a cusut chiar mai bine decât o lenjereasă eu practică îndelungată. Ori chiar responsabilă de atelier de lenjerie. Aflaţi că autorul, și astăzi este prieten cu stewardesa. Și încă ce prietenie s-a legat între ei! Stewardesa i-a adus autorului, în iarna trecută, din străinătate, borcane pentru pus murături de 12 — 10 — 8 — 4 litri, ba și salicilat i-a adus. Își împrumută chiar și cărţi din Biblioteca pentru toţi. B.B.T., cum se zice prescurtat. Și nu numai că se împrumută, dar și le înapoiază la termen. Schimbă între ei și păreri în legătură cu autorul ori cu cartea citită. Dar ce, credeţi că se împrumută numai cu cărţi din B.P.T? Și din celelalte. Le înapoiază cu colţurile paginilor îndoite? Vai, dar se poate? Au semne de curte aduse de stewardesă de la Paris.

Dacă a văzut că rămâne imun și la această superstiţie, a încercat chestia aia cu cele două fire de păr de porc în noaptea Anului nou. Pusese ochii pe actuala lui nevastă și, în noaptea Anului nou, așa cum l-a învăţat o mătușă a lui căsătorită fără forme legale cu un cizmar de pe Dobroteasa, dar care mătușă știe să pună și ventuze cu sânge, ba chiar să și taie sub limbă de gălbenare, s-a dus la porcul care a mai rămas în viaţă după ignat, i-a smuls la întâmplare, nu pe alese, două fire de păr de pe fesa dreaptă și s-a dus acasă cu ele. Le-a muiat în aghiazmă. Le-a închinat, adică a făcut trei cruci peste ele, a spus de trei oi i „Tatăl nostru” așa cum a știut, s-a dus sărind într-un picior, că așa e schema, la sobă, a dat tăciunii și cenușa la o parte și pe vatra fierbinte a sobei a pus cele două fire de păr de porc și a așteptat cu ochii pe ele…

Schema acestei superstiţii este așa: dacă cele două fire de păr, dând de căldură, se încolăcesc și se îndepărtează unul de altul, nu te însori cu cine ţi-ai propus. Dacă cele două fire de păr de porc se încolăcesc și se apropie unul de altul, fericire mare! Ai prins pe dumnezeu de picior. De ambele picioare l-ai prins. Poţi să te duci să le tocmești cu lăutarii. Poţi să-ţi cumperi și beteală de ginere ori mireasă.

Te căsătorești cu cei — ori cu cea pe care ţi l-ai dorit ori ţi-ai dorit-o. Ce este mai frumos pe lumea asta decât să te căsătorești cu cine-ţi place, și nu cu cine-ţi pea? Cum fac unii ori unele care vor să-și umple port-vizitul cu buletin de capitală. Drăguţii de ei!

La autor s-a întâmplat o chestie… Când au dat de căldură, un fir de păr a sărit pe fereastră, care, nu se știe de ce, era deschisă, iar celălalt fir s-a comportat ca un porc de câine, dacă nu și mai rău. Știţi ce-a făcut blestematul? A sărit în direcţie opusă. Și bănuiţi unde a sărit? Pe sticla de lampă numărul 11 și de acolo pe flacăra

fitilului, apoi, cenușă făcându-se. A căzut în mașinăria lămpii.

Rezultatul?

După comportarea celor două fire de păr de pe fesa dreaptă a porcului, cei doi, autorul și cea pe care pusese — ochii, trebuiau să se ia la bătaie. Să-și retragă ambasadele, să nu se mai întâlnească în vecii vecilor. Amen! Dar lucrurile nu s-au petrecut așa cum au prezis cele două fire de păr de porc, ci, din contră. Cei doi îndrăgostiţi s-au căsătorit chiar a doua zi. Nu a fost bairamul prea mare pentru că părinţii fetei nu prea îl înghiţeau pe autor, pentru că acesta nu avea strungăreaţă cum ar fi dorit ei, cum au visat ei și, ca atare, tare ar fi dorit ca lucrurile să se petreacă conform „indicaţiilor” celor două fire de păr de porc. Dragostea lor a învins și, dacă se vor găsi verighete în comerţ, foarte curând vor sărbători nunta de argint. Sunt fericiţi, foarte fericiţi, și ar fi și mai fericiţi dacă el, autorul, s-ar scutura de zăpadă mai bine când vine acasă cu nepotă-su de la derdeluș. Și dacă nu ar trânti ușa de la într-are așa tare.

De atunci însă nu numai că nu suportă această superstiţie, dar o și detestă. I se face lehamite chiar când vede păr de porc ori când îi simte mirosul. Socrii au început să-l iubească ca pe propriul lor ginere, deși autorul nu și-a lăsat între timp strungăreaţă. S-au obișnuit cu el așa cum este, cu dantură densă.

Nicio superstiţie, dar niciuna nu se lipește de Leu. Pentru ca această zodie să nu fie mai bălţată decât celelalte, a intervenit pe lângă niște foruri puţin mai înalte decât palatul telefoanelor cu antenă cu lot, să transplanteze niște superstiţioși din celelalte zodii în zodia Leului. Nu s-a putut. Cum să iei un Capricorn, o Cumpănă ori o Fecioară și s-o faci Leu? Cum? Asta a fost argumentul. Și pe bună dreptate.

S-a încercat o alta variantă. Să se importe din ţări foarte străine niște superstiţioși pentru zodia Leului. Nu s-a aprobat valuta. Am încercat să-i luăm pe porumb, să dăm porumb pe ei. N-a avut succes nici această variantă.

O zodie fără un superstiţios este ca o expoziţie de tablouri fără cârlige de agăţat tablouri. Ca o mașină de curse fără volan, ca un clopot fără limbă, ca un calomniator fără materie primă, ca un șpriţ fără sifon, ca o emisiune sportivă fără Cristian Ţopescu, ori, de ce nu, ca o Târgoviște fără un turn al Chindiei.

Dacă a văzut autorul că nu ţine povestea cu transplantul și cu importul, a luat el problema în mină, a luat niște prea furi de gândit (prafurile astea se găsesc foarte greu) și a născocit el o superstiţie. O superstiţie care într-un viitor mai apropiat ori într-unul mai îndepărtat îl va pune neapărat în conflict cu edilii municipiului București. De ce va intra în conflict cu edilii municipiului București? Vă rog nu mă mai întrebaţi de ce!

Dacă, odată și odată, bucureștenii se vor trezi fără pic de asfalt pe străzi, bulevarde, magistrale ori fundături, atunci să știţi că vina o poartă numai și numai autorul acestui ghid.

S-ar putea ca Bucureştiul de astăzi să revină la Bucureștiul de acum șase sute de ani. Autorul parcă îl și vede pe primarul capitalei ieșindu-și din pepeni. Parcă îl și aude strigând la el, la autor: „Ce mi-ai făcut, domnule, cine mi te-a pus să inventezi o astfel de superstiţie? Nu puteai să-ţi vezi de treburile dumitale? De ce

nu ai inventat, dacă știi să inventezi, o superstiţie care să păstreze curăţenia orașu lui? De ce n-ai inventat o superstiţie mai puţin costisitoare?”

În ce constă această superstiţie?

O chestie cât se poate de simplă. Chiar mai simplă decât povestea oului lui Columb. Știţi dumneavoastră, oul acela care a stat în fund mai ceva ca un boboc de raţă. Ai terminat, să zicem, Facultatea de medicină și ai fost repartizat la Dâlga, Dridu, Răsfăţaţii din Deal, Priboeni ori Găvăjdia. Înainte de a-ţi lua repartiţia, adică înainte de a te duce după repartiţie, cauţi o stradă din București. O stradă care-ţi convine mai mult. Iei un târnăcop la tine și noaptea între 24 și 0,24 înfigi târnăcopul în asfaltul ales, iei o bucată de asfalt de greutate netă de 13 — 32 kg. Bucata asta de asfalt o transporţi la tine acasă, o așezi în mijlocul odăii și pui la picup un disc cu o muzică de dans. Se recomandă „Dirlada”. Această melodie a dat foarte bune rezultate. Extraordinare rezultate. Dacă nu e „Dirlada”. Este bun și „IF I HAD YOU”, voce Tom Jones. Se dansează în jurul asfaltului până acesta se încălzește. Prin „acesta” să nu se înţeleagă asfaltul, ci studentul. Dacă se încălzește mai greu, să nu se impacienteze. Să mai pună o dată, de două ori. De trei ori același cântec. Când s-a săturat de dans și vecinii de gălăgie, se ia bucata de asfalt și se bagă într-o raniţă. Tinere, dacă găsești la Consig naţia ori la vreun colecţionar o raniţă de pe vremea lui Napoleon, ești un om făcut. Toate raniţele de pe vremea lui Napoleon aveau în ele câte un baston de mareșal. Închipuie-ţi ce rezultate ar da bucata de asfalt într-o astfel de raniţă.

A doua zi te duci după repartiţie fluierând. Fluierând orice melodie care-ţi trece prin cap, dar neapărat cu asfaltul la tine. Iei repartiţia și mulţumești frumos. Dacă nu ești prea grăbit și dacă asfaltul din raniţă nu te apasă prea tare, nu strică dacă te duci să saluţi și comisia care ţi-a dat repartiţia. Chiar dacă stai în Berceni, Titan, Baba Novac, Drumul Taberei ori Ciulești, trebuie să te duci piuă acasă pe jos. Asfaltul trebuie plimbat. Cum ai ajuns acasă, îţi pupi familia fără picătură de lacrimi în ochi la despărţire. Dacă lăcrimezi ori te apucă o criză de plâns la despărţire, s-a dus de râpă toată munca pe care ai depus-o. Asfaltul tău „descântat” cu „Dirlada” nu mai are nicio putere, l-ai cântat de pomană. Așadar te desparţi de ai tăi bărbătește. Te urci în tren și. Până la destinaţie, orice s-ar întâmpla, ţii raniţa cu asfalt pe genunchi, cobori la destinaţie și te duci să-ţi iei postul în primire.

Dacă, eventual, noii tăi șefi văd asfaltul și te întreabă în ce scop l-ai adus cu tine, să nu le spui adevărul. Spune-le că este o amintire de la bunica.

Văd că arzi de nerăbdare să afli ce trebuie să faci mai departe cu bucata de asfalt. Ei bine, după ce li-ai găsit o gazdă, nu mai cânţi „Dirlada”, ci-l rogi pe stăpânul casei în care le-ai. Mutat, te rogi deci de gazdă să-ţi dea voie să le duci până în beci. Dacă-ţi dă voie, atunci bucata de asfalt o bagi în butoiul cu varză al gazdei ca să ţină varza la fund și aștepţi să-ţi vină chemarea de la București.

Dacă nu ţi-a venit chemarea în primii 15 — 20 de ani, înseamnă că gazda nu știa să pună varză la murat ca lumea. Ori faceri zeama prea sărată, ori prea lichidă. Ceva, ceva n-a fost în regulă. Nu toată lumea se pricepe să pună varză la murat. De aceea se recomandă să se schimbe gazda și să se mai facă un drum la

București pentru altă bucată de asfalt. De data aceasta, asfaltul se va lua de pe o stradă al cărei nume începe cu v și se termina cu q. Și dacă nu găsești o stradă cu astfel de nume? Mai cauţi una. Și dacă nici atunci? Cauţi a treia oară, până când… Dacă, totuși, nu o găsești, ori dacă o găsești și nu este asfaltată? Aștepţi până se asfaltează.

Asfaltul proaspăt dă rezultate și mai bune.

— Chestia asta cu asfaltul este valabilă numai la studenţii de la medicină?

— Vedeţi, dacă nu sunteţi atenţi! Autorul a zis, când a început să zică, să luăm de pildă un student de la medicină… E valabilă pentru orice student, adică pentru orice absolvent al unei facultăţi. Pentru școlile de subingineri, au torul nu garantează că asfaltul va avea aceeași eficacitate. Dar să încerce și ei. Vorba împăratului Caligula: „Încercarea moarte n-are”.

— Merge și la agronomie, și la silvicultură, și la…

— Dacă am zis că la orice.

— Și ce face un silvicultor ori un agronom aici, la București?

— De ce să anticipăm? Să se prezinte întâi acolo unde a fost repartizat și să ia asfaltul respectiv, și dacă a nimerit asfaltul norocos, se rezolvă treaba… Asfaltul să fie bun, încolo, nicio. Grijă.

— Dar unde ai văzut dumneata asfalt bun?

— Să nu fim pesimiști. Să nu vedem asfaltul în negru. Mai există pe ici, pe colo și un asfalt turnat conform stasului;

— Păi dacă-l greșesc și-l fac conform stasului, e grav. Aude o întreprindere din asta cu gaze, ori d-aia cu apă, ori de telefoane, ori de cine știe ce, și gata, trimite echipe să-l sape. Că nu știu de cine au fost blestemate aceste între prinderi să nu suporte asfaltul. Cum te vede că ai asfaltat o stradă, cum tabără pe ea cu târnăcopul… Acum îi asmuţi și dumneata pe studenţi…

— Te-am prins.

— Cu ce m-ai prins?

— Cu ocaua mică. Și dumneata ești din tagma ăstora.

— A cărora?

— A ăstora cărora le place să tot. Distrugă asfaltul.

— Ești rudă cu întreprinderile de gaze, apă, canal?

— Nu sunt.

— Ba ești, că dacă nu ai fi. Nu i-ai asmuţi pe bieţii studenţi să decojească și ei străzile.

Ca să nu se iște un scandal prea mare, autorul crede că ar fi mai bine, mai eficient să se treacă la cele zece sfaturi.

Convins fiind că a adus, că a contribuit și el cu ceva la largul sortiment de superstiţii, autorul, fără să se înfumureze. Va trece, cu îngăduinţa dumneavoastră, la transcrierea pe curat a celor zece sfaturi. Luaţi loc, vă rog, și…

1. Să nu intraţi niciodată în imobilul de pe strada mea, nr. 17 fără a vă scutura zăpada și, bineînţeles, fără niciun scop. Este spre binele și liniștea dumneavoastră să respectaţi acest sfat.

2. Studenţi! Dragi studenţi îndrăgostiţi de capitală, nu este bine să „umb! aţi” la asfaltul pe care aţi pus ochii în ziua de „Atanasie și Chirii” ai Alexandriei, (Cade în a doua zi a lunii ianuarie.) Este ziua onomastică a autorului și n-ar vrea să se împiedice de dumneavoastră când se întoarce acasă de la slujba ce i se face de ziua numelui la., Podgoriau.

3. Nu vă întoarceţi acasă pe jos. Mai ales în orele de aglomeraţie. Grăbit și nervos cum este pietonul din ziua de azi, s-ar putea să vă calce pe degetul inelar și poate chiar și pe arătător. Cum mai arătaţi dacă vă calcă pe arătător?

4. Cine moare la urmă moare mai bine. Deci, abonaţi-vă la “Urzica”. Autorul ghidului va deveni în foarte scurtă vreme colaboratorul acestei reviste. Și vă asigură că o să se moară și mai bine. Ofer zece sticle de șampanie de Panciu, o ascuţitoare de creioane și niște piese de excavator noi nouţe celui care înţelege cu exactitate încotro bate autorul cu acest punct patru.

5. Nu faceţi oameni de zăpadă în toiul verii. Mai ales în luna lui cuptor. Chiar dacă-i faceţi, nu-i popularizaţi. Cadrele sanitare de la spitalul numărul 9 sunt foarte neînţelegătoare. Nu au nici simţul umorului. Piuă nu văd. Nu cred.

6. Televizorul este televizor, iar soba de teracotă — sobă de teracotă. Chestia asta se știe de foarte mulţi ani. Mi se pare că chiar dinainte de potop. De aceea, când veniţi „obosiţi” acasă, nu băgaţi lemne în televizor și nu așteptaţi să vă cânte Dida Drăgan la soba de teracotă. Asta chiar dacă v-a ieșit cineva înainte cu găleata plină ori dacă vi se bate ochiul i drept.

7. „Cine are fată mare…

Mare supărare are…”

Iată o problemă la care ADAS-ul nu s-a amestecat. Deci, dacă nu vreţi să aveţi supărări, ocupaţi-vă de educaţia fetelor dumneavoastră.

8. Nu încercaţi să faceţi cafea în chiuvetă. Au încercat și niște brazilieni și n-au reușit. Ibricul este mult mai bun și totodată mult mai eficace, cum ar zice un autor de carte de bucate.

9. Nu vă cumpăraţi curse de prins șoareci dacă nu aveţi șoareci. Luaţi-vă mai bine cu banii ăștia o bicicletă. Dacă nu vă atrage nici bicicleta, cumpăraţi-vă un război de ţesut. Deconectează.

10. Dacă sunteţi născut în această zodie și până acum nu s-a lipit de dumneavoastră nici superstiţia asta cu răpirea asfaltului din București, atunci autorul vă va face cinste cu un pandișpan.

Luaţi o sută de grame de făină, o sută de grame zahăr vanilat, patru ouă de găină îndrăgostită de un cocoș cu patru-cinci creste, puţin unt de vacă blondă și treceţi la treabă.

Albușurile bătute spumăm se amestecă cu zahărul vanilat cumpărat de la băcănia de pe strada Mihail Eminescu, de la nea Mișu Gherman, și se bat în continuare până când se întăresc, ca pentru bezele. (Nu bezele din alea care se fac pe la mesele de la micile și marile restaurante, ci bezele comestibile.) Se adaugă gălbenușurile, gălbenușurile acelorași ouă cu biografia amintită, și, după

ce au fost complet încorporate, se pune treptat făină, amestecând mereu întreaga compoziţie. Se pregătește forma de copt (aici există o libertate deplină. Forma în care se va coace pandișpanul poate avea chiar și forma Turnului Golici din Iași, poate avea și forma lopoţii cu care a dat zăpada Gheorghe Pahonţu de pe terasa comună în iarna 1972 — 1973 ori 1973 — 1974, ori forma norului de ploaie care a fost alaltăieri deasupra orașu lui Turnu Măgurele. Într-un cuvânt, forma poate fi de orice formă). Forma de copt pe care aţi ales-o se unge cu unt de vacă de aceeași mărime cu cea elveţiană ori olandeză și se presară făină. Compoziţia de pandișpan se coace la foc potrivit circa una oră. Ceasul după care se cronometrează coacerea pandișpanului este bine să fie potrivit după ceasul șefului gării din Sinaia.

Dacă nu găsiţi foc potrivit, atunci coaceţi pandișpanul la un foc așa și așa.

Serviţi-l ca desert. Lăudaţi-o pe autoarea cărţii, Rapid, economicos, gustos", Nina Decuseară, şi abia mai târziu, după cină, pe autorul acestui ghid, care vă dorește un pandispan gustos şi fasole multă la vară.

Poftă bună!

Relaţii cu alţi superstiţioși

De unde dracii, dumnezeu să mă ierte, relaţii dacă această zodie n-a știut pinii acum ce este aia superstiţie?

Poate de acum încolo. S-ar putea ca Fecioara să-i fie parteneră bună, dur autorul ghidului nu bagă mina în foc.

pentru că i s-a făcut instructaj pe vremea când era pompier voluntar la un centru de achiziţionare a sticlelor și borcane lor. Timpul va lămuri însă și această dificilă problemă.

Melodia preferată:

„Deschide ușa nevastă.

C-afară plouă și varsă".

Vicii:

Cei născu şi în această zodie se bucură de vicii numai în proporţie de 1 la 10.000 de locuitori din mediul urban și *2* la 18.000 în mediul rural.

Localuri preferate:

Trei: „Ambasador". „zigzag" și, dacă se mai poate, după acest „zigzag" și „Podgoria". De nu, acasă.

Culoarea preferată:

Violet cu dungi albastre.

Reclama preferată:

Pentru moartea muștelor folosiţi „Moartea muștelor", și nu ceaiul de mușeţel. Deocamdată nu există o astfel de reclamă, dar dacă ar exista, autorul ar fi foarte fericit, pentru că ar avea şi că o reclamă preferată.

De ce să se ferească:

De dragostea femeiușcă. Te usucă, te face iască, te bagă-n boală câinească. Te scoate la primăvară galben ca turta de ceară… Și ce interes ai?

De ce să nu se ferească:

Să nu se ferească de nimic dacă este asigurat la ADAS.

Şi dacă are scândură de brad acasă, să nu se ferească nici de răceala, nici de dublă pneumonie.

Facultativ:

Dacă Leul se îndrăgostește de domnișoara Agata și aceasta ba ar vrea, ba nu ar vrea să se căsătorească cu el, atunci Leul (să presupunem că pe îndrăgostit îl cheamă Iorgu, iar pe fată Agata) va trebui să-i scrie o scrisoare după următorul model:

Agato.

Sfâtul Pavel a zis: «Căsătoriţi-vă, veţi face bine. Nu vă căsătoriţi, și veţi face și mai bine».

Sfântul Pavel era un înţelept.

Să urmăm sfatul lui. Să facem ce este mai bine.

Fără supărare, Iorgu”.

Zodia Fecioarei
24 August – 23 Septembrie

Iată o zodie care, la prima vedere, s-ar putea afirma că este mult mai săracă în superstiţii decât zodia precedentă.

Autorul ghidului, la un moment dat, a vrut chiar să se lase păgubaș. Nu găsea niciun superstiţios. Și-a sumes însă mânecile de la cămașa lui în carouri, a împrumutat o lumânare de la Diogene, ăla cu butoiul, și a început să „vâslească” printre cei născuţi în zodia Fecioarei. A „vâslit” în dreapta, a „vâslit” în stânga… Parcă îi înghiţise pământul pe superstiţioșii acestei zodii. La Hunedoara a întâlnit, ce-i drept, un individ care lucra în comerţ. Era barman la restaurantul „Corvinul”.

Despre el se zicea că nu diluează băuturile. Și nu ciupește la gramaj în ziua când îi taie calea un iepure. Dar de unde iepuri la Hunedoara?

Autorul a intervenit pe lângă conducerea T.A.P.L.-ului hunedorean să organizeze o rezervaţie de iepuri sălbatici în apropierea locuinţei barmanului, pentru a-l determina pe acesta să fie cinstit cu clienţii mai des. Propunerea autorului a fost însușită de hunedoreni, dar, spre fericirea barmanului. Nu s-au găsit iepuri.

Cu acele fonduri însă s-au cumpărat zimbri.

Judeţul Hunedoara are acum o rezervaţie de zimbri, iar barmanul diluează și acum băuturile, ciupește la gramaj, pentru că, dacă îi taie calea un zimbru, nu păţește nimic. Cel mult, poate să-l ia în coarne, dar ghinion nu-i aduce.

Autorul a „vâslit" mai departe și până la urmă a găsit un exemplar. Un exemplar „muc și sfârc". Cult nevoie mare. Nu există cântăreţ de muzică ușoară să nu-i cunoască numele și prenumele, ba îi cunoaşte și iniţială dintre nume şi prenume. Elegant! Este de o eleganţă!… îl taie la eleganţă și pe Florin Piersic când prezintă „Gala lunilor" la televizor. Acest superstiţios, întotdeauna, dar absolut întotdeauna este informat când și unde va avea loc premiera piesei ori filmului cutare. Iubește teatrul și o parte dintre dramaturgi. Felicită și sărută mâna actriţelor. Iubește cinematograful, reuniunile de joi și sâmbătă seara. Se împacă și cu sportul. Are autografe de la Năstase, Ţiriac etc. I-a scris și lui Cassius Clay să-i trimită și el autograf.

Autorul, în dorinţa lui de a fi cât mai documentat, de a face aprecieri cât mai aproape de obiect, a stat de vorba, a cerut relaţii, a cerut referinţe de la superstiţioșii născu şi în alte zodii. Trebuie însă să vă pun în temă cu o problemă.

Acest exemplar, acest superstiţios, pe care cu multă gretate l-a depistat autorul, nu se bucură de mare simpatie în rândurile superstiţioșilor din celelalte zodii. Unii dau și acatiste la biserica Boteanu. Unde slujește părintele Grigorescu, împotriva lui.

Iată ce a zis Racul:

„Îl cunosc pe superstiţiosul născut în zodia respectivă, de peste douăzeci de ani, timp în care îmi pot permite să afirm cu mâna pe inimă că l-am cunoscut. Că l-am cunoscut foarte bine. Șaptesprezece kilograme avea când l-am cunoscut. Cunosc până și comportarea lui din mijloacele de transport în comun. Uneori îi place să stea pe bancă în detrimentul altor semeni de-ai lui, cu barba mult mai mare decât a lui, mult mai deasă și mult mai albă.

L-am văzut chiar și într-o cursă TAROM și expre l-am urmărit. N-a folosit punga de rău de aer și a avut o atitudine nejustă fată de centura de siguranţă. Nu s-a încins cu ea când situaţia a cerut-o. Bomboana antirău de aer care i s-a dat la decolare, în loc s-o folosească, a băgat-o în buzunar. Când l-am întrebat de ce face fapta asta atât de urâtă, mi-a zis ceva în franţuzește. Ceva intraductibil. Până la Cluj a fumat trei ţigări. M-am rugat lui dumnezeu cu mai multă ardoare, cu mai multă râvnă decât mă rog de telefoane să nu mă mai încarce la convorbirile adiţionale, ca la aeroportul din Cluj să-i iasă un popă înainte, ca să văd dacă se schimbă la faţă. M-a rugat în zadar. Sunt mai mult decât sigur, iubite autor, că nu ar fi reacţionat ca un superstiţios.

La coborârea din avion am fost foarte atent să văd dacă coboară cu dreptul. A coborât cu stângul Concluzia: nu este superstiţios.

Am uitat să spun: nu s-a închinat în momentul când s-au pornit motoarele avionului. Nu l-am văzut niciodată închinându-se. Ceea ce mă face să cred că pe lângă faptul că nu este superstiţios, nu suferă nici de misticism.

Faţă de potcoavă, vă rog să puneţi bază pe aprecierile mele, depun și jurământ dacă este nevoie, are o atitudine mai mult decât egală cu zero. Egală cu zero la pătrat, ba chiar la cub. L-am văzut de nenumărate ori trecând pe lângă o potcoavă părăsită de cai, trecând, cum zic, ca și când ar fi trecut pe lângă o mașină de tuns ori pe lângă un chioșc de gogoși calde. (Pletoșilor, omul în cauză de la o vreme e pletos, deci pletosului nu se știe din ce cauză nu-i plac gogoșile calde.) A trecut pe lângă potcoavă exact cum trece un pieton pe lângă un bilet de 0,65 lei scăpat din greșeală de un călător al autobuzului 31, turul opt al zilei respective. Nu are niciun fel de îndemn, nu s-a văzut la el nici măcar o intenţie fată de potcoava care i-a ieșit în cale fără cal. Potcoava îl lasă absolut rece. Îl lasă absolut rece chiar dacă este proaspătă. Adică abia căzută de la cal. Poate să fie el, calul, și bălan, tot aia este.

Nu pot să-mi dau seama, stimate autor, cum de aţi putut să-l încadraţi în rândul superstiţioșilor. Nu are niciun fel de merit. Nici măcar perspectivă de a deveni superstiţios. Cunoaşteţi povestea cu mâncatul palmei? Dacă te mănâncă palma dreaptă, iei bani; dacă te mănâncă stingă, dai bani. Înainte eu vreo trei zile de lăsata-secului de brânză l-am întâlnit. Eu stăteam la rând la alviţă, el la portocale. Ei bine, în ziua aia când stăteam amândoi la rând, am adus vorba de chestia cu mâncatul palmelor. Știţi ce mi-a zis? Este și obraznic! A zis că face ceva în palma care mă mănâncă. Mare neobrăzat.

Aceasta îmi este referinţa pe care o dau și semnez propriu…

Iată ce a zis Berbecul (după ce a făcut o introducere „Adusă din condei”:

„Să nu se supere tovarășul, dar eu voi spune adevărul și numai adevărul. Nu l-am văzut niciodată, dar absolut niciodată mângâind în perioada sărbătorilor de iarnă un miel. Ba, să spun pe a dreaptă, cu ochii mei l-am văzut cum strâmba din nes când auzea «păstorii» care strigau pe Calea Victoriei ori alte centre ale capitalei: «Hai la mielu cu noroace». Nu că sunt în zodia Berbecului și-mi protejez mieii. Departe de mine asemenea intenţie, dar are o atitudine înspăimântător de vizavi faţă de miel. Și când are această atitudine? Tocmai când acesta, adică mielul, aduce cel mai mult noroc dacă este mângâiat. Mângâiat și apreciat la justa lui valoare, pe care o are înainte de a deveni căciulă, cojoc, manșon ori drob.

Faţă de cocoașă (cocoașa, care este pâinea cea de toate zilele a superstiţiosului) are o atitudine și mai nedemnă. Întrebaţi-l dumneavoastră, puneţi-l, vă rog, să vă povestească așa, în mare, subiectul cărţii «Cocoșatul de la Notre Dame». Va tăcea ca mutul de la manutanţă, dacă nu și mai rău. Nici filmul nu l-a văzut. Să fii superstiţios și să nu vezi «Cocoșatul de la Notredame»!… Este posibil așa ceva? E păcat că mai trăiești ! Du-te domnule și te ascunde. Du-te domnule în bălării și te ascunde. Du-te și te împușcă cu o armă cu lunetă și nu mi te mai numi superstiţios!

Dacă ăsta este superstiţios, atunci eu sunt găleată de puţ din ăla american. Sunt trenul de Snagov, lumânare de prins păianjen de câmp, ori Lope de Vega.

Îmi aduc aminte de o situaţie… Eram în perioada secetei din 1945 — 1946 — 1947. Tovarăși, au venit «paparudele» la el la ușă!… «Paparudele» despre care noi, superstiţioșii, cu adevărat superstiţioși, nu gâlme ca el, știm că aduc ploaia!

Ploaia care în acea perioadă ne era atât de necesară. Tovarăși, nu-mi pare rău decât că… Tovarăși, acest «Fecioară», acest pretins superstiţios, le-a trântit ușa în nas paparudelor. Și ce ușă avea! Masivă. De siejar, cu balamale de fier forjat. Că le-a trimit ușa în nas nu ar fi fost cine știe ce, dar le-a și înjurat. Și unde pui că abia era un ţine, mai avea caș la gură. A înjurat paparudele. Ele, paparudele, săracele de ele, se zbăteau să aducă ploaia făcătoare de porumb și grâu, și el, nerușinatul, să le înjure, ca la ușa cortului, de sfinţi, dumnezei, arhangheli și Mihaili!

Nu este superstiţios. Dacă totuși este, înseamnă că are pe undeva pe cineva. Că are niște pile. Nu semnez această referinţă ori relaţie, cum vreţi să-i ziceţi, nu de teamă că mi s-ar întâmpla cine știe ce… Știu că este ranchiunos, dar prea puţin îmi pasă. Nu semnez din principiu".

Ce a zis Leul?

De cine mă întrebaţi? De Fecioară? Ei ba nu, zău! Nu glumiţi? Cred că v-aţi sculat bine dispus și vă arde de bancuri. Aflaţi că nu marșez la orice banc. Așa e că glumiţi? Asta superstiţios?! Mă faceţi să râd. Daţi-mi un superstiţios născut în această zodie. Daţi-mi — exemplarul pe care l-aţi adus dumneavoastră în discuţie. După asta, daţi-mi o pisică neagră și voi demonstra în faţa dumneavoastră că nu este superstiţios. Nu este superstiţios nici măcar cât negru, roz, galben, albastru și alte culori sub unghie.

Se duce cu pisica și la cinematograf să vadă «Cu cărţile pe faţă», «Dragostea începe vineri» ori «Pe aripile vântului». Mare minune dacă n-o să-l întâlnești într-o seară și în foaierul vreunui teatru cu pisica neagră lângă el. Mare minune. Îţi mai intră acest pretins superstiţios, care mai face și pe Fecioara, cu pisica neagră și la braseria «Ambasador». Am zis «Ambasador» pentru că acest restaurant mi-a fost mai la îndemână. Îţi intră în orice local, în orice zahana cu pisica neagră după el. Mănâncă fasole cu ciolan ori chiar cârnaciori cu fasole împreună… Să-mi ziceţi mic nu cuţu.

Pufi. Să-mi ziceţi Pufi dacă nu beau după asta și o sticlă de «Fetească» împreună. Dacă este în toane bune, ia pisica neagră și se plimbă împreună cu ea pe scările rulante de la pasajul Universităţii… Dacă acestea au zi de rulare. Sunt în stare să pun rămășag pe orice, chiar și pe lotul ajutător cu legumele de pe el cu tot, că acest superstiţios are acasă vreo două-trei pisici negre și-un cumnat cocoșat căruia nu-i dă nici bună-ziua.

A găsit odată, într-un lan de grâu, un trifoi cu patru, dacă nu chiar cu cinci foi. Credeţi că l-a luat? Credeţi că l-a presat în buletin ca să-i aducă noroc? Nu l-a pus în bule ţin la rubricile «însemnări speciale» ori «mutaţii». A călcat pe el cu talpa de cauciuc a pantofului, cu toate cât văzuse. Sărmanul trifoi! Sub talpa cui a ajuns!

Vă rog să nu mă-ntrebaţi nimic în legătură cu acest pretins superstiţios. Să nu mă întrebaţi, de pildă, de câţi ani urcă și coboară scările facultăţii de… După etate ar putea să fie rectorul acestei facultăţi. Dacă s-ar trece în cartea de muncă anii pierduţi de când este student, ar avea vechime, nu glumă. Atât am avut de spus".

Ce-au zis Peștii?

„Datoria noastră ar fi să tăcem, ca peștii. Dar uite că, spre surprinderea tuturor, nu vom tăcea! Ci vom spune ce-avem de spus. S-o luăm pe puncte:

Unu: Acest protejat al dumneavoastră, despre care vă interesaţi cu atâta sârguinţă, nu crede în descântece.

Doi: Nici în prezicătoare ori preziceri nu crede. Aduce ţi-l dumneavoastră aminte, aduceţi-i dumneavoastră cea mai renumită prezicătoare din lume, aduceţi-i-o pe Pitia şi-o să vă convingeţi că n-a auzit de ea. Că nu crede în preziceri. N-o să se așeze la coadă la ghicit.

Trei: îşi bate joc de vise. Că și-ar bătea joc de vise n-ar fi cine știe ce, dar nu le tălmăcește. Ba, le uită repede. Într-o zi a venit la mine și-a spus că a visat o capră de tăiat lemne înotând. Știind că am o carte de explicare a viselor, m-a rugat să-i citesc în carte ce înseamnă dacă visezi capră de tăiat lemne înotând. L-am citit: «Capră de tăiat lemne înotând. Călătorie cu autobuzul de Otopeni vei face. A plecat de la mine ca de la o comedie cu Stan și Bran. Ca să vedeţi ce atitudine poate să aibă faţă de explicare;! viselor.

Patru: Trece pe lângă popa și. Dacă este beat, se ţine de Stâlpii de telegraf în loc de nasture. Dacă este treaz, nu se ţine de nimic. Se ţine doar pe picioare.

Cinci: N-a fost văzut încă niciodată închinându-și ochiul stâng cu dreapta. Și am fost cu ochii pe el întotdeauna, pentru că am presimţit că o dată și o dată ni se vor cere relaţii despre el.

Șase: Dacă i-ai ieșit cu gol. La el este invers. Îi merge bine. Nu sunt pârâcios de profesie, nu stă în caracterul meu să umblu cu vorbe, dar eu cunosc în legătură cu acest pretins superstiţios o poveste destul de compromiţătoare. A bătut un coșar. L-a umplut de sânge. Sau și judecat pe la comisia de împăciuire. Știţi de ce l-a bătut pe coșar? Dar mai bine să vă povestesc cum s-au petrecut lucrurile. Pretinsul superstiţios era în vizită la una din mătușile lui care locuiește de ani şi ani de zile pe Barba Delavrancea şi care are o pisică de angora trimisă de-o rudă a lor de la Atena. Un exemplar rar. Un turist italian i-a oferit un Alfa Romeo cu doar 6.000 kilometri la bord pe această pisică. N-a dat-o. Nu i-a convenit schimbul. În timp ce mătușa și nepotul discutau, au auzit niște zgomote ciudate care veneau de pe acoperișul casei. Apoi au auzit niște miorlăituri înfiorătoare. Mătușa a sărit ca arsă de un primus. Miorlăiturile îi erau cunoscute. Erau chiar ale frumoasei ei pisici. Mătușa și nepotul au ieșit afară. S-au uitat în sus. Știţi ce se petrecea pe acoperiș? Un coșar, coșarul sectorului respectiv, îşi uitase periile de curăţat coșul la unitate, ori voia să facă economie de perii și curăţa coșul cu pisica de angora. Un superstiţios adevărat, de i-ar face coșarul orice, nu-l lovește cum l-a lovit acesta. Se știe de când lumea că dacă spargi o oglindă, ai șapte ani de ghinion. Omul dumneavoastră, ăsta despre care cereţi relaţii, sparge orice oglindă și nu-i este teamă de ghinioane. Pe șoseaua Giulești la nr. 128 era o frizerie particulară «La Anghel». «Superstiţiosul» i-a spart lui Anghel o oglindă. A avut superstiţiosul ghinioane? Nu. Anghel a avut, că la puţin timp după spargerea oglinzii a fost «înghiţit» de cooperativa «Higiena».

Șapte: Părerea noastră este că ar trebui să nici nu se vorbească despre el ca despre un superstiţios superstiţios, ci mai degrabă ca de un superstiţios nesuperstiţios. Un șopârlar, da, asta este definiţia. Dacă vreţi, și semnăm cele ce-am afirmat — Peștii!.

Este că la prima vedere, și mai ales după referinţele pe care le-am citit împreună, îţi vine să zici că acest superstiţios nu că este pe cale de dispariţie, ci că nu există pur și simplu? Stimatul meu cititor, dă-mi voie să-ţi comunic, să-ţi aduc la cunoștinţă că era gata-gata să te înșeli și dumneata, cum bine se putea înșela și autorul dacă nu insista.

Dacă nu era înzestrat de fostul dumnezeu cu răbdare, dacă nu scormonea cu pricepere în adâncul acestei superstiţii.

Cum a insistat? După ce s-a făcut doldora de amănunte în această chestie, s-a dus la „Fecioara”, la superstiţiosul născut în această zodie, și i-a zis:

— Dumneata te pretinzi superstiţios?

— Dumneata ce zici?

— Că nu ești.

— Eu?

— Pe ce te bazezi când…

— Știu tot despre dumneata.

— Ce știi?

— Absolut totul, tot ce depinde de… Nu ești, domnule, superstiţios. Asta e.

— Demonstrează-mi!

Autorul acestui ghid a fost nevoit să deconspire toate părerile celorlalţi superstiţioși. S-au citit toate referinţele, toate aprecierile, toate relaţiile. Fecioarei, superstiţiosul născut în aceasta zodie, se uita la autorul care-i citea cele de mai sus ca la un pictor zurliu care zugrăvește sfinţi în târguri (mai ales prin târgurile ce se ţin de Sfânta Maria mare) cu vopsele proaste (nu Colorom).

După ce a ascultat toate acuzaţiile. Fecioara a zis:

— Dacă aș da în mintea ălora care n-au minte, aș începe aprecierea mea asupra celorlalţi superstiţioși cu niște înjurături pe care nici birjarii din Birlad și nici cei din Fălticeni nu le cunosc. Să știţi că am un repertoriu foarte variat de înjurături. Pe superstiţioșii despre care mi-aţi vorbit îi bag oricând în buzunarul de la vestă. Sunt niște neputincioși.

Niște gloabe. Dacă ar fi după mine, nu i-aș vinde la bucată, ci la kilogram. Sunt niște cârnăţari de-ai lui Paţac, fostul vânzător de mezeluri.

— Da. Dar ce ne facem, domnul meu, iubitul meu domn, că ei zic invers. Și după cum bine ai văzut, au adus și argumente. Pe cine să cred?

— Știi ce-a zis marchiza de Pompadour, amanta lui Ludovic al NIV-lea, în ziua morţii?…

— Nu știu. Nu știu nu pentru că nu-mi place istoria, ci pentru că niciodată nu am „înghiţit-o” pe această doamnă de Pompadour. A fost o… Ce-a zis?

Pretinsul superstiţios a făcut o pauză și, după ce și-a zis în gând: „Ia uite cu cine stau eu de vorbă ! Cu unul care nu are habar de biografia marchizei de

Pompadour”, a început:

— A zis lucruri mai grave în anumite situaţii, și, vezi doamne, era marchiză, nu… Superstiţioșii ăștia despre care mi-ai vorbit sunt niște debili mintali. Niște rude apropiate ale lui Bulă. Auzi dumneata, în secolul XX spre XXI să crezi în lipsa de noroc atunci când omul se duce cu găleata goală să-și aducă apă! Apa necesară! Șaptezeci la sută, dacă nu și mai mult, din om este apă. Din cauza acestor înapoiată de superstiţioși să nu se ducă omul să-și întregească trupul. Eu pe ăștia cu găleata de apă goală i-aș duce în Sahara, ca să dispară sămânţa lor cât mai repede, l-aș duce în Sahara pentru că acolo nu prea se găsesc găleţi pline… După dumnealor… Ce umblu eu cu „dumnealor”? Nu merită această stimă. După ei. Superstiţioșii de tip vechi, pisica n-are voie să se ducă să îngroape ceva pentru că lui „Înapoilă”, o să i se întâmple ceva. Încuiaţi, nu superstiţioși. De-alde ăștia vând. Nu cumpăr. Potcoava… Auzi dumneata, să scuipi pe potcoavă și s-o arunci peste cap ca să-ţi aducă noroc! Caii sunt pe cale de dispariţie și ei, „gloabele44 superstiţiei umblă după potcoave. Aș prefera să purtăm această discuţie pe un vapor. Și aș prefera ca în timpul discuţiei să-mi vină rău de mare…

— Ești prea dur „Fecioară”!

— Nu sunt dur deloc. Ei sunt niște… Ce zicea ăla? Că nu am văzut nici filmul „Cocoșatul? întreabă-l pe el cine este Quasimodo și, dacă știe, eu îţi trec Oceanul Pacific înotând câinește. Ce zice ălălalt? Care a zis că nu mângâi mielul în perioada sărbătorilor de iarnă? Berbecul mi se pare. De ce să mângâi mielul? Ga ce chilipir? Zău că toţi ăștia nu și-au plivit la timp creierii. Superstiţiile astea știţi când se „purtau”?

Autorul îşi notă în notesul lui personal chestia cu plivitul creierului, apoi, după ce se gândi în ce zi cade anul ăsta Duminica Tomii, îl întrebă pe înfierbântatul lui interlocutor:

— Când? Când zici că se purtau aceste superstiţii?

— În evul mediu. Nu te uita la mine ca la un cofetar ieșit la pensie, că așa e, cum zic eu. Ăștia sunt superstiţioși de evul mediu.

— Sunt destui și astăzi care…

Iubitul nostru autor n-a mai apucat să-și ducă ideea până la capăt pentru că a și fost luat în focuri:

— Du-te, domnule, și ascultă muzică de Mălineanu, de Bogardo, de cine ai chef dumneata, dar nu mă mai bate la cap. Ăștia sunt superstiţioși? Dacă mor superstiţioșii ăștia, la priveghi la ei n-o să întâlnești mai mulţi oameni decât întâlnești la coadă unde se vând leacuri împotriva bătăturilor de la piciorul drept.

— Deci dumneata ești rătăcit printre superstiţioși!

— Pardon! S-avem pardon, domnul meu drag. Să nu ne jucăm cu aprecierile.

— Oi fi dumneata cine-oi fi, dar nu se cade să… Nu ai dreptul!

— Păi văd că-i acuzi mai vehement decât un procuror.

Și nu ca orice procuror. Îi judeci ca un judecător îmbrăcat în robă făcută de comandă. Ai adus în discuţia care s-a purtat în jurul lor chiar și arme de foc. Ba, ai fost pentru expulzarea lor în Sahara, ca să moară de sete. Păi, ce facem aici !

Luat tare, omul nostru a lăsat-o eu câteva octave mai în jos. S-a mai dezenervat puţin. A zis:

— Pe cine? Pe cine acuz? De ce-o luaţi mecanic? Pe cine acuz?

— Pe superstiţioși.

— Pe care superstiţioși?

— Păi am văzut că i-ai făcut praf pe toţi. N-a rămas unul pe care să nu-l faci varză, mai varză decât varza de Bildana. Te rog spune-mi: ești ori nu ești superstiţios? Ești? Timpul nostru, al ăstora care facem ghiduri, este foarte preţios.

— Sunt, stimate domn, sunt superstiţios. Cum să nu fiu? Dar sunt superstiţios de tip nou.

Și superstiţiosul de tip nou, văzând că l-a făcut „marţi” pe autor, se umflă în pene precum curcanul lui Costică a lui Băieţel din comuna Priboieni.

— Există și superstiţioși de tip nou? se miră autorul.

— Dumneata crezi că numai știinţa înaintează? Dumneata crezi că… Ei bine, domnule, află că există și o superstiţie de tip nou… Dumneata, care, oricum, pretinzi că ești umblat, mult mai umblat decât găina în jurul casei, ai o piatră la gât? Ia scoate-ţi cravata și descheie nasturele la cămașă. Ai la gât pe post de cruciuliţă o piatră?

Autorul făcu niște ochi de brotăcel bolnav de Bazedov și, deși auzise bine ce-a zis-vizaviul lui, întrebă:

— Ce să am? Ce să am la gât?

— O piatră. O piatră legatăcu un șnur de mărţișor ori cu un lănţișor de aur.

— Dar nu văd nicio gârlă pe aici, nicio apă.

— Pentru ce să fie apă?

— Păi eu știu că dacă unuia i se leagă o piatră de gât, este și aruncat în apă. Asta ca să nu mai iasă la suprafaţă. „Contele de Monte Cristo” l-ai citit? Dar „Papillon”? în aceste cărţi este descrisă situaţia acelora cărora li se leagă pietre de gât.

— Și dumneata ești din „raionul” lor. Al vechilor superstiţioși. Și dumneata baţi pasul pe loc. N-ai progresat deloc… Domnule, păi dacă porţi la gât o piatră, o pietricică pe care ai luat-o singur, ori ţi-a adus-o cineva, foarte apropiat de la plaja 2 Mai, nimic nu-ţi mai trebuie. Cu o piatră din asta scapi și de tuse măgărească. S-ar putea ca într-un viitor mai îndepărtat să vindece și chelia. Poate chiar și platfusul. Pietricica asta de 2 Mai face minuni. Ești student și ai pietricica asta la gât, nu mai ai treabă cu învăţământul. Nu mai este nevoie să te duci la cursuri ori la seminarii. Timpul ăsta ţi-l poţi petrece în faţa unei cafele ori a unui păhărel cu coniac, cu multe ori și mai multe stele. După buget.

Ești gestionar, ai ceva „găuri” în gestiune, poţi să te duci să joci loz în plic în timpul reviziei gestiunii. Comisia de revizie, cu toate că ai lipsuri în gestiune, dă și o masă la cel mai select restaurant pentru tine. În cinstea cinstei tale.Ba te propune și pentru premiere. Ești conducător de tren, ai „iepuri” în vagoane și nu vrei să ţi-i prindă controlul, privește o pietricică găurită de la 2 Mai și du-te la vagonul restaurant. Și bea în cinstea Direcţiei regionale C.F.R. respective.

— Chiar aşa de aducătoare de noroc este piatra de 2 Mai?

— Nu începe nicio discuţie. Ai piatră de 2 Mai, ai tot ce-ţi trebuie.

— Și aragaz?

— Cu patru ochiuri.

— La falsuri nu s-a umblat?

— Adică cum să se umble la falsuri?

— Ce garanţie am eu că piatra găurită de la 2 Mai este de la 2 Mai și nu de la Trei Papuci ori de la Eforie? Și în afară ele asta, s-ar putea întâmpla ca niște valuri certate cu superstiţioșii să aducă la 2 Mai niște pietre găurite de la Mangalia.

— Nu ţine. Mangalia este nisipoasă. Pot să aducă valurile de la Mangalia ori de la alte staţiuni și mai și decât Mangaliei nisip, galoși desperecheaţi, vreo geamandură mai nervoasă scăpată din lanţ, stavrizi ori guvizi ameţiţi de muzica ușoară care se ciută la concursurile de la Mamaia. Pot aduce valurile… Dar să batem în lemn de paltin înainte de a spune ce mai pot aduce valurile de la Mamaia la 2 Mai. Pot aduce fostele trupuri ale înotătorilor experimentaţi care s-au avitttat prea în largul mării fără a ţine seama că pe lumea asta există și un cârcel. Aceste valuri pot aduce și meduze, dar pietre găurite nu. Nu se găsesc. În celelalte staţiuni este o sărăcie de pietre găurite foarte cumplită. Arheolog să fii, și nu găsești o piatră găurită.

Autorul a ascultat pe tânărul nostru superstiţios cu o atenţie asemănătoare cu cea a sentinelei din post, asemănătoare cu cea a dizelistului nostru de pe liniile naţionale și internaţionale. După aceea a tras aer în piept, a scuipat în palme și a început:

— Eu am văzut pe malul Dâmboviţei, la Ciorogârla, la Roșu, la Arcuda pietre găurite. Și cinci am fost ultima dată la Priboeni am văzut pe râul Topolog sute de mii de pietre găurite… Pietrele astea de care zic eu au aceeași proprietate și ele ca cele de la 2 Mai?

— Păi aici este tot secretul. Piatra pe care o porii la gât trebuie să fie neapărat de la 2 Mai. Originală.

— Una vorbim și bașca ne înţelegem. Eu te întreb pe dumneata cum știi dacă este sau nu originală.

— Extrem de simplu. O legi de gât, o porţi cu tine oriunde. Te duci, să zicem, la Obor să cumperi un porc ori altceva, de pildă gogoșari, ardei grași, roșii de bulion; te duci la primărie să… oriunde te-ai duce o porţi cu tine, domnule. Chiar dacă te duci la… O legi de gât și de e, e! Dacă nu e, nu e!

— Cum adică dacă nu e, nu e?

— Dacă ţi-aduce noroc, este de 2 Mai, dacă nu-ţi aduce noroc, nu este de 2 Mai.

— Și cam cât trebuie să stai cu piatra la gât ca să-ţi dai seama dacă este ori nu este?

— Se poate transmite și din generaţie în generaţie. Dacă piatra este piatră…

— Poate să te calce și calul și nu crapă. Vorba cântecului…

— Îmi pare rău că dumneata iei chestia asta cu piatra găurită în glumă. Eu

credeam că stau de vorbă cu un om serios. Că văd că porţi pantofi cu botul lat și cravată de ht Fondul Plastic.

— Cer scuze… iartă-mă, am vrut să fac și eu o glumă.

Te rog din suflet să mă ierţi. Spune-mi, te rog, sincer, dumneata ai avut o piatră de 2 Mai originală?

— Cum nu. Nici n-am găsit-o bine și au și tăbărât pe mine nordicele, balticele, englezoaicele, franţuzoaicele și de alte naţii. Și acum port corespondenţă cu ele.

— Dar în alte domenii, această piatră de 2 Mai ţi-a adus noroc? Ţi-a adus ceva satisfacţii, dacă nu noroc?

— Ba bine că nu.

— În ce domeniu?!

— Chiar și al dansului. Eram lemn. Lemn, “Tănase”.

— Și acum, de când ai piatra, piatra de 2 Mai?

— Și singur dansez. Dar așa, în ritm modern.

— Voiam să te întreb dacă ţi-a adus satisfacţii în…

— În ce tovarășe? îndrăznește. Întreabă-mă, tovarășe.

Nu-mi umbla cu puncte de suspensie, că nu ţine.

— Îţi câștigi singur existenţa?

— Dar sunt student. Mai sunt încă student…

— Chiar mai ești student la anii dumitale?! Mă rog, te interesează. Dar ia spune-mi, bani de corespondenţă cu balticele, nordicele și celelalte naţionalităţi… De unde faci rost de bani pentru corespondenţă? Bani de buzunar? După „Miros” cred că ai nevoie de cam mulţi bani de buzunar. De unde faci rost? Faci ceva traduceri, lucrezi noaptea, corecturi la vreo revistă? Sunt foarte mulţi studenţi care dau meditaţii, care fac diferite servicii, care…

Superstiţiosul de tip nou se schimbă la faţă ca Leana lui Trașcă atunci când a fost cerută în căsătorie de Fane al lui Dovlecel când a auzit de muncă. Zise:

— Cu piatra de 2 Mai? Cu piatra de 2 Mai la gât să mai muncești? Pari om cult și cred că cunoști povestea aia cu „Sesam, deschide-te!” Povestea cu Ali Baba și cei patruzeci de hoţi. Piatra de 2 Mai e mai „brava” decât acel „Sesam”, doar îi arăt piatra de la gât lui tata, și tata îmi scapă câteva sutare pe lună. Mama mă pupă, pupă și piatra de la 2 Mai, îi face şi-o cruce, și-mi dă și ea de buzunar. Fratele lui tata… Cu unchiu-meu ăsta este o chestie interesantă, colosal de interesantă! Piuă nu aveam piatra asta de la 2 Mai, nici nu îndrăzneam să mă duc la el… De la piatra asta de 2 Mai încoace, și el mă „pocnește” cu câteva sute de lei lunar. Sora mamei… Văduvă, pensionară, dar o duce bine. A văzut de vreo câteva ori Turnul Eiffel și pe cel înclinat din Pisa. S-a plimbat cu o gondolă când a trecut prin Veneţia și s-a dat în lanţuri într-un parc de distracţii din Roma. Ei îi arăt lipul nou de superstiţie și gata 2 — 3 sutare lunar.

Mai am un unchi care a vrut să se facă actor. A avut ghinion însă la examenul de admitere. N-a avut pile. Da, putea să fie promoţie cu Radu Beligan. N-a fost să fie. Poate că era și el acum artist al poporului. S-a dedicat muncii cooperatiste la domiciliu. Face linguriţe de mâncat îngheţată la pahar. Linguriţe din material plastic.

Are și o pensie de 1 285 de lei plus ce-i mai pică. În fiecare lună îmi dă zece la sută din pensie. Dacă uit să mă duc după bani, mi-i trimite el acasă în plic.

De la descoperirea acestei pietre aducătoare de noroc am harţi și de baruri de noapte, nu numai de zi. Am rude foarte multe și din partea maniei și din partea lui tata. Și toate sunt generoase cu mine. Dacă aș fi puţin econom, aș strânge și bani pentru mașină… Și puţin mi-ar păsa de Legea 18. Ce găleată plină, ce cocoșat, *piatra de 2 Mai,* tovarășe!

Autorul stă și se întreabă: Oare acestui superstiţios de tip nou, cu peste zece ani vechime în facultate, îi mai trebuie sfaturi? A stat și s-a gândit autorul nouă zile și nouă nopţi aproape nemâncat și până la urmă a găsit de cuviinţă să-și calce pe inimă și să-i dea și lui zece sfaturi.

Iată-le:

1. Dacă piatra de 2 Mai este ovală pe lung, și nu pe lat, trebuie neapărat să știi cum se face gemul de lămâie. Gemul de lămâie se pregătește astfel: între orele 9 și 23 se iau trei lumii mai mari, se taie ca tăieteii, mărunt de tot, se fierb cu douăsprezece pahare de apă. Când apa care a fost în cele douăsprezece pahare a scăzut la șase, adică la jumătate, se adaugă un kilogram de zahăr cumpărat de data asta de la magazinul „Bitolia”, și numai cu dispensă din altă parte. Se mai adaugă un măr frumos de Domnești, curăţat și dat prin râzătoare. Se leagă (să nu se lege în niciun caz cum a fost legat Gruia lui Novac cu funii răsucite-n trei și-mpletite-n șase) ca pentru peltea și se încearcă la timp dacă este gata. Dacă nu la timp, din timp în timp. Între orele 23 și 9 este bine să nu se facă gem de lămâie. Între aceste ore nu este recomandabil să se facă niciun fel de gem, nu numai de lămâie.

2. Dacă piatra de 2 Mai este mai puţin ovală pe lung și mai puţin pătrată pe lat, atunci se poate urca în tramvaiul 15 de la Chirigiu încolo și pe la ușa din mijloc. Dacă tram valul arc numai două uși, acest superstiţios de tip nou se poate urca pe unde vrea, dar numai de la Chirigiu încolo, și nicidecum încoace. De asemenea poate să poarte, dacă îi face plăcere, cozondraci în loc de curea la pantaloni. Asta și de la Chirigiu încolo și de la Chirigiu încoace.

3. Dacă piatra găsită la 2 Mai are o formă ce aduce puţin cu un șoșon neîmblănit ori cu un galoș fără defect de fabricaţie, numărul 43,5, atunci e mult mai bine dacă, în loc de Mărășești, te apuci să fumezi Snagov. Niciodată invers. Dacă superstiţiosul în discuţie nu este fumător și deci nu are avantajul ca să treacă de la Mărășești la Snagov, atunci el, nefumătorul, ca să nu rămână în pierdere, să se ducă să mai vadă încă o dată piesa lui Aurel Baranga „Interesul general” ori, dacă nu găseşte bilete, să recitească „Vinetu”.

4. Dacă piatra găsită ori adusă de la 2 Mai seamănă într-o oarecare măsură cu acoperișul gării din Mediaș, atunci acest superstiţios să fie atât de bun și să înveţe mai bine tabla înmulţirii cu paisprezece și să folosească cu încredere dezodorantul spray „Triumf” (18.50 lei flaconul).

5. Dacă piatra de la gâtul dumitale, iubite superstiţios, este absolut

originală, adică este de la 2 Mai și poate fi ușor confundată la înfăţișare cu partea de sud a orașului Piatra Neamţ, ai dat lovitura. Cumpără cozonac cu stafide şi-o să găsești în el mult mai multe stafide decât prevede stasul. Iar dacă vei cumpăra pepeni, situaţia va fi invers. Vei găsi seminţe foarte, foarte puţine. Caută deci o astfel de piatră și vei fi fericit.

6. Dacă piatra adusă de la 2 Mai are mai multe găuri și nu știi prin care să introduci șnurul ori lănţișorul de aur, de argint ori alte metale neferoase, mai fă un drum până la 2 Mai și caută o piatră cu un singur orificiu. Dacă anumite treburi nu-ţi permit să părăsești serviciul, atunci fă tu un orificiu pietrei. Un orificiu nou. Pentru că ce-și face omul cu mâna lui…

7. Dacă ai de gând să crești cum trebuie un șarpe la sân, atunci trebuie neapărat să atragi atenţia șarpelui să nu înghită piatra de la 2 Mai. Se digeră foarte greu și, dacă mai are și colţuri, rămâne un șarpe necrescut la sân și cu piatra de la 2 Mai nedigerată.

8. Dacă ai două pietre de la 2 Mai și nu te decizi pe care s-o porii fiindcă nu știi care din ele îţi aduce mai mult noroc, încearcă-le cu acceleratul 102. Care vine și de la Craiova încoace, spre Gara de Nord a Bucureștiului. Pune una din ele la gât și du-te la bariera de la Tremurici… Bariera asta este cu câteva sute de metri înainte de podul Grant. Deci du-te la bariera Tremurici și stai pe linie. Dacă trenul accelerat 102 te vede și te ocolește, înseamnă c-ai ghicit piatra cu mai mult noroc. Dacă însă 102 nu te ocolește, poţi să zici în franţuzește ori în oricare limbă pe care o stăpânești mai bine: „Aleluia și zvâc!” Pentru că înseamnă că ai legat la gât o piatră cu mai puţin noroc, sau n-a fost de la 2 Mai.

9. Dacă ai trei pietre, atunci încearcă un accelerat care trece pe la Craiova și un rapid de Moldova via Mărășești. Din trei, o poţi nimeri pe aia de care ai nevoie.

10. Când faci baie în Olt, Argeș, o parte a Dâmboviţei și jumătate din râul Doamnei, adu-ţi aminte de vechiul proverb ca „Apa trece, pietrele rămân”. Pe fundul apei, o piatră poate sta o veșnicie, un superstiţios din zodia Fecioarei chiar cu piatră de 2 Mai la gât, nici două minute. E bine să se stie asta.

Relaţii cu alţi superstiţioși

Nimic! Niciun fel de relaţii. Poate așa, cine știe, cu Cumpănă, dar autorul ghidului nu bagă mina în foc. Mai știi… Or fi ceva perspective să se înţeleagă puţin cu Vărsă torul. Sub nicio formă să nu se apropie de Leu. În special în căsnicie. Taurul pândește la cotitură, iar Săgetătorul abia așteaptă să-l prindă cu ocaua mică… Capricornul s-ar putea să-i îndulcească puţin viaţa. Cu zaharină însă.

Preferinţe muzicale:

„Marine, la nunta ta, Marine, Marine”.

Vicii:

Este superstiţios de tip nou până-n măduva oaselor tibiei și peroneu.

Restaurantul preferat:

Bufetul gării din Piatra Olt.
Culoarea preferată:
Oranj nisipos.
Reclama preferată:
„Evident îi vine bine
Un costum de stofe fine
Libertatea Sibiu”
De ce să se ferească?
De pietre la ficat, rinichi ş.a.m.d.
De ce să nu se ferească?
De potopul lui Noe, că a trecut.
Facultativ:

S-a constatat că marea majoritate a tinerilor din zodia Fecioarei se îndrăgostesc de vecinele lor și, din timiditate ori mai știu eu din ce cauză, nu se pricep cum să intre în vorbă cu ele. Autorul ghidului le vine în ajutor. Iată cum poate cuceri pe vecina care i-a căzut cu tronc:

„Scumpă vecinico.

Aproape de dumneata, nici la o aruncătură de băţ de părtare, este un tânăr care te idolatrizează și care nu poate să te vază lucrând la fereastra dumitale fără a simţi niște emoţiuni ce-i probează că amorul lui e pentru toată viaţa.

Acest tânăr e înzestrat cu o perseverenţă pe care nimic n-o descurajează.

Primește dar în mod favorabil amorul lui, căci el n-are decât intenţiuni curate ca lacrima și-ţi cere cu umilinţă mina dumitale, cu dorinţa și cu voinţa de a te face fericită.

Deoarece te vede în toate zilele fără ca dumneata să-l poţi vedea, pune pe fereastră un ghiveci de mărgăritare și astfel îi vei spune că se poate înfăţișa.

Al dumitale admirator.
Gogu”

Zodia Cumpenei
24 Septembrie – 23 Octombrie

De data aceasta, autorul ghidului — ghid pe care văd că-l aveţi, din moment ce-l citiţi — este îmbrăcat în gri, încălţat cu pantofi maro, dar cu ciorapi de altă culoare. Este bărbierit proaspăt cu mașină de ras., Gâlcile". Lamă „Personal, are ceasul potrivit după robotul de la telefonul 24.48.00. Are la ceas curea proaspătă, și mai are cravată aproximativ de aceeași culoare cu banca pe care și-a ales-o și care este așezată în partea de nord-vest a parcului Ioanid, și, spre surprinderea tuturor trecătorilor din acest parc, fumează pipă. Naiba știe ce l-o fi apucat cu pipa

asta. Stă pe bancă aproape picior peste picior, dar nu citește „Informaţia Bucureștiului”, nu dezleagă cuvinte încrucișate și nici nu leagănă vreun copil, cum ar trebui, cum îi stă bine unui om care staţionează pe o bancă în parcul Ioanid. Nu citește măcar vreun roman poliţist. De pildă vreun Sherlock Holmes de-al lui Arthur Conan Doyle. Nimic. Fumează deci pipă, poluează aerul din jurul lui cu fum de tutun „Matelot” (dacă n-are rude în străinătate care să-i trimită și lui niște tutun de pipă cu mai multe seminţe de smochine prin ei!…) și, după nerăbdarea de care dă dovadă, așteaptă pe cineva. Așteaptă, se vede treaba, o persoană marcantă. Așteaptă pe cineva care poate fi doldora de importanţă. Întâlnire cu o femeie puteţi să fiţi mai mult decât siguri că nu are. Au torul nostru, deși nu poartă mustaţă, este un om foarte serios. A fost propus de nenumărate ori să fie casier la sândicatul de care aparţine, dar n-a primit, pentru că are muncă de teren. Întâlniri de afaceri are. Cu siguranţă că întâlniri de afaceri.

Se deduce asta pentru că, pe măsură ce timpul trece și odată cu el, cu timpul, și orele, minutele, secundele, zecimile de secundă etc., autorul devine mai agitat. Ba chiar se ridică de pe banca situată în partea de nord-vest a parcuhri-şi face câţiva paşi în stânga, optsprezece în dreapta, după care se așază din nou pe aceeași bancă, și să vedeţi ce coincidenţă: se așază exact în poziţia de mai adineauri. De ce s-a așezat pe aceeași bancă și în aceeași poziţie? Pentru că din partea de sud-vest a parcului se îndreaptă spre el, spre autorul acestui ghid, cu niște pași de ofiţeri de marină în rezervă, un tip oarecum ciudat. De ce ciudat? Pentru că tipul, deși seamănă pe undeva cu Jean Gabin (nu cu orice Jean Gabin, ci cu cel din „Mizerabilii”, dacă vă mai aduceţi aminte de el) — numai la înfăţișare și capacitatea toracică —, poartă cu el o scară. O scară făcută de un tâmplar foarte priceput… Scara este dintr-un lemn serios, cum ar fi stejarul, de pildă. Este elegantă, solidă și cam de vreo *22* de metri lungime. Are o formă foarte puţin conică. O conicitate abia perceptibilă. Dacă omul cu scara descrisă mai sus, mai deasupra acestor rânduri, ar fi coșar, zugrav, lucrător la telefoane, ori dacă ar fi ștergător de vitrine, nu ar fi nimic ciudat. Nu ar fi nimic ciudat pentru că meseria pe care o practică îl obligă să umble cu scara la el. Dar, dracii s-o ia de situaţie! Dumnealui arc o meserie care nu are nicio tangenţă cu o scară la purtător. Să-l lăsăm însă pe acest tip ciudat cu scara lui. De ce să-l lăsăm? Pentru că din partea opusă a sud-vestului parcului, exact în același timp, înaintează o femeie. Este drept, fără scară de vreo 22 de metri, dar de o frumușele ucigătoare. Ce ucigătoare? Chiar mortală. Cu o femeie din asta lângă tine nu mai căști chiar dac-ai pica de somn. Deci, mortal de frumoasă.

Așadar, în parcul G. Ioanid (pictor român 1810 — 1921), în partea de nord-vest a acestui parc, s-au întâlnit: autorul, care pufăie ca un samovar tutunul „Matelot” din pipă, un tip ciudat din cauza unei scări pe care o poartă cu el și o femeie!… Iată deci un triunghi cu laturi aproape egale ! Un colţ al triunghiului zice:

— Dumneavoastră sunteţi autorul? Dumneavoastră sunteţi tovarășul care se ocupă de ghiduri? Și îi aruncă, măi, oameni buni, niște priviri autorului!… Niște priviri care…

Ce să mai vorbim, cocă l-a făcut pe autor. Aluat de cozonaci.

— Da, zise alt colţ al triunghiului cu laturi aproape egale.

Acest „colţ” se înţelege de la sine că era autorul. Autorul, care, uimit și el de frumuseţea femeii de lângă ei, regretă că natura l-a făcut chiar atât de serios, atât de iubi tor de soţia lui proprie. Și uite-așa, din senin, îi veni poftă să cânte o melodie pe care o știa din frageda lui adolescenţă: „Foaie verde lămâiţă, tirai-tirai, hopai-hop, hop, hop”.

— Noi, eu și cu tovarășa, suntem reprezentanţii superstiţioșilor din zodia Cumpenei, zise și colţul al treilea, care avea tangenţă cu scara de 22 de metri lungime.

Autorul, murmurând numai pentru el melodia preferată, le făcu semn celor doi să strice triunghiul și să ia loc pe banca parcului, care avea o culoare aproximativă cu cea a cravatei lui. Cu îngăduinţa și, bineînţeles, încuviinţarea autorului, vă voi citi stenograma acestei întâlniri.

— Deci dumneavoastră sunteţi reprezentanţii Cumpenei.

— Da, a zis femeia ucigătoare, am fost aleși ca delegaţi prin vot secret.

— Da — a zis și omul cu scara — și, în continuare, v-aș ruga să-mi îngăduiţi să lipsesc vreo treizeci de minute.

Femeia ucigătoare a votat pentru, autorul, după ce a tras trei fumuri de „Matelot”, a votat și el pentru. Omul cu scara și-a luat scara și-a dispărut înspre Bufetul „Șapte motani” și, drept urmare, a urmat următorul dialog între ucigfunarea femeie, reprezentanta zodiei Cumpăna, și autorul ghidului.

El (extrem de complexat de frumuseţea Cumpenei): Copii aveţi?

Ea (eu un zâmbet îndulcit parcă cu bigi-bigi): Dar nu m-aţi întrebat dacă sunt căsătorită.

El (cu autoritate prefăcută): Cunosc această zodie cum îmi cunosc ulcerul pe care-l port în mine de aproape treizeci de ani. Mi-am. Permis să vă întreb dacă aveţi copii, presupunând că aveţi în jur de 26 — 27 de ani… Mulţi, foarte mulţi înainte și, știind că persoanele născute în această zodie sunt înzestrate de natură cu echilibru, că sunt ponderate… Aici autorul făcu o pauză, își aprinse luleaua, „Matelotul” din Lulea, dădu o raită cu gândurile pe acasă, o altă raitei cu privirile mai prin jurul lui, prin imediata lui apropiere şi, după ce tuși cum tușește un vorbitor când uită ce să mai vorbească, continuă: Vă jur pe ce doriţi dumneavoastră că intuiţia mea îmi spune că o femeie născută în această zodie trebuie să aibă copii… Femeile născute în această zodie fac copii frumoși și sănătoși… Aveţi copii?

Ea (cu oarecare timiditate): V-aș ruga să mă întrebaţi mai întâi dacă sunt căsătorită. Vă rog! Vă rog foarte mult să mă întrebaţi dacă sunt ori nu căsătorită.

El: Dar omul cu scara cine este? Nu este soţul dumneavoastră?

Ea: Dar cum puteţi să vă închipuiţi așa ceva? Cum de v-a putut trece prin cap asemenea bazaconii? Credeţi dumneavoastră că eu aș permite soţului meu să umble cu o scară așa de lungă după el?! Tocmai eu, care nu pot suferi scara? înseamnă că nu mă cunoaşteţi bine dacă… Păi mie scara mi-a adus numai nenorociri în viaţa mea particulară. Nu m-aș căsători cu unul care umblă cu scara

după el chiar dacă ar fi poleit cu aur și ar avea și un „Opel Record”. Dacă vreţi să ştiţi, pe acest individ nici nu-l cunosc prea bine. Știu că este născut în această zodie, că a fost și el ales ca delegat pentru întâlnirea cu dumneavoastră… Alte amănunte despre dumnealui nu cunosc. Dacă vreţi, jur pe adâncimea Lacului Tei, pe „Poarta sărutului” cântată de cine-o cântă… Mă jur pe încasările magazinului „Melodia” și chiar ale Circului de stat că nu am avut niciodată de-a face cu el.

El (dându-și seama, aducându-și aminte că este autor și că, autor fiind, îşi poate permite să vorbească cu eroii lui și mai dur, se enervă și zise scurt și cuprinzător): Ai copii, ori n-ai?

Ea (intimidată): Am.

El: Ești căsătorită?

Ea: NU.

El (stupefiat): Iată o zodie. Care… Făcu și de data aceasta o pauză, dar nu mai dădu nicio raită cu glodurile și privirile pe nicăieri. Îşi luă fiecare deget în parte și începu să-l trosnească. Trosnind doar șapte degete din zece, se înfurie și cu luleaua între dinţi, unde o ţinuse și în timpul trosnirii degetelor, continuă: Ești născută în această zodie, ori nu ești?

Ea: Sunt.

El: Unde este echilibrul, unde este armonia care se cer în această zodie?

Ea: Ştiţi. Înainte de a-mi cunoaşte zodia, înainte de a-mi cunoaşte calităţile zodiace, am cunoscut un Leu. Pe cuvântul meu de onoare că eu până acum vreo câţiva ani nu am știut că sunt Cumpănă. Habar nu am avut că pe lumea asta existau și zodii. În casă la noi nu s-a discutat despre asemenea probleme. Tăticu’ m-ar fi certat, m-ar certa și acum dac-ar afla că mă ţin de zodii și zodiace. Este diriginte de poștă de douăzeci și cinci de ani.

El: Ce-ai cunoscut?

Ea: Un Leu.

El: Și?

Ea: El se ferea de pisica neagră, eu de scară.

El: De care scară?

Ea: De orice scară.

El: Ce greutăţi a adus în căsnicie faptul că el se ferea de pisica neagră, iar dumneata de scară…? Stai, cum adică te fereai de scară?

„Ea: Cum trec pe sub *ce* scară, cum mi se întâmplă o nenorocire.

El: Cam ce fel de nenorocire?

Ea: De pildă, prima nenorocire mai mare a fost atunci când l-am cunoscut pe Bebe.

El: Care Bebe?

Ea: Primul.

El: Care primul?

Ea: Leul! Lui îi tăiase o pisică neagră calea cu patru ore înainte de întâlnirea cu mine și a venit foarte necăjit. Mi-a spus ce i s-a întâmplat și am fost foarte ne fericită și eu.

El: Dumneata de ce ai fost foarte nefericită?

Ea: Părinţii mei sunt în provincie. V-am spus doar că tăticul meu este de peste douăzeci. Și cinci de ani diriginte de poștă. Dar avem și lot ajutător, pentru că mama este înscrisă în C.A.P. Când am intrat în facultate, mi-au găsit o cameră la un consătean de-al nostru, prieten bun cu tăticu'. Dacă vreţi să știţi, dacă vă interesează, vă spun și cum îl cheamă. Vasile Gărgău îl cheamă și s-a stabilit aici în Bucureşti. Este tâmplar de binale și și-a făcut și casă. O casă cam măricică, cu un fel de etaj. A câştigat bine cu tâmplăria lui de binale. Casa asta cu puţin etaj și-a făcut-o în cartierul Pieptănari, s-a învoit tata cu el și m-am mutat la acest Gărgău, care mi-a dat o cameră așezată sub o scară. Aici, în această cameră de sub scară, l-am consolat pe Bebe, căruia îi ieșise o pisică neagră înainte, o noapte întreagă, dacă nu zece. Între timp… Să nu care cumva să vă faceţi o părere cine știe cum despre noi ! între timp ne căsătorisem legitim. Și-a adus și el mobila la mine. Ne-a scăzut Gărgău și chiria pentru că nu mai aveam nevoie de mobilă… E adevărat că nu am făcut nuntă cu dar, pentru că eram foarte supărată. Pierdusem primul an de facultate. Ai mei nu au știut. Nu au știut multă vreme nici că am pierdut primul an de facultate, nici că m-am mutat cu Bebe la Gărgău. Abia pe urmă…

El: Și pe urmă?

Ea: Am divorţat.

El: De ce?

Ea: Din cauză de pisică neagră. Dacă întârzia o oră, două, trei, patru, cinci zile de acasă și-l întrebam cu ce ocazie a întârziat, îmi aducea motivarea…

El: Care motivare?

Ea: Se jura chiar și pe fericirea lui că i-a ieșit o pisică neagră înainte și n-a mai îndrăznit să vină acasă. Am suportat povestea asta o zi. Am suportat două, și dacă am văzut că nu se îndreaptă, l-am părăsit. Mi-am luat ce era al meu și m-am mutat la o prietenă… Am întrerupt și facultatea pentru că, nu știu, dar parcă era un făcut. Plecam de acasă cu gânduri frumoase, cu gândul să mă duc la cursuri și nimeream fie la barul de zi de la „Intercontinental", fie la cel de noapte de la „Athene Pallace". Scara mi-a adus multe nenorociri. Dacă vreodată voi ajunge arhitectă, am să proiectez im oraș, un „așezământ omenesc fără scări. Casele am să le proiectez fără pod, ca să nu fie nevoie de scară.

El: Și la procesul de divorţ?

Ea: L-a câştigat el.

El: Cum se poate să câştige o astfel ele pramatie un proces care…

Ea: Eu am avut un mare ghinion, zise Cumpăna, oftând și apropiindu-se cu încă vreo câteva nuanţe de autor.

El: Ce fel de ghinion?. Și autorul, impresionat de cele povestite de fată. Își scutură pipa și se trase și el cu vreo 3 milimetri mai aproape de Cumpănă.

Ea: Ghinionul zodiei — Cumpăna.

El: Adică?

Ea: Cunoaşteţi scara blocului „Scala"?

El: Scara n-o cunosc, dar cunosc blocul „Scala".

Ea: O prietenă bună de-a mea locuiește într-o cameră de la parter…

El: Care este chiar sub scara principală.

Ea (bucuroasă): O cunoaşteţi pe Valy?

El: Care Valy?

Ea: Păi ca stătea acolo. În camera de sub scara principală. O fată foarte bună, da nici ea n-a avut noroc… Uite că nu știu în ce zodie este născută Valy. Cred însă că este, lot Cumpăna, că și ea a avut ghinioane peste ghinioane. A fost vreo trei luni într-o colonie de muncă pentru „acostare de persoane” la Barul „Luna” de la etajul 21 al „Intercontinentalului”. Am crezut c-o cunoaşteţi.

El: Nu! N-o cunosc, am zis așa… Și?

Ea: Aveam întâlnire cu avocatul lui.

El: În camera de sub scară?! Și?

Ea: L-am invitat pe avocatul lui aici, știi, ca să aflu ceva amănunte în legătură cu procesul. Să aflu ce motive a invocat dumnealui și în ce ape o să se scalde la prima înfăţișare. Cum stăm noi așa și discutam, ce crezi dumneata că s-a întâmplat? Au dat buzna, fără să bată la ușă, el. Bebe — pramatia de Bebe, cu avocatul meu, un incapabil. Înadins m-am interesat printre avocaţi despre el. Toţi mi-au spus c-am făcut mare prostie că l-am angajat pe el. Un prieten de-al lui Valy mi l-a recomandat. Știi ce-a fost în stare să facă avocatul ăstei al meu? A depus împotriva mea. A luat cuvântul în ședinţă și, deși plătit de mine, a început să mă acuze. Că cu cu avocatul lui Bebe aș fi… Zău că a început să râdă lumea din sala de ședinţe.

El: Avocatul lui Bebe, fostul lui avocat, în ce zodie era născut?

Ea: Nu m-am interesat, dar cred că era în zodia Peștelui. Nu știu precis, dar presupun, pentru că prea avea fruntea plină de cute.

El: Bun! Şi?

Ea: Cu el am primul copil… Nu cu avocatul lui. Avocatul lui, pe cuvântul meu de onoare că era un tip serios. Nu se preta la așa ceva. Cu Bebe.

El: Al doilea?

Ea: Cu un „Fecioară”.

El: Cu cine?!.

Ea: Era responsabil la un restaurant și dădea științele juridice la fără frecvenţă.

El: În ce zodie?

Ea: În ce zodie ce?

El: În ce zodie ai zis că era născut studentul fără frecvenţă de la științele juridice?

Ea: Într-o zodie foarte dificilă. V-am spus.

El: Adică? N-am fost prea atent. Cum poate să fie atent, foarte atent la discuţie un bărbat care stă în preajma unei femei atât de drăguţe, atât de drăgălașe… Nu te supără, dar, te rog, mai spune-mi o dată în ce zodie era născut. Fac un studiu… Eşti tare drăguţă.

Ea: Îţi mulţumesc pentru compliment, dar lasă că știu eu, toţi bărbaţii sunteţi la fel… Stai, tu, că te vede lumea.

Stai să treacă bătrâna aia… Studentul ăsta care te interesează s-a născut în zodia Fecioarei. N-avea nimic sfânt. Când l-am cunoscut, că așa l-am cunoscut, mi-a adus de la 2 Mai… 2 Mai este o staţiune a noastră care este situată pe litoralul Mării Negre.

El: Atâta geografie cunosc și eu. Știu unde se află această staţiune… Zici că ţi-a adus o piatră de la 2 Mai?

Ea: Da.

El: L-ai cunoscut mai demult?

Ea: Nu.

El: Dacă nu l-ai cunoscut mai demult, cum zici că ţi-a adus special o piatră de la 2 Mai?

Ea: Eram la coadă la cinematograful „Vitan”… Altă bancă nu găsea baba aia? Uite cum ne spionează.

Autorul se uită și el spre banca de vizavi, unde se așezase o băbuţă. Se cam roși la faţă pentru că băbuţa asta era o băbuţă de pe strada Aurel Vlaicu. Se cunoșteau din vedere. A cumpărat de vreo câteva ori de la ea borș. Că băbuţa are autorizaţie de făcut borș și îl face foarte gustos. Mulţi dintre dumneavoastră vor crede că autorul se „bărbierește” când zice că se duce după borș. Aflaţi de la mine că nu minte. În afară de faptul că nu este afemeiat ori fustangiu cum se mai zice pe neradical la afemeiaţi, este și un om de casă. Un bun gospodar. Înainte de a avea încălzire centrală, autorul spărgea și lemne. Chiar și buturugi. Făcea şi surcele. Se scula dimineaţa și făcea focurile în sobe. Ba punea și de cafea. Se uită, cum zic, la băbuţa care se așezase vizavi de banca unde sta el cu femeia ucigătoare, se retrase mai într-o parte pentru ca nu care cumva să-şi închipuie băbuţa cine știe ce și continuă dialogul.

El: Ce film rula? Era coadă mare?

Ea: Mare! Rula, mi-aduc aminte ca acum. „Săgeata lui Ion”. El a venit la mine, avea un bilet în plus. Nu mi-a cerut contravaloarea pe el. Și dac-ai ști cât am insistat să primească contravaloarea biletului… N-a vrut. A zis că-l jignesc. Și uite-așa am intrat în vorbă cu el. Coincidenţa a făcut să avem scaune alăturate. Eu rândul 8. Locul 13. El rândul 8, locul 14. Înainte de începerea jurnalului de actualităţi, mi-a dat o mână de seminţe de floarea-soarelui. M-a întrebat în ce domeniu lucrez, a început jurnalul, în pauza dintre jurnal și film s-a uitat în ochii mei cu niște subînțelesuri. Mi-a mai dat o mână de seminţe și…

El: Și?

Ea: Cam pe la jumătatea filmului „Săgeata lui Ion” mă trezesc în palmă cu o piatră. Te rog foarte mult să mă crezi că nu știam ce să cred. Mă, ce-o fi asta, mi-am zis. Tot timpul m-am întrebat ce-o fi.

El: Și?

Ea: S-a terminat filmul…

Aici trebuie să întrerupem puţin pentru că omul cu scara în spinare a venit la banca unde îşi lăsase cei doi prieteni și, amestecând fumul de „Matelot” din jur cu cel de coniac trei stele, zise: Dumneavoastră sunteţi cei pe care i-am părăsit acum

treizeci de minute?

El: Da!

Ea: Da!

Omul cu scara: Parcă nu eraţi singuri, pot să mai lipsesc aşijderea?

El: Cum aşijderea?

Omul cu scara: încă treizeci de minute.

El: Te rog!

Omul cu scara: Aveţi grijă și de scara mea?

El: Dacă vii la timp.

Ea: Dacă ţii neapărat.

Omul cu scara: Am s-o găsesc aici.

Cei doi. Ucigătoarea femeie și autorul, stând pe banca lor, nici n-au băgat de seamă că proprietarul scării de aproape 22 de metri înălţime a virat din nou spre Bufetul „Șapte motani”. Pentru a lămuri o dată pentru totdeauna situaţia celor „Șapte motani”, și nu opt, este bine să se știe că aici, la acest bufet, deși sunt patru ospătari, se servește ca și cum ar fi un picior în minus. Așadar, omul cu scara a plecat din nou la bufet, dar fără scară. Între timp, am uitat să vă spun, băbuţa, trăgând cu urechea și dându-și seama că nu are de „cumpărat” cine știe ce. Plecă și ea acasă să vândă borș. Rămași singuri, cei doi continuării discuţia întreruptă.

El: Și?

Ea: Te rog nu mai fuma pipă. Pipa…

Poate nenorocul celor doi. Adică al femeii mortale și al autorului acestui ghid, care mai are încă garanţii morale, din moment ce se vorbește numai frumos despre el și are numai recomandări frumoase, a fost faptul că de data aceasta Cumpăna avea de-a face — în această perioadă – cu un Vărsător. Un Vărsător care, nefiind gelos din fire și trecând taman în clipa aceea prin parcul Ioanid, și-a aruncat privirile întrebător întâi spre scară, apoi sub scară. Sub scara de 22 de metri lungime. Oricui îi atrage atenţia o scară din asta. Uitându-se mai bine sub scară, pe cine credaţi că a recunoscut? Pe cine? Pe propria lui viitoare nevastă. O viitoare nevastă are voie să stea pe o bancă într-un parc. Fie el chiar parcul Ioanid. N-are voie și, de altfel, nu este nici etic să stea cu un bărbat cu care nu este programată să se mărite. Individul Vărsător și-a sărutat viitoarea nevastă, iar pe autor l-a. Întrebat scrâșnind din niște măsele.

Vărsătorul: Cine ești dumneata? Domnule, te povăţuiesc să-mi spui cine ești și ce cauţi aici.

Ea: Este cu mine, dragul meu. Ce îţi închipui tu? Este cu mine!

Vărsătorul: Am văzut, văd că este cu line… Dar cine este și ce vrea?

Ea: Este autor, tu. Scriitor! O să scrie o carte despre mine… Nu v-am spus, tovarășe autor, că tăticul meu este mare cititor de literatură. Este abonat la cartea prin poștă. Avem acolo la ţară o bibliotecă cu peste cinci mii de volume… Of. Iisuse al meu, când o citi tata despre mine ! Când o afla satul că am devenit eroină de roman!… Toţi cred despre mine că, dacă am întrerupt facultatea, nu am putut să mai urmez la facultate din cauza acestei zodii păcătoase în care m-am născut…

Că numai zodia este de vină. Cum *zic,* toţi cred despre mine c-o să ajung o „aia” de București. O să turbeze toţi când o să deschidă cartea și o să întâlnească numele meu. Oiţa, fata lui Gogu Ghebosu, care mi-a scos vorbe în sat, o să-și dea și ea seama ce-a făcut. Da, dragul meu Vărsător, dumnealui este scriitor. Se documentează. Scrie un roman despre mine. Știi, dragă, tocmai îi povesteam chestia aia cu piatra.

Vărsătorul (mirat, dar foarte mulţumit că viitoarea lui nevastă va fi eroină de roman): Care piatră? Pe cuvântul meu de om că nu-mi aduc aminte de nicio piatră.

Ea: Nu știu ce să mă fac cu tine, ești atât de uituc… Îi povesteam ce-am păţit atunci cu piatra de la 2 Mai. Nu ţi-am povestit și ţie, ce naiba ești așa? Se întoarse spre autor și continuă povestea întreruptă mult mai sus. Chestia cu avocatul, cu divorţul. Se sfârşește filmul, mă uit la lumină în palmă și ce văd în palmă? O piatră găurită. Ce este cu piatra asta? — l-am întrebat eu supărată. E o piatră de 2 Mai, dragă, mi-a zis el. Și dacă este de 2 Mai, ce? Ce prostuţă ești… Nici nu ne cunoșteam bine și el m-a și făcut prostuţă.

El: Se mai întâmplă.

Ea: Îl întreb: Ce fac cu piatra asta? O să-ţi aducă noroc, îmi zice… Tot timpul cât am stat cu el am purtat-o la gât. Și ce este drept, este drept. Perioada cât am stat cu el mi-a mers destul de bine. Am fost de câteva ori și la Băneasa, la „Parcul Privighetorilor”. Și la Casa centrală a armatei. Sus pe terasă. Am văzut și o piesă împreună. P-ormă… P-ormă mi-a luat-o. Mi-a luat piatra. După pronunţare, a venit la mine și mi-a cerut-o. Eu n-am vrut să i-o dau. Ce, era piatra mea. Nu i-o furasem, el mi-o dăduse. I-am spus că nu i-o dau, că mortul de la groapă nu se mai întoarce, dar n-a fost chip să-l conving să renunţe la că A zis că mai bine îmi lasă picupul și toate discurile decât piatra de 2 Mai. Sălbaticul mi-a smuls-o de la gât cu forţa, mi-a luat-o. Ţie îţi pare rău, Gigi?

Vărsătorul (care nu prea avea treabă cu această piatră de 2 Mai): De piatră? Nu. De ce să-mi pară rău? Dă-o dracului de piatră!

Ea: De ce zici așa, Gigi?! Vezi cum ești? E păcat…

Domnule autor, eu atâta am avut de spus. Mai aveţi ceva cu mine?… Mergem acasă, Gigi? Ai grijă să nu treci pe sub scară. La revedere, domnule autor. O să-mi daţi și mie o curte cu autograf? Mi-a făcut foarte mare plăcere. Hai, Vărsătorul meu drag.

Rămas singur, autorul regreta că nu i-a trecut prin minte să ia adresa dirigintelui de poștă, adică a tatălui acestei Cumpene. Să-i ia adresa și să-i scrie. Să-l invite la București pentru a vedea cu ochii lui cât de „Superstiţioasă” este fiica lui. Aducându-și însă aminte că nu este un scriitor didacticist, alungă acest gând, trăgând ca un matelot din pipă.

Parcul Ioanid este liniștit. Pentru că în acest parc nu prea sâni muște, nu se aude nici musca bâzâind. În acest parc nu este nici vânt. Așa stând lucrurile, nu se aude nici foșnet de frunze ori de crăci. Liniște deplină. Liniște de mormânt presărat cu flori. O doamnă cu un căţeluș pechinez se plimbă, iar din partea opusă vine stăpânul scării de 22 de metri. De data aceasta are mersul puţin mai șui și parcă

fredonează și o melodie. Autorul? Autorul îşi tamponează fruntea eu o batistă în carouri și se mai uită încă în direcţia în care au pornit Cumpăna și Vărsătorul.

Autorul: A venit bărbatul după ea.

Omul cu scara: Bună! Cumpăna dă femei frumoase. Și nevasta mea — tot Cumpănă! Și încă ce Cumpănă!… Ţi-a povestit chestia cu orașul ăla…

Autorul: Care chestie?

Omul cu scara: Pui, ea. Cumpăna, are un proiect de oraș cu case fără etaje și fără pod.

Autorul (ca să-l întărâte): Cine are proiectul ăsta?

Omul cu seara: Ne înţelegem în gură ca cucii. Cumpăna care a plecat. Cu care te-am lăsat. Are un proiect de te apucă râsul: un oraș în care să nu existe scări, nici pentru coborât. Nici pentru urcat. Pretinde că Dacă ea ar trăi într-un oraș fără scări., ar fi cea mai fericită fiinţă de pe faţa pământului nostru scump… Auzi la ea. A dracului poamă!… Pentru ea e mai ușor să faci un oraș din ăsta fără scări deci! să se încadreze și ea în rândul oamenilor. Să pună osul la muncă, cum am mai zis… Am mai zis. Ori n-am mai zis? Și dacă am mai zis o dată, ce? Două bătăi strică, dar două oase la muncă nu strică. Un oraș fără scări!… Eu nu ciur mai auzit așa ceva. Este „dilimache” la cap. Mie mi-e dragă scara. Mie mi-a adus și-mi aduce în permanenţă noroc.

Pechinezul doamnei, un pechinez extraordinar de drăguţ, rasă pură, de altfel, scăpa din lesă și să vedeţi ce-a fost în stare să facă nerușinatul: a venit lângă scară, a mirosit-o și — vă rog din inima mea să mă iertaţi — a ridicat piciorul din spate. Piciorul drept.

Autorul : Apropo Ce este cu scara asta pe care o plimbi ?

Omul cu scara : Care apropo ? Nici un apropo... Mie să nu-mi umbli cu apropouri... Dacă era de altă rasă, dacă nu era pechinez, îi dădeam un picior de nu se mai vedea. Sunt foarte inteligenţi. Al meu, dacă puneai mâna pe mine sau ziceai : „îl bat pe tata”, știi cum te lătra ? Am plâns ca un copil când a murit... Ce m-ai întrebat ? Ce este cu scara ? Din 1957 nu m-am despărțit de ea. Și în concediul de odihnă mă duc cu ea. Uite, așa cum o vezi, este plimbată mai mult decât un conductor de tren internațional. Herculane! Tușnad ! Căciulata ! Valea Prahovei ! Govora ! Olănești !... S-au obișnuit și responsabilii de stațiune cu ea. Dacă mă duc fără scară, nici nu mă primesc. Și în Făgăraș, la rudele nevesti-mi, am dus-o. Toate, dar absolut toate stațiunile din țară le știe... Cum dracu aduce nenorocire la unii, nu pot să-mi dau seama. Aia care a plecat e o femeie dată dracului. Nu-l place să muncească. Umblă după potcoave de cai morți. Eu de aia am plecat. De aia mi-am făcut de lucru. E o persoană compromisă. Ea nu mă știe pe mine, dar cu o știu de mult. Nu te uita cu subînţelesuri la mine. Mie ce mi-e în gușe — și în căpușe. Îi spun omului franc în faţă. E puturoasă. Ăia de la ea de-acasă îi trimit și pachete cu de-ale gurii și bani în fiecare lună… Zice că-i la facultate, că-i o „bagaboantă”. Azi cu unu, mâine cu altu’. A fost un an la comerţul interior. Au dat-o afară. Cică vrea să se facă arhitect. Să facă orașe fără scări. Păi mie, scara… Eu sunt în stare s-o culc și-n pat lângă mine, dar e prea lungă.

Autorul: De ce-o porţi cu dumneata?

Omul cu scara: în toamna lui 1957 lucram în Dobrogea, la niște prospecţiuni. Într-o noapte eram puţin aghesmuit și-am tăiat câmpul ca să ajung mai repede la gazda. Eram, cum zic, puţin aghesmuit. De întunecat se întunecase și, domnule… domnule, deodată… Ca glonţul m-am dus…

Autorul: Unde te-ai dus ca glonţul?

Omul cu scara: în jos, domnule. Într-o fântâna părăsită. Vreo douăzeci și ceva de metri m-am dus în jos. Atât era de adâncă fântâna ori ce dracu' a fost. Două zile și două nopţi am stat acolo. Am dat foc cămășii, maioului, hainei, ca să iasă fum şi să vadă cineva fumul. Nimic. De la serviciu mă și dăduseră dispărut. Eu în viaţa mea nu am lipsit nici măcar cinci minute de la serviciu. Îmi place șpriţul, dar şi munca. Când este vorba de muncă, apoi, domnule, îţi muncesc. Toată miliţia din Dobrogea mă căuta. Toată miliţia era în alertă, Tătăroaica mea, gazda… Stăteam în gazdă la o tătăroaică dată dracului. Văduvă! Râsul de pe lume. Știi ce-a făcut? Mi-a făcut pomană creștinească. A crezut că am murit. Că m-a luat dracu'.

Autorul: Și până la urmă?

Omul cu scara: Nici să ţip nu mut aveam putere. Eram mai slăbit decât Iov ăla care zăcea pe gunoaie. Se dusese dracului orice speranţă. Îmi cântam singur aleluia. Mă și vedeam cu mâinile pe piept… Auzi, știi cine m-a salvat? Un drac de tractorist… L-a apucat nevoia mică. A sărit de pe tractor și… Am ţipat la el. El s-a speriat și până la urmă a venit cu șeful de post cu niște frânghii și iată-mă!

Autorul: Și cu scara asta?

Omul cu scara scoase din buzunarul de la piept al hainei un portvizit și din portvizit niște fotografii. Niște fotografii în care era salvatorul lui. Tractoristul.

Omul cu scara: Uite-te… Mulţumită băiatului ăsta mai sunt eu în viaţă. De atunci, de când m-a salvat, corespondăm. Când vine în delegaţie la București, la mine trage. Tătăroaica ţine la el ca la copilul ei. Că m-am însurat cu tătăroaica. M-a făcut să ţiu la ea, să mă-ndrăgostesc de ea chestia cu pomana creștinească pe care mi-a făcut-o atunci când am fost dat dispărut. N-a renunţat la credinţa ei, dar ne înţelegem grozav de bine… Parcă m-ai întrebat ce este cu scara asta. Să-ţi spun. Cum m-au scos din fântână, m-am și dus la tâmplar… Scara asta mi-a făcut-o unul nea Matei. Patru sute de lei mi-a luat pe ea. Patru sute de lei şi-o sticlă de secărică. Dar n-are moarte. E lucrată lux.

Autorul: La ce-ţi folosește?

Omul cu scara: Păi când mă grăbeam să ajung mai repede de la lucru la gazdă, o luam peste câmp fără teamă. Dobrogea era făcută șvaiţer. Căutau oamenii apă. Și apă nu găseau. Nu îmi mai era teamă de fântâni părăsite ori secate. Că în Dobrogea de la treizeci de metri se scoate apă. Cu scara nu-mi mai era frică c-o să se întâmple ce s-a mai întâmplat. Spune-mi, te rog, în ce cartier stai și eu îţi dau răspuns la întrebarea pe care mi-ai pus-o.

Autorul: De ce porţi acum scara cu dumneata? Acum la ce-ţi folosește?

Omul cu scara: Răspunde-mi dumneata la întrebarea pe care ţi-am pus-o eu, în ce cartier stai?

Autorul: Pe aici pe-aproape.

Omul cu scara: Îţi convine, cartier așezat… La noi, arșice este făcut pământul. Numai găuri. Eu și-acum mai câte o ţuiculiţă, câte-un coniac, câte-un „șpriţache” și-am prins teama gropilor de atunci de când cu chestia din Dobrogea. Din vechea Dobroge. Ce era ca acum? Ca acum când deschizi robinetul și ţâr… îţi curge apa din ţeavă? Am prins, cum zic, teama gropilor. D-aia o port cu mine. Nu vreau să-mi putrezească oasele într-o groapă făcută de ăștia care au mania gropilor. Au, n-au treabă, îţi sapă câte-o groapa în cale. Când s-o isprăvi și la noi, în Balta Albă, cu gropile, atunci scot și eu scara asta la pensie… Dar mă-ntorc și zic. Cred că nici atunci, că m-am obișnuit cu ea cum te obișnuiești cu un câine, c-o pisică… Și dacă se asfaltează toată ţara, eu tot o s-o mai scot la plimbare.

Autorul: Peste nouăzeci la sută din cei născuţi în zodia Cumpenei au ghinion când stau ori când trec pe sub scară. Văd că dumneata din 1957 tot sub scară stai. Înseamnă că nu eşti superstiţios.

Omul cu scara: Ba sunt, dar nu cu scara. La mine e chestia cu întorsul din drum. Dacă m-am întors din drum… Adică dacă am plecat undeva și m-am întors din drum, sunt mort. Totul îmi merge pe dos. Asta este singura mea superstiţie. Ba nu, mint ! Mai sufăr de-o superstiţie. Nu beau lunea. Mă feresc să beau lunea cum se ferește de tămâia aprinsă în ibric smălţuit măria-sa domnu’ dracu’. Dacă beau lunea, beau toată săptămâna. Și trebuie să aibă și scara asta o zi liberă pe săptămână, nu? Merçi pentru atenţie!

Și omul cu scara îşi luă rămas bun de la autor. Îșî luă scara și porni încolo, spre staţia autobuzului 40. Unde şi de montă scara în zece părţi egale și se urcă cu ele. Cu cele zece părţi egale, în primul autobuz care sosi în staţie. Ca să vedeţi ce neatent a fost autorul. Abia la sfârșit și-a dat seama că acea scară de douăzeci și doi de metri lungime era demontabilă. Deci pe omul cu scara nu l-a costat scump patru sute de Ici, dacă e și demontabilă. Pomană!

Și acum, cele zece sfaturi:

1. … Să nu-ţi faci prăvălie cu scară”, matineu și seara.
2. Nu orice scară se mănâncă. (Proverbul suna altfel.)
3. Când vă urcaţi pe o scară, vedeţi dacă este bine rezemată și mai ales pe ce și pe cine se reazemă. Dacă folosiţi seară dublă, controlaţi, înainte de a vă urca pe o parte, dacă o are şi pe cealaltă.
4. Nu călătoriţi prea des pe scările mijloacelor de transport în comun. „Mai ales dacă sunteţi singur la părinţi. Lăsaţi-i pe Gemeni. Se întâmplă ceva cu unul, rămâne celălalt.
5. Loţiunea de ras „Adam” se folosește pe scară mare numai după ras și în niciun caz după altceva.
6. Scara poate avea nenumărate trepte. Când le urci, numărăle, totuși, ca să nu cobori mai multe atunci când va trebui să cobori.
7. Mai citește — o dată pe șase și roagă-te pentru sănătatea profesorului de filosofie al autorului acestui ghid.

8. Dacă mămica dumitale te-a făcut la scara 1/1, a știut ce-a făcut, așa că fii bun și nu vorbi eu alţii la scara 1/2, 1/3. 1/4 și așa mai departe.

9. Este bine să nu vă faceţi zugravi, pompieri, ștergători de geamuri ori altceva care necesită o scară. Se poate să vă faceţi și cele de mai sus, dar cu dispensă de la delega tul străzii. Și numai dacă acest delegat stă la un număr cu soţ.

10. Recitiţi, dacă mai găsiţi… "La scara 1/1" de Nina Cassian. Dacă nu găsiţi acest volum, citiţi „Chipuri hazlii pentru copii" de același autor. Dacă răceala persistă, totuși, e bine să consultaţi un doctor.

Relaţii cu alţi superstiţioși

Partener ideal: Vărsătorul. Dar numai 21,5 ore din 21. Mai bine să-și ia scara lui și să umble, ori să se ducă să se plimbe decât să aibă de-a face cu Leul. Fecioara — așa și-așa. Uneori confundă Gemenii cu Racul și nu e bine. Nu e bineee! Și cu Taurul s-ar putea înţelege, dar nu cine știe ce.

Preferinţe muzicale:

„N-am o scară să mă sui.

Zumbalai, zumbalai, meștere… ", cântat însă numai și numai de Zavaidoc.

Vicii:

Să nu mai vorbim.

Restaurantul preferat:

Bufetul „Scărișoara".

Reclama preferată:

„Oricând bineveniţi

Oricând bine primiţi!"

Deviza unităţilor de alimentaţie publică și deservire turistică ale cooperativelor de consum.

Condiţii agreabile de odihnă și cazare.

De ce să se ferească:

Să se ferească să pună paie pe foc când nu trebuie.

Când pârlește porcul, poate să pună paie pe foc câte dorește.

De ce să nu se ferească:

Să nu se mai ferească de viscolul din 1951.

Facultativ:

De data aceasta să presupunem că o superstiţioasă din zodia Cumpăna se îndrăgostește până la refuz de Alecu. şi acest Alecu o duce cu vorba, invocând fel și fel de motive în legătură cu această problemă. Dacă lucrurile stau așa, atunci superstiţioasa trebuie să-i scrie o scrisoare după acest calapod:

„Alecule.

Dacă nu mă mai iubești, spune-mi mai bine curat și limpede decât să-mi scrii trei rânduri fără înţeles. Cum refuzi de a veni la întâlnire și pe lângă aceasta abia

mai ai puţină bunăvoinţă de a mă despăgubi cu o scrisoare?

Și apoi ce o mai fi și acea istorie cu unchiul dumitale? N-o cred cu niciun preţ. Și-ţi spun drept că Dacă în loc de fustă aș fi purtat pantaloni, nimic nu m-ar fi împiedicat de a te urmări.

Dar. Poftim de aleargă prin oraș cu fusta, când rochia cea mai ordinară atrage după tine o suită întreagă de cavaleri.

Oh! Alecule. De o vreme încoace observ bine răceala ta: te sfătuiesc, dar, ca să te încălzești, dacă nu ţii să te prefaci într-un sloi de gheaţă.

În orice caz. Ia bine seama, fără prefăcătorii!

Hotărăște cu mine, da sau nu. şi te plâng dacă hotărârea v-a fi nu.

Alexandrina”.

Zodia Scorpionului
24 Octombrie – 22 Noiembrie

Poate că n-o să vă. Vină să credeţi, nici nu este de crezut, dar realitatea, vă convine — nu vă convine, asta este: autorul îl iubește pe Scorpion, pe superstiţiosul (ori superstiţioasa) născut în această zodie, mai mult decât îl iubește pe preşedintele asociaţiei locatarilor din bloc. Îl iubește mai mult decât îşi iubește soba de teracotă în lunile decembrie, ianuarie, februarie și o parte din martie. Dacă la

perioada respectivă era liberă o superstiţioasă născută în această zodie, puteţi să fiţi sigur că autorul se însura cu o Scorpioană, și nicidecum cu o Leoaică.

Superstiţiosul născut în această zodie este plin de poezie.

Nu plin, ci plin ochi. Și nu de poezie din asta:

„Mierliţă
Fofirliţă
Foro fi
Flo
Flenderiţâ”.
Ori „Foaie verde solzi de cal
Aoleu I.C.R.A.L. — I.C.R.A.L!”
……

Superstiţiosul născut în zodia Scorpionului este plin de poezie — poezie! În afară de poezie, la acest superstiţios găsești și gingășie, și frumuseţe interioară, și frumuseţe exterioară. Dacă-l vizitezi, găsești la el şi-o ţuiculiţă, și-un șpriţ rece… Dac-a tăiat porcul, este nenorocire mare! Nu mai scapi de la el așa ușor. Este om de casă. Se pricepe la orice. Ştie că nimeni altul să bată un cui în perele fără a strica tencuiala, se pricepe să pună mureturi, varză la acrit. Cratiţa care curge ţi-o face să nu mai curgă bătându-i un nit ori punându-i un petic mai bine decât un tinichigiu de la coopera tiva „Micii meseriaşi” ori cooperativa de reparaţii „Ibricul progresist”. Știe să pună ventuze și să descânte de sperietură cu cărbuni stinși în apă de fântână cu cumpănă. N-ar fi fost rău dacă s-ar fi născut toată lumea în această zodie. Punctul de vedere al autorului este că, dacă se năștеau toţi oamenii în această zodie, nu mai era nevoie să scrie I.C.A.B.-ul pe toate gardurile: „Păstraţi curăţenia orașului Autorul n-a întâlnit un Scorpion care să arunce o bucăţică de hârtie ori altceva pe jos. Nu aruncă nimic nici în sus. Este și un bun familist. Își iubește copiii ca pe propriii lui copii. Vă rog să-mi spuneţi, dar sincer, dacă aţi văzut dumneavoastră, de când sunteţi pasageri pe acest rotund ori aproape rotund pământ, vreun copil de superstiţios născut în această zodie mușcat de șarpe. De șarpe, de viperă ori de alte târâtoare. N-aţi văzut. N-aţi văzut și nici n-o să vedeţi în viaţa dumneavoastră, chiar dac-o să trăiţi mai mult decât Matusalem. Pentru că superstiţiosul tată, care este un nemaipomenit gospodar. În ziua de nouă martie, adică de măcinici (nu măcinicii de pe stil vechi, în niciun caz!), își greblează curtea ori ograda, cum vreţi să-i spuneţi, și cu ceea ce a rezultat din greblat face un foc. Un foc mult mai mic decât cel care a fost mai demult la Moroni. Autorul vă sfătuiește să nu vă înfricoșaţi. Să nu care cumva să vă faceţi griji. Scorpionul superstiţios știe să umble cu focul. Este și pom pier voluntar, și asigurat la ADAS. Face, cum zic, un foc în curte și toţi ai casei stau în jurul focului și se uită la flăcări. Se uită la flăcări ca la televizor când se dă timpul probabil de mâine și prognoza pe alte două săptămâni. Un foc din ăsta te asigură pe un an de zile că nu le mai calcă șerpii. Ai aprins de măcinici un foc, gata! Chiar dacă i se montează șarpelui roate de diesel ori de mașină de curse sau chiar dacă i se pun șenile, nu-ţi mai dă prin ogradă.

Copiii acestui superstiţios pot să zburde pe orice vâlcea, pe oriunde vor ei, pentru că șarpele nu se mai apropie de ei. Dacă în ziua de măcinici, tatăl lor i-a mai afumat și cu puţină cârpă fumegândă, este și mai bine pentru copiii lor, nu vor fi mușcaţi nici de câini turbaţi. Iar ţânţarii se vor sinucide.

Dacă, totuși, aţi întâlnit un copil de superstiţios născut în această zodie mușcat de șarpe, asta înseamnă că șarpele ori a fost un idiot, ori a venit de prin alte părţi. Autorul este informat că în alte părţi ale lumii trăiesc niște șerpi care nu au habar de povestea asta a noastră cu greblatul ogrăzii numai în ziua de nouă martie și cu săritul peste foc. Șerpii ăștia se reped la tine, și nenorocirea este gata. De aceea este foarte bine ca mai întâi să te interesezi de ce provenienţă este șarpele și abia pe urmă să le fereşti ori nu de el.

Să fiu iertat de niște cuvinte cam nelalocul lor. Le folosesc acuma numai pentru a scoate în evidenţă poezia acestei superstiţii. Cercetătorii ştiinţifici încă nu au putut afla până acum de ce superstiţioșilor născuţi în această zodie nu le miroase gura. Încă o dată, rog să fie iertat autorul pentru acest naturalism. Se fac cercetări de ani și ani de zile, se cheltuiesc averi de pomană. Ştiţi care este secretul? Super ştiţiosul Scorpion nu-ţi ascultă pupăza cântând pe stomacul gol. Să-l pici cu fontă fierbinte, de Hunedoara, să-i dai Palatul televiziunii cu barul de zi și cu alimentara din colţ… să-i zici: „uite, superstiţiosule Scorpion, toate astea sunt ale tale dacă asculţi pupăza pe nemâncate!” Nu ţi-o ascultă. Poţi să-i dai și Dealul Spirei cu toate mijloacele de transport care trec pe-acolo și nu-l convingi. El, înainte de a se duce să asculte ce mai cântă, ce repertoriu mai are pupăza, ia ceva în gură. Un covrig, o caramea, un biscuit „Michaela”, o roșcovă, puţină colivă…

S-ar putea întâmpla ca vreun specialist în boli interne, vreun academician în materie să mă contrazică. Să-mi zică: „stai, domnule, că nu este chiar așa!” și să-mi vină cu exemple. Nu mă sperie exemplele domniei-sale. S-ar putea să fie și cum zic dumnealor, nu zic nu, dar un caz la zece mii. Și asta dacă persoana în cauză a întâlnit o pupăză cu defecte. Au oamenii, că sunt oameni, defecte, darmite o pupăză!

V-aţi putea întâlni cu superstiţioși din această zodie mult mai harnici decât o albină. Îi veţi vedea cum se zbat de dimineaţă până seara ori până noaptea târziu. Veţi vedea însă, veţi întâlni în drumurile dumneavoastră și reversul medaliei. Adică Scorpioni mai leneși decât tatăl vitreg al albinelor. Mai leneș decât o roată de rezervă de „Trabant”.

Un profesor de educaţie fizică ar explica acest fenomen cam aști: „Așa se nasc oamenii, așa i-a creat natura: pe umil mai leneș, pe altul mai harnic”. Să binevoiască să mă ierte acest profesor de educaţie fizică. Situaţia este alta. Cu totul alta. În primăvara respectivă, cel care este harnic este harnic pentru că prima barză pe care a văzut-o a văzut-o zburând. A văzut-o dând voinicește din aripi, zburând cu elan, cu entuziasm tineresc. Iar cel care este puturos este puturos pentru că a avut ghinionul să o vadă pe barză, pe prima barza a anului, staţionând leneșă într-un picior ori două și căscând ca o dactilografă când bate ceva plictisitor la mașină. „staţionează” barza, „staţionează” și el tot anul.

Rog pe medicii primari, pe directorii de spitale, rog toate cadrele sanitare să mă contrazică dacă au argumente. Știţi ce-i întreb eu pe dumnealor? Iată ce-i întreb: Este ori nu este că această zodie a dat cel mai mare procent de bolnavi de icter? S-au întrebat dumnealor de ce? Vedeţi cum se trece pe lângă niște probleme? Domnule, dacă superstiţiosul născut în zodia despre care ne ocupăm trece prin faţa primului fluture al anului. Și acesta este galben, are. N-are treabă, omul care a văzut fluturele galben se îmbolnăvește de gălbenare. Și dumneata știi ce-nseamnă gălbenare. Găl benare nu e gripă, nu e guturai ori durere de măsele, gal ben area este gălbenare. Este fluturele, primul fluture al anului, alb și frumos, și el, superstiţiosul, este alb și frumos tot anul. Nici nu trebuie să-și mai cumpere săpun de toaletă ori să-și dea cu fond de ten. E vânăt? Este fluturele vânăt — vorba lui Anton Pann —, ai rupt-o în sărăcie. Este mai periculos decât cel galben. Puţi să începi să seringi bani de clopot și să te interesezi cam câte scânduri de brad ai nevoie pentru copirșou. Este bine să se știe că fluturele de lampă nu intră în competiţie. Sunt ei mulţi, dar n-au valoare în materie de superstiţii.

Scorpionul și vaca în noaptea Anului nou

După părerea dumneavoastră, care dintre superstiţioși este cel mai împuns de animalele cornute? Care dintre superstiţioși este cel mai dușmănit de boi și de vaci? Scorpionul? Scorpionul aţi zis? Uite că aţi ghicit. Când aveţi o fereastră în programul dumneavoastră, treceţi pe la autor să vă facă cinste. Vă așteaptă. Este exact! Scorpionul! Dar de ce? Iată deci o altă întrebare, iată de ce:

În noaptea Anului nou, superstiţioasa Scorpioană care este nemăritată și ţine cu tot dinadinsul să se mărite se duce în grajd cu un felinar. Se apropie de vacă, o pupă între coarne și zice de trei ori din vârful limbii: „Sarafana-sa-sa, na-rafasa-na-na! După aceea se reazemă bine în piciorul drept și cu stângul o lovește cât poate ea de tare în burtă pe biata vacă. (Vă daţi seama ce înseamnă pentru burta vacii lovitura unui vârf de pantof în perioada când se poartă vârf ascuţit. Scuzaţi, vă rog, această paranteză.) Dacă vaca se scoală de la prima lovitură, e bine și pentru vacă și pentru Scorpioană. De ce este bine și pentru una și pentru alta? Este bine că Scorpioana se mărită în anul ăla, iar vaca scapă de alte lovituri. Drama însă este alta. De unde să știe biata vacă, cum să-și dea ea seama că fetii i s-a făcut de nuntit, că ţine cu tot dinadinsul să se mărite chiar în anul ăla. De unde? Că vaca, chiar elveţiană fiind, tot vacă rămâne și-n noaptea Anului nou.

Neștiind deci, nu se ridică la prima lovitură. Nu se ridică nici la a doua, nici la a treia lovitură. Fata se enervează, ia furca și dă cu furca, până o apucă năduşelile, până nu mai poate, în vacă. Sărmana vacă ! Ce chin pe dânsa… Vin și părinţii fetei. Altă nenorocire! Necăjiţi că n-o să li se mărite fata, tabără și ei pe biata vacă. Câte vaci n-au rămas sterpe din această cauză. Sterpe?! Au rămas numai sterpe? Ba unele au dat și ortu’ popii, dar lasă că nici Scorpioanelor nu le-a mers prea bine.

Scorpionii neînsuraţi se duc și ei la boi și dau cu piciorul în burta boului și dă-i și dă-i… Dacă boul nu se scoală, aleluia! Aleluia și-un praz verde. Nici medicul veterinar, cât este el de veterinar, nu-l mai poate salva pe bou. Cum să-l salveze,

că Scorpionul poartă și blacheuri la pantofi. Zice vaca *bonjour, pământ*? zice.

Așa se explică și faptul că foarte mulţi superstiţioși care s-au stabilit pe la orașe și plătesc taxe de celibatari fac revelionului ţară. Ei și ele (Scorpionii și Scorpioanele) zic că se duc să petreacă cu ai lor. Cu ai lor care au rămas la ţară. Se duc însă din alte motive. Niște motive pe care acum le știm: să dea cu piciorul în burta vacilor și a boilor.

Aţi citit, cred, „Faptul divers" care a apărut acum câtiva ani, în care se înfiera faptul că un locatar din blocul A.9 a adus în blocul cu aceeași adresă, în ziua de 29 decembrie, o vacă. O vacă pe care ţi găzduit-o în uscătorie. Toată lumea a trecut pe lângă acest caz ca pe lângă un fapt divers, ca pe lângă o glumă. Însuși gazetarul care a redactat nota cu pricina nu a adâncit problema. Nu a analizat cazul. Nu s-a dus la faţa locului să vadă cum și de ce. A fost furat de comicul situaţiei și a scris ce a scris.

Ei bine, nu a fost un fapt divers, nu a fost o glumă. Vaca nu a fost adusă acolo nici pentru a fi sacrificată clandestin. Cum greșit și-au spus părerea niște vecini de-ai cetăţeanului în cauză. Autorul acestui ghid și-a sumes din nou mânecile cămășii, dar nu cămașa cea în carouri cu care a fost îmbrăcat înainte. A sumes alle mâneci. şi cu răbdarea și mai ales cu insistenţa care-l caracterizează, s-a aplecat asupra acestui caz ieșit din comun și a stabilit că la acea adresă locuia un superstiţios născut în zodia Scorpionului, că acest locatar principal avea o fată de 31 de ani născută în aceeași zodie, și nemaiavând niciun fel de rudă la ţară și dornic să-i satisfacă dorinţa bunei lui fete, cere dorea, totuși, să afle dacă se mărită în anul cu pricina, a cumpărat o vacă. Ei bine, autorul știe că ardeţi, frigeţi de nerăbdare să aflaţi dacă cetăţeanul cu vaca și-a măritat ori nu fata. Așa e că v-a ghicit gândul autorul? Domnilor. În acea noapte de revelion s-a făcut o petrecere în blocul A. 9… O petrecere ca în basme. Tatăl fetei a culcat vaca pe la orele 23.30 și la fix 24 a chemat-o pe fată, pe fetiţa lui de 31 de ani. La prima lovitură, vaca a sărit în picioare… Au pupat toţi cei ai casei vaca între coarne, cum se obișnuiește, și pune-te pe chef. Și după Sfântul Ion se mai bea în casa aia!

Vaca? Nu știu dacă v-a căzut în mână acel ziar în care a apărut foiletonul intitulat: „O vacă semielveţiană vagabondează pe străzile capitalei". Despre vaca din povestea noastră este vorba. Omul, după ce și-a văzut visul aproape împlinit, a scos vaca din uscătorie, a mai pupat-o o dală între coarne și i-a zis: „Deși m-ai costat o groază de bani, nu-mi pasă. Te-ai purtat frumos cu fata mea. Mă port și eu frumos cu tine. Ești liberă ca pasărea cerului. Du-te unde vrei!" Omul îşi permitea să se "joace" cu banii, că era șef peste vreo câteva restaurante și bodegi, Ba chiar și peste un bar de noapte și câteva chempinguri.

Vaca, din spaţiu verde acoperit cu zăpadă în spaţiu verde acoperit cu zăpadă, a ajuns în Cișmigiu slabă moartă. Până la urmă a fost dusă la C.A.P.-ul din comuna DUDU, unde a fost pusă pe picioare. Acum este vacă fruntașă.Fiind foarte bine furajată, dă cea mai mare cantitate de lapte…

Fata? Dacă s-a măritat fata șefului de restaurante? N-a apucat biata de ea. De bucurie c-o să se mărite, i-a cumpărat taică-su un „Opel", i-a scos foarte, foarte

rapid carnet de conducere și… Mai bine să discutăm despre altceva.

Scorpionul. Porcul și *purceaua în noaptea Anului nou*

Dar ce legătură arc Scorpionul cu porcul și purceaua? Toată lumea taie porcul de ignat, pentru a face cârnaţi, caltaboși, tobă, sarmale, șunci, pentru a băga carnea la puţini ele. Tot omul taie porcul în ajun, pentru că așa a pomenit el din moși-strămoși. Scorpionul superstiţios taie porcul din cu totul alte motive. Este adevărat că folosește cele rezultate din tăierea porcului așa cum trebuie folosite. Dar el îşi taie porcul pentru urechi și pentru osul de la piciorul drept din faţă al porcului. Mai mult pentru astea două „obiecte" taie porcul.

Dacă Scorpionul are o fată de măritat, la ora 12 în noaptea Anului nou îi dă fetei o ureche a porcului să o strângă între dinţii de jos și cei de sus și o scoate afară în ger. O ţine afară până când fata aude un câine lătrând. Îl strigă, cu urechea în gură, pe taică-su sau pe maică-sa (care este Scorpion) și dacă lătratul de câine se aude aproape, fata se mărită aproape-şi se bea de fericire că fata lor n-o să ajungă prin străini. Dacă lătratul de câine este mai departe, este nenorocire. Fata se va mărita printre străini și s-a dus dracului tot revelionul. Încep bocete, certuri. Uneori se încinge și câte-o bătaie. El susţine că fata îi seamănă ei, ea că fata îi seamănă lui.

Scorpionul și câinele aproape galben în noaptea Anului nou

Cu câinele şi căţeaua aproape galbeni este o altă poveste. Am văzut până acuma ce se întâmplă cu urechile porcului și ale purcelei. Acum hai să vedem ce este cu oasele lor, cu osul de la piciorul drept din faţă al porcului. Fiecare fată de Scorpion, de superstiţios născut în această zodie, vine la un superstiţios mai înstărit oricare are câine mai galben. La ora exact a miezului nopţii Anului nou, în bătătura superstiţiosului cu câinele mai galben se strâng toate fetele născute în această zodie, cu osul amintit mai sus în poșetă. Fiecare fată, în momentul cinci se trage cu tunul ori se bate gongul de înmormântare a anului vechi, aruncă osul la doi metri, doi metri. Și zece depărtare de ca chiar dacă se depășesc acești doi metri și zece, nu este mare nenorocire. Deci, după ce au fost aruncate toate oasele din poșete, se dă drumul din lanţ (cel care dezleagă câinele nu trebuie să-i spună absolut nimic patrupedului, nu trebuie să-l asmută spre un anumit os) câinelui mai galben ori aproape galben și… Și la care os se duce câinele, acolo se duce și fericirea. Proprietara osului se va mărita, celelalte nu. S-auzi plânsetele, bocetele celor care nu se vor mărita în acel an ! Se întâmplă să se și încaiere între ele. Una pretinde că osul luat de câine a fost al ei, cealaltă invers, a treia sare și ea cu gura că a fost al ei…

Să vezi fericire pe stăpâna osului la care ronţăie cunele și pe părinţii ei…

Deocamdată, acest câine este fericit. I se aduc și piftie, și sarmale, și cozonac. I se dau și bani de film dacă acest câine aproape galben obișnuiește să meargă la film… Dar câini galbeni care să se ducă la film se găsesc foarte rar, așa că… Aţi băgat de seamă că am folosit cuvântul deocamdată? Credeaţi că autorul numai așa de florile mărului folosește acest deocamdată? V-aţi înșelat amarnic. Acest

câine este fericit deocamdată. O zi doar. Pe urmă… Vai de pielicica lui ce-l așteaptă! Pe urmă se „întâlneşte” cu cele pe care nu le-a privilegiat, pe care, câine cum este, le-a lăsat nemăritate. Vai și amar de capul lui!

Una dintre fetele care nu se va mărita în anul în curs, din cauza dobitocului galben ori aproape galben, se face că vine după niște andrele pentru ciorapi la proprietar și, pe furiș, aruncă câinelui niște pâine cu ace. Alta zice că se duce după un gherghef ori după cine știe ce formă de cozonac și-i aruncă câinelui șoricioaică. Vai și amar!… Stai, că „vai și amar” am zis de câteva ori. Vai și vai deci de bietul câine aproape galben. Se întâmplă uneori ca acest biet câine aproape galben să aibă o soartă și mai crudă. Să i se facă de petrecanie pe loc. Una dintre acelea care rămân nemăritate se întâmplă să fie foarte nervoasă. Atunci ia o furcă și-l înţeapă mortal pe bietul câine ori pe biata căţea galbenă ori aproape galbenă. O chestie din asta s-a întâmplat în noaptea dintre anii 1928 și 1929 la Govora-sat. M-a asigurat că așa a fost nea Ionescu. Fostul factor poștal din Govora-Băi, care are o fată farmacistă şi un băiat inspector financiar. Acest nea Ionescu zice c-a Fost martor ocular la omorârea acelui câine aproape galben.

De aia se recomandă celor care cresc pe lângă casă câini aproape galbeni să-i dreseze, să-i obișnuiască în așa fel, încit în noaptea de Anul nou să nu ia de jos numai un singur os. Să le ia pe toate. Ce poate să piardă un câine la afacerea asta? Ba din contră. Face și provizii. Stocuri supranormative de oase.

Scorpionul în noaptea dinspre Bobotează

În ajun, adică cu vreo trei, patru zile înainte de Bobotează. Scorpionul superstiţios care are o Fată de măritat o pune pe soţia lui. Pe iubita lui soţie, să facă o turtă foarte sărată. Această turtă nu se face după o reţetă anume. Fiecare frământă aluatul după cum îl taie capul. Turtă să fie, și mai ales potroacă de sărată. O ţine pe fată nemâncată trei zile și se înţelege de la sine că și trei nopţi, și-n noaptea din ajunul Bobotezei îi dă turtă sărată și niște pește și mai sărat. Dă rezultate și peștele oceanic. Sărat să fie. În aceste trei zile și trei nopţi nu-i dă apă deloc, nici măcar un degetar de apă. Nimic. Poate să şi urle de sete. Ascunde toate căldările cu apă și-n noaptea care duce spre Bobotează, doamne, ce noapte e noaptea ceea care duce spre Bobotează! Și ce binefăcătoare e pentru superstiţioși! Deci, în noaptea aia o culcă pe fată într-o cameră zugrăvită de un zugrav calificat. Zugravii din Bolintinul din Deal și cei din Bolintinul din Vale sunt specialiști în zugrăveli din astea premergătoare Bobotezei. Dacă zugravul este stângaci din naștere, cu atât mai bine. În această cameră, zugrăvită cu trei luni înainte, o pune pe fată să viseze că-i dă cineva apă. L-a visat pe Napoleon că o adapă, pe Henric al IV-lea, ori pe Săvuc din Geoagiu-Băi că-i dă o bere, cu el se mărită. Care-i aduce ceva de băut în vis, ăla este fericitul.

Această superstiţie a dat și dă rezultate! A dat rezultate mult mai bune decât a dat însămânţarea porumbului în cuiburi dispuse în pătrat. Este adevărat că unele fete sau îmbolnăvit din această cauză. Dar ce poţi să faci? Superstiţia, la fel ca și arta, cere sacrificii.

Dacă visul se potrivește cu ghidul părinţilor, fata lor este mai fericită decât un știrb care a dat peste un dentist cu mare calificare și care dentist lucrează exact după preţurile oficiale. Este mai Fericiră decât o vulpe argintie care ajunge la gâtul unei femei de înaltă societate. Nimic nu mai face. Nu mai spală vasele, nu mai dă cu mătura prin tindă. Duce o viaţă de împărătească ieșită la pensie. I se cumpăra picup, discurile care sunt îndrăgite, i se cumpără și oboi dacă vrea ea să înveţe să cânte ia oboi până se mărită, i se cumpără șifonier cu trei oglinzi. Face tată! fetei și pe dracu-n patru și-i cumpără chiar și butelie de aragaz și iei pentru bătut ouă. A rupt cuiul — cum se zicea pe vremea lui Ștefăniţă, fiul lui Vasile Lupu, în anumite ocazii —, a rupt cuiul și a feștelit-o fata care visează că a fost „adăpată” în vis de unul cărora lor “bătrânilor” nu le este pe plac. Doamne, ce scandal iese! Păruială mare. Bătrânul scoale și cureaua de la pantaloni. Și ţine-te, pârleo ! Să nu fie nici Valorică Păreanu, președintele Asociaţiei crescătorilor de canari, ori Alexandru Ion C. Eseu, ajutor de clopotar la biserica Buna Vestire, cei mai cumpliţi dușmani ai autorului. În pielea fetei…

Această superstiţie a adus însă și bucurii. Și încă ce bucurii! Una mai bucurie decât alta. De pildă, o fată din comuna Boroaia a visat în noaptea de Bobotează că se mărită eu un șef de staţie și așa s-a întâmplat. Nici nu s-a trezit bine din somn și au și început să latre câinii din curte a peţitori. Chiar în dimineaţa aia au venit peţitorii. Și când fata a auzit că este vorba de un șef de staţie, n-a mai stat la îndoială deloc… “Al meu e”, a zis ea și nu i-a mai lăsat pe părinţi nici să se mai învoiască în legătură cu „ce dai tu, ce dau eu”. Știţi ce bine a nimerit-o fata după visul ăla? Și acum este nevastă de șef de staţie C.F.R.

Ca un omagiu adus acestui vis, care s-a realizat și care i-a unit pe toată viaţa, șeful de staţie respectiv, care, în afară de faptul că este șef de staţie, are un văr primar nu se știe ce mahăr în marele palat administrativ de pe Bulevardul Dinicu Golescu și o mătușă care a vizitat și Japonia, deci șeful staţiei a intervenit la Regională, ba chiar la minister, ca la el în gară să funcţioneze niște arteziene. Două. S-a apelat. Și s-a aprobat. În câteva săptămâni de la depunerea raportului de necesitate, a și sosit aprobarea. Au apărut cele două arteziene. S-a făcut legătura cu gura de apă, dar nu ţâșnesc decât în ziua de Bobotează. Oricât ar fi gerul de mare, să fie gerul Bobotezei, și artezienele, cele două arteziene, de Bobotează trebuie să funcţioneze !

În ajun de Bobotează, nevasta șefului de gară, deci fata de care ne-am ocupat până acum, face o turtă sărată, în care nu pune stafide, face rost de pește sărat încă de prin vară și, atunci când trebuie, cei doi — încă n-au copii — mănâncă cele pregătite, dorm mulţumiţi, se visează unul pe altul și, când setea le alungă somnul, amândoi, în uniformă de C.F.R. (lucrează şi ea în staţie, este casieră la casa de bilete clasa I și a II-a). Se duc la gura de apă. Fac legătură care duce la artezianâ şi beau amândoi pe săturate.

Unii spun că în această zi de Bobotează. În timp ce ei doi beau apă din ţâșnitoare. Cântă împreună şi-o melodie de Neagu Mircea. Acel compozitor pe care îl vedem noi la televizor în mai toate juriile. Autorul însă nu i-a auzit ciulind, așa că

nu garantează veridicitatea acestei informaţii. Dar apă beau pe săturate. De faptul ăsta să nu aveţi nicio îndoială.

După asta, șeful staţiei se pregătește să intre în serviciu. Ea, soţia șefului de staţie, care lucrează în alt schimb, se îmbracă în dimineaţa aia cu ce are ea mai bun. Ia și haina de blană, că are o haină de blană făcută la Oră-știe. O haină care a înnebunit, a băgat zâzanie printre șefii de staţie și nevestele lor pe o rază de trei sute de kilometri. Deci. Își pune haina de blană pe ea și-l conduce până la ușă pe soţul ei. După care se întoarce, ia dintr-un loc, doar de ea știut, niște busuioc sfinţit, se dezbracă din nou și se baga sub plapumă. Dar nu uită să pună sub pernă busuiocul sfinţit. Mănâncă un supliment de pește sărat și niște turtă, se culcă și se roagă celui de sus să-l viseze numai o dată, o singură dată pe noul impiegat de mișcare, care este de „ghindă” și mai înalt, și mai frumos decât Necula Răducanu, portarul Rapidului, și mai este și divorţat de șase luni.

Nu, să nu înţelegeţi greșit, doamne ferește. Nu ar vrea să se despartă de șeful de staţie și să se mărite cu impiegatul de mișcare. Departe de ea acest gând. Ar vrea să-l viseze că-i dă apă așa, numai de amorul artei. În glumă. Să vadă ea ce se întâmplă dacă visezi în noaptea de Bobotează că te adapă o altă persoană decât soţul. Acest impiegat este el drăguţ, a mai sucit gâtul la câteva femei, dar pe soţia șefului de staţie n-o interesează chestia asta. Vrea să-l viseze numai așa, de „chichiu, cum se zice în mediul intelectual.

Fericiţi cei ce visează frumos și mai ales cei ce visează pe alese”…

Și acum… cele zece sfaturi:

1. Dacă Scorpionul vrea să o ducă și mai bine decât a dus-o până aici, trebuie să-și numere membrii familiei, apoi să se ducă la târgul de la Topoloveni ori Brezoaia și să cumpere pentru fiecare membru al familiei cele *o* farfurioară de pământ înflorată. Farfurioarele cumpărate de la Topoloveni sau Brezoaia trebuie ţinute șase săptămâni într-un loc fără pic de igrasie. În ziua de Sfântul Andrei (Andrei, și nu Anton), în aceste farfurii se vor însămânţa boabe de grâu. Care grâu va crește mai înalt, mai des, ăla vă fi cel mai norocos în viaţă. El, proprietarul acestei farfurii, cu grâul cel mai înalt și cel mai des, trebuie pus să cumpere mobilă, că nimerește mobilă făcută din lemn uscat; el trebuie pus să joace la Loto ori la Pronosport și câștigul este mai mult docil sigur. După 86 de astfel de recolte, norocosul poate câştiga și o “Dacia 3800” (până atunci mai crește și „Dacia 1300”). Tot el trebuie trimis și după borcane și oţet în perioada când se pun murături, că nu-ţi vine cu mâna goală.

2. Visează în noaptea de revelion o fanfară militară şi-o să le măriţi cu un clarinetist. Victoria lui Chiru de pe strada Chefarului a vrut să se mărite cu un clarinetist și s-a măritat cu un clarinetist care știe să cânte și la acordeon. Dar Victoria lui Chiru a persistat, nu s-a lăsat până nu a visat fanfară militară. După Victoria lui Chiru s-a luat și Leana lui moș Parpanghel. S-a zbătut, și ea să viseze fanfară militară și poftim: Leana lui moș Parpanghel și astăzi este măritată cu Nelu clarinetistul… După Leana lui moș Parpanghel s-a luat… Dar câte nu s-au străduit să viseze fanfară militară!…

3. Superstiţioasa născută în zodia Scorpionului să se ferească să viseze că a găsit o brăţară. Toate cărţile de explicarea viselor arată că nu este bine să visezi brăţară. Pușcărie înseamnă. Lăsaţi-o naibii de brăţară. Lăsaţi-o naibii de brăţară și visaţi mai bine altceva. De pildă că preparaţi găluște. Dacă visaţi că preparaţi găluște, a doua zi vă vin musafiri și-i mai bine să-ţi vină musafiri acasă decât în altă parte.

4. Dacă te duci la mare ori la Babele și ai nevoie de vreme frumoasă, fii atent ori atentă să nu te mănânce urechea. Dacă n-ai avut grijă și te-a mâncat urechea, nu e bine, plouă.

5. Nu visa că-ţi tunzi părul. Te paște nenorocul. Un pletos a visat așa ceva și după foarte puţină vreme a avut nenorocul să-l întrebe un plutonier de miliţie de unde are lucrurile pe care le vinde cu preţ, redus. N-a știut prea bine de unde le avea și a ajuns într-un loc unde trebuie să stea o bună bucată de vreme tuns chilug.

6. Bea de două ori și dă „noroc” o dată.

7. Dacă ţi-a fugit nevasta (ori bărbatul), pune într-o batistă mare un ban, puţină cenușă de brichete, 0,005 g tămâie și 18 fire de păr tuns foarte scurt. Faci un nod mare, vâri batista printre rufele pe care le duci la spălat la „Nufărul”. fără a o trece pe listă. Pe lista „obiectelor” predate. Dacă la scoaterea rufăriei găsești și batista neînregistrată, fără proces-verbal de constatare, te împaci cu cine te-ai certat.

8. Dacă prin absurd rămâi fără bani, ia un somnifer și visează păduchi. Autorul în garantează că n-o să mai ai nevoie de bani.

9. Nu aștepta tramvaiul la Batiștei, chiar dacă te mănâncă palma dreapta. Pe Bulevardul N. Bălcescu nu mai circulă tramvaie de aproape 10 ani. Dacă nu 15.

10. Plătiţi chiria chiar dacă în noaptea Anului nou v-aţi gândit frumos la bietul greieraș al lui La Fontaine.

P.S. la sfatul 10: Citiţi acest sfat 10 profesorului dumneavoastră de matematică, în care aveţi încredere, citiţi-l profesorului de gramatică, de muzică, de chimie, de desen (animat și nu), de istorie, de organ acustică, de filosofie, greacă… Și chică nu vă vor spune toţi că e bine să plătiţi chiria la timp, să nu îmi mai ziceţi mie pe nume, ci numai pe prenume.

Relaţii eu alţi superstiţioși

Numai cu cei care dorm și noaptea… E bine să se ferească de Rac. Nu numai când acesta dă înapoi… Cumpăna? Nu! Leul? Să nu se întâlnească deloc, dar niciodată, fără o pisică neagră lângă el. Pentru a o avea ca martor la o adică.

Melodii preferate:

„Tinerel m-am însurat, măi”.

Vicii:

Atât !

Localuri preferate:

„Doi cocoşi” (eventual fripţi la rotisor).

Culoarea preferată:

A șaptea din curcubeul care a apărut pe cer în ziua de 18 aprilie 1932.

Reclama preferată:

La o stofă frumoasă –

O pălărie frumoasă!

Deci, comandaţi Ci-Co

Preparat din sucuri concentrate de portocale, lămâi sau mandarine de import.

De ce să se ferească:

În timp de război, de orice armă de foc. În timp de pace, să aibă grijă să se uite pe ce se așază. Sunt prea mulţi arici pe lumea asta.

De ce să nu se ferească:

Să nu se ferească de a învăţa limbi străine.

Facultativ:

Iată cum trebuie să scrie o Scorpioană băiatului pe care l-a iubit, dar cu care nu s-a măritat din cauza câinelui galben:

„Ioane.

Ascultă-mă și Iii îngăduitor. Ai plecat, m-ai lăsat singură și fără niciun sprijin. Aii-ai promis că te întorci peste un an.

Trei ani au trecut de atunci și nu te-ai întors încă. Unii zic că ai murit. Alţii, din contră, că te-ai făcut caporal sau colonel și, în sfârșit, că faci curte la mai multe femei din oraș și că nu te mai gândești deloc la mine. Și, într-adevăr, oare am primit vreodată de la tine vreo știre ca să fiu pusă în poziţiune de a nu da crezământ știrilor ce le primesc de la amicii tăi?

Și oare trebuia să rămân fată bătrână așteptându-te mereu?

S-a întâmplat ce s-a întâmplat: a venit Mihai, un băiat bun și cu meșteșug în mină, și m-am măritat cu dânsul.

Ce vrei, nu poţi avea nicio pretenţie către mine. Trebuia să te fi întors mai devreme. Tu singur ești de vină. Nu mi-ai spus și nu mi-ai scris nimic atâta timp. Te-ai gândit tu măcar o dată la mine când alergai prin lume.

Aide, fă-te acum prietenul meu și al bărbatului meu şi vino mai des pe la noi ca să mâncăm și să petrecem împreună.

Fii pe pace, noi te vom însura…

Luxiţa”.

Zodia Săgetătorului
23 Noiembrie – 21 decembrie

Sper că în decursul ultimilor cincizeci de ani aii reușit să-l cunoaşteţi destul de bine pe autorul acestui ghid. Cine nu l-a cunoscut a pierdut pe puţin vreo 82 — 83 de ani din viaţă. Pentru cei care n-au avut prilejul să-l cunoască vom veni cu niște amănunte. Niște amănunte pe cât de nesemnificative. Pe atât de importante în contextul acestui capitol. Știţi, de pildă, că lui nu-i place să încalţe pantofi nr. 47 dacă poartă pantofi 42,5. Nu se lăcomeşte ca alvii să-şi cumpere ochelari ou +4,5

sau +6,7 dioptrii dacă are nevoie doar e +1 maxim +1.5. Nu-și cumpără două ștergătoare de noroi dacă la ușa de la intrare are nevoie doar de unul.

Este un tip foarte ponderat. De fapt, ponderat este foarte puţin spus, dar ce să facem dacă nu avem un alt termen mai „tare" la îndemână. Nu-ţi face niciodată un lucru numai pe jumătate, cum fac foarte mulţt alţii din generaţia lui. S-a apucat să se încalţe, apoi se încalţă. În niciun caz nu cămine cu un picior descălţat. Face treaba până la capăt. Îşi leagă și șireturile. Dacă l-ai rugat să-ţi deschidă ușa, poţi avea încredere ca nu ţi-o deschide pe jumătate. La un pahar de vin nu-ţi ciută cântecul lui preferat: „Dă-mi drum' nevastă-n casă" pe jumătate. Numai dac-a luat-o prea sus se oprește. Încolo nu face nimic pe jumătate.

Cu toate astea, superstiţiosul născut în zodia Săgetătorului i-a dat cel mai mult de lucru autorului nostru drag. A „lucrat" la el, la depistarea și cunoaşterea acestui superstiţios din zodia Săgetătorului, mai mult decât s-a lucrat la podul de peste Dunăre. Mai mult și chiar mai greu. Pe cuvânt dacă nu este mai ușor să faci un pod peste Dunăre, să iei o semnătură de la un șef de instituţie pe un referat ori să ridici o hidrocentrală pe Argeș decât să cunoști așa cum trebuie să fie cunoscut un superstiţios născut în zodia Săgetătorului. Să-l felicităm cum se cuvine pe autor că nu s-a lăsat copleșit de greutăţi și să-l lăsăm, să-i dăm voie să treacă la chestiune.

El, acest superstițios, deși este așa cum este și nicidecum altfel, are viitorul asigurat. Și are și viață lungă. Nu ai să întâlnești în nici un dric, în nici un car mortuar un superstițios Săgetător sub vârsta de 90 de ani. Peste 90 de ani da. Dar sub 90, rar. Asta pentru că linia vieții din palmă i se prelungește până dincolo de cot. Trece si puțin de umăr. Dar, deși are asigurată o viață lungă, mai lungă chiar decât linia autobuzului 33, deși linia norocului arată si ea numai spor și belșug, superstițiosul acesta face pe nesuperstițiosul. D-aia este greu de depistat.

Fiind o fire discretă, zice că nu vrea să fie arătat cu degetul arătător de la mâna dreaptă de dreptaci și cu degetul de la mâna stângă de stângaci... Nu vrea să se audă despre el, să se zică despre el : „Uite un superstițios din zodia Săgetătorului". Este superstițiosul cel mai discret.

Autorul ghidului nu a transpirat nici la Hunedoara, unde a stat pe lângă furnale, cât a transpirat la munca de cunoaștere a Săgetătorului. S-a mai spus chestia asta, dar nu strică dacă se mai spune o dată. Autorul insistă pentru că vrea să afle și editorul cum mănâncă scriitorul o bucată de pâine. Mai ales scriitorul de satiră și umor.

Asta s-a lăsat cel mai greu. Întotdeauna superstiţiosul Săgetător a stat cu partea cu care se stă pe scaun în două luntre. A moștenit meteahna asta de la bunicul lui dinspre mamă, care pe vremea lui vota și cu liberalii. Și cu ţărăniștii, dar mânca bătaie de la Averescani.

Acest superstiţios, să vedeţi drăcia dracului, ţine în casă, în loc de barometru, o pisică ori chiar două. Una dintre ele poate să fie și neagră. Asta ca să nu se spună despre el că este superstiţios, că are ce are orice superstiţios cu pisica neagră. Săgetătorul este imun la pisica neagră, nu s-a legat, nu s-a prins de el această superstiţie. Și n-a făcut pentru chestia asta niciun fel de injecţii, n-a luat niciun bulin.

Așa s-a născut el, fără teamă de pisica neagră… Seara, acest superstiţios, în loc să se uite și el la programul de televizor, la un Mannix, la un “1001 de seri”, se uită la pisici.

Pisicile superstiţioșilor Săgetători sunt educate într-un anumit, fel. Oricât ai umbla, n-ai să întâlne. Știi o pisică de-a superstiţiosului scara, de la ora 18 în sus. Pe stradă. N-o să le întâlneşti nici pe acoperișuri. Pisicile astea până la orele 18 au voie să facă ce vor. Să se împrietenească cu dulăi, să prindă șoareci… Dacă nu se pricep să prindă șoareci, se pot duce la Obor să-și cumpere cursă de prins șoareci. Dacă sunt blânde au voie să zgârie și rău, numai cu condiţia să fie la orele 18 acasă, pentru a se uita superstiţiosul la ele.

De ce se uită la pisici și nu la „Telecinematecă”? în orice caz nu pentru a învăţa și el cum se toarce. Pentru că am uitat să vă spun la timpul potrivit, aceste pisici de la orele 18 în sus au voie să toarcă. Știţi de ce se uită superstiţiosul Săgetător la pisici? Să vadă pe care labă se spală pisica. Asta pentru că, în funcţie de laba cu care se spală pisica, trebuie să se îmbrace a doua zi când pleacă de acasă la serviciu ori în deplasare. S-a spălat pisica pe laba stângă de la piciorul din spate, trebuie să plece mâine îmbrăcat mai gros pentru că va fi vreme rea. Neapărat trebuie să-și ia și galoșii și fularul, de flanela de piele nici nu mai vorbim. S-a spălat pisica pe laba dreaptă din faţă, pleacă de acasă și fără umbrelă, vreme bună. Superstiţioasa Săgetătoare, cum o vede pe pisică spălându-se pe laba dreaptă, se apucă de spălat rufe. Este mai mult decât sigură că a doua zi va întinde rufele pe frânghia de rufe din curte. O vede pe pisică spălându-se pe vizaviul labei drepte, se duce și pune cazanul la burlanul de la streașină pentru a strânge apă de ploaie pentru spălat. Ce Perlan, ce Dero, apa de ploaie e sfântă pentru ea.

Autorul abia așteaptă să fie întrebat dacă nu se poate întâmpla uneori ca pisicile să se înșele în prevestirea vremii. Se poate, dar mai rar decât i s-ar putea întâmpla lui Topor. Când poate deruta pisica ? Pisica ascultătoare a superstiţiosului poate greși numai dacă în timp ce se spală este foarte distrată, dacă înainte de a se spăla a avut o discuţie mai tare cu un cotoi cu pete maro pe un acoperiș foarte înalt, fără antene de televizor, dacă i-a scăpat un șoarece cu 6—8 ore înainte de a se spăla, dacă este stângace și Săgetătorul dreptaci ori invers. (Chestia asta se reglează însă pe parcurs.) De asemenea, pisica îl mai poate deruta pe stăpîn dacă acesta o bate ori dacă este o pisică cu umor. Dacă pisica este bătută de Săgetător, atunci acesta (de superstiţiosul Săgetător este vorba) se și poate interesa ce prețuri mai sunt la locurile de veci și cât costă un cavou cu marmura clientului. Pisica bătută din senin nu iartă ! Te așteaptă la cotitură și când ți-e lumea mai dragă... D-aia nu este bine să baţi pisica din senin.

Dacă pisica are umor… N-aţi văzut pisică cu umor? Vai. Dar cum puteţi susţine așa ceva? Cunoaşteţi pisicile și cotoii lui Disney? N-au umor? Dar ce ziceţi de motanul acela care s-a încălţat? „Motanul încălţat”, în afară de isteţime. Avea în el și câteva ocale de umor. Ocale de-alea mari, de-al e lui Cuza. Pe strada pe unde locuiește autorul acestui ghid „funcţionează” un cotoi dat dracului. Nu este ei de angora, dar are un umor!… Nu se știe de unde și cine l-a învăţat să chiţăie ca

șoarecele. Îl imită pe șoarece ceva de speriat. Când se plictisește cu torsul, se duce tiptil lângă stăpâna lui și începe să chiţăie. Stăpâna asta a lui are o teamă de șoareci colosală. În timpul bombardamentelor din 1944 nu se speria de avioane cum se speria de șoareci. Doamne, ce-o mai sperie cotoiul ăsta Romica pe stăpâna lui, care are şi o pianină. Apropo de pianină. Când în aceasta casa o liniște de chilie, Romică sare pe clapele pianului şi începe să cânte. Zău știe să cânte. Nu ca Ștefan Bănică, dar cântă. Să nu vă mai aventuraţi niciodată să susţineţi ca pisicile n-au umor. Deci, dacă pisica are umor, poate să facă din Săgetător ce vrea ea. Poate să-l trimită pe Săgetător cu haină de blană în luna lui cuptor ori în slip în februarie. Dar nu e bine nici de ea când acesta iese din spital. Nu este bine deloc de ea. Și dacă vrea să nu fie împăiată, este bine să-și schimbe stăpânul din timp.

Dacă într-o perioadă anume este criză de pisici (se mai întâmplă și chestii d-astea) și Săgetătorul nu poate să-și procure niciuna. Atunci el va afla cum este vremea în viitor după cămașă. Iar a luat-o autorul ăsta pe mirişte, veţi zice dumneavoastră. Aflat. I că n-a luat-o pe mirişte și nici prin porumb… Așa este. O simplă cămașă poate să-l pună la curent cu starea vremii de a doua zi. A îmbrăcat cămașa cum se îmbracă, nu are probleme. A îmbrăcat-o pe dos, gata, ia măsuri. Se duce să-și ridice tranșa a patra de lemne, schimbă cartonul de pe casă dacă acesta are orificii. Scoate bani de la C.E.C. pentru ași cumpăra chitul necesar chituirii geamurilor, îşi scoate paltonul de la curăţat… Toate astea pentru că e sigur că se va schimba vremea.

Vorbește-l dumneata de rău și el mâine știe că l-ai vorbit de rău… Și de unde? îi spune cineva? Cine să-i spună? Ce, printre noi credeţi că sunt din ăia care umblă cu vorba de colo-colo cum umblă copiii cu plugușorul? Vorbește-l de rău în gând… El tot află c-a fost vorbit de rău. De unde dracu'?

Are semnele lui! Ce fel de semne? Ori i-au ţiuit tăciunii în sobă, ori la masa de seară i-a căzut un dumicat din gură. Imediat îţi ghicește c-a fost vorbit de rău. Dar se face că nu știe. Mâine dimineaţă, când o să-i întâlnești în staţia troleibuzului 90, o să se facă neapărat că nu știe că l-ai vorbit de rău. Ca să înlăture orice dubiu, va spune că n-a mai făcut focul în sobă de-o săptămână și că n-a mai mâncat de vreo trei zile… Superstiţiosul nu vrea să se deconspire. Și nu știu de ce se ferește atât! Există vreo lege care nu-i dă voie să fie superstiţios? îi taie cineva vreun picior, două trepte din salariu ori îi face operaţie de hernie fără să fie nevoie dacă este pe alocuri superstiţios? Zău că autorul nu știe de ce este așa de secretos.

Dacă întâmplător vezi pe stradă, pe bulevard, șosea ori uliţă o bătaie din aia ca în „Șapte păcate" ori ca într-un film cu Mannix, ai răbdare piuă se liniștesc treburile, până îi amendează pe huligani și mai ales până-l pune în ipsos pe cel care a avut oasele mai slabe și du-te numai așa, de curio ezitate, la ăla care a fost bătut cel mai crunt, care are cel mai mult ipsos „asupra" lui. Dacă nu este născut în zodia Săgetătorul, eu îţi dau voie dumitale să-mi dai zăpada din faţa casei. Chiar cu lopata dumitale. Îţi dau voie să dai și ţurţurii de la streașină cu prăjina de rufe dacă n-o fi așa.

De unde știu chiar așa de precis? Păi când pe un Săgetător îl mănâncă nasul,

neapărat trebuie să mănânce bătaie. *Ce* explicaţie ştiinţifică mai bună decât asta să-ţi dau?

Și el? El mănâncă bătaie, dai în el, baţi la el ca la fasolea de lalomiţa, până te plictisești, iei și pauză dacă vrei, și el nu recunoaşte că l-a mâncat nasul și că din cauza asta a încasat-o. Nu vrea și pace să se știe că este superstiţios.

Domnule, hai să facem noi o experienţă și mai și. Să luăm, într-o zi de vară, într-o zi din luna lui cuptor, într-o zi în care termometrul urca spre 40 de grade la umbră, să luăm litoralul de la un capăt la altul și să facem un test. (Vă plătesc eu trenul și cazarea.) Unde vedem un bărbat foarte păros, ori o femeie cu barbă, să ne oprim și să-i întrebăm dacă în familia lor există ori a existat pe vremea când s-au născut ei un Săgetător. Dacă se va găsi, autorul îşi ia angajamentul să-l mănânce pe acel Săgetător cu arc cu tot. Cu toate că până acum n-a mai mâncat arcuri, de data aceasta va mânca. În casa în care există un Săgetător nu se va naște un copil păros. Nici atunci, nici acum, nici în vecii vecilor. De ce? Pentru că superstiţiosul va avea grijă ca, în perioada celor 7 — 9 luni, viitoarea mamă să nu dea ou piciorul într-un porc. Chiar dacă porcul este porc de câine mops, să nu dea cu piciorul în el. Se scarpină, se freacă porcul de prăjina de rufe și dă rufele jos de pe frânghie, ţi le trântește în noroi, abţine-te, femeie, și nu da cu piciorul în el. Ai uitat ușa de la bucătărie deschisă și porcul intră în bucătărie și râmă pe lângă butelia de aragaz ori dă să deschidă frigiderul cu râtul, alungă-l cu bătătorul de covoare, cu apărătorul de muște, cu ce-ţi vine la îndemâna poţi să dai în el. Ai dat cu piciorul în porc. Gata, ai făcut copilul păros. Păros și de obicei cu ochi albaștri, chiar dacă tatăl lui îi are căprui.

Săgetătorul superstiţios îţi știe cu o precizie mai mult decât matematică, ce matematică, îţi știe cu o precizie dumnezeiască dacă-i vin ori nu-i vin musafiri. Știe cu aceeași precizie dacă musafirii care-i vin sunt mai de aproape ori de mai departe. Pentru asta însă, neapărat, trebuie să aibă un cocoș.

Îi cântă cocoșul în faţa uşii, îi vin musafiri mai de aproape. Îi cântă cocoșul mai încolo, mai înspre miazănoapte de ușă, îi vin musafiri mai de departe.

Dacă n-are cocoș? în epoca noastră modernă nu se mai „poartă” cocoș. Unde să ţii cocoșul dacă stai la bloc? Nu s-au creat ele suficiente condiţii pentru joaca copiilor, darmite pentru creșterea în jurul casei a cocoșului. Foarte bine că s-a ivit această întrebare. Autorul n-o să vă lase fără un răspuns foarte prompt. Dacă nu are cocoș, atunci trebuie să aibă copii. Îi umblă copiii în patru labe prin casă, gata: musafirii sunt pe drum de seară. În câteva ore sosesc. Trebuie să plece după drojdie de bere, ca să frământe niște aluat, trebuie să spele damigeana și să se dină cu ea după vin de ăla de nouă lei, de la depozitul de vinuri vărsate de lângă podul Grant. Să-i vină musafiri și să nu facă cozonac? Să nu aibă un pahar de vin?

Dacă n-are nici copii? Dacă nu are nici copii, află că tot n-a scăpat de musafiri dacă i se deschide ușa de la casă singură ori ducă se împiedică de preș, covor, ori dacă îi scapă furculiţa din mină. Tacâmurile barem au un rol mare în povestea asta cu musafirii. Știi precis și ce fel de musafiri îţi vin. Ţi-au căzut din mină o furculiţă şi-o lingură, îţi vin în vizită două femei. Ţi-au scăpat din mână o lingură, o furculiţă

și un cuţit, îţi trec pragul două femei și-un bărbat. Dacă ai scăpat pe dușumea tacâmul complet, adică pe lângă cele de mai sus și o linguriţă, atunci ai, n-ai treabă, trebuie să te pregătești pentru patru persoane, pentru că cele trei de mai sus vin cu un copil. Linguriţa reprezintă copil. Dacă ai norocul ca acest copil să fie un „Domn Goe” mai modern, poţi să faci cruce liniștei din casă, să ascunzi șoșonii și dulceaţa, iar cristalele să le pui mai în siguranţă.

Știe, domnule, știe cu precizie când îi vin musafiri. D-aia ai să găsești la toate curţile unde locuiesc Săgetători tăbliţa cu textul: „Nu intraţi, câine rău!” Text al cărui autor încă nu a trecut pe la Fondul literar spre a-și ridica drepturile de folosinţă.

Cum se poate descoperi superstiţiosul Săgetător?

Dacă ţii neapărat să vezi cu ochii tăi un superstiţios născut, în această zodie, pentru a-l scuipa să nu se deoache, ori pentru cultura ta generală, știi ce trebuie să faci? Nu te speria, autorul nu te obligă să faci cine știe ce efort. Niciun efort. Cere oamenilor pe care îi bănuiești un cuţit, un ac ori chiar o foarfecă. Dacă îţi dă ceea ce i-ai cerut fără pic de șovăială, nu este Săgetător. Dacă îţi pune acul, cuţitul ori foarfecă pe scaun, pe masă ori chiar pe jos. Pe podea, atunci ăsta este cu siguranţă Săgetător. Săgetătorul este convins că dacă-ţi dă cuţitul ori celelalte obiecte în mină înseamnă ceartă. Și nu e prea certăreţ din fire.

Programaţi-mi la un cinematograf, la oricare vreţi dumneavoastră, filmul panoramic „Cocoșatul de la Notre-Dame”, într-o joi, vineri, sâmbătă ori chiar și duminică, și dacă se umple sala să-mi ziceţi mie Kafka. Dar programaţi-l într-o luni de dimineaţă. Se schimbă imediat situaţia dacă-l programezi luni. Superstiţioșii Săgetători, dacă văd luni dimineaţa un cocoșat, sunt mai fericiţi decât toţi fericiţii de pe lumea asta. Luni de dimineaţă la patru ori la șase se umple sala, ba dă și pe dinafară de superstiţioși din zodia asta. A văzut luni de dimineaţă un cocoșat, Săgetătorului nu-i mai trebuie săptămâna aia nici carne la pachet. Găsește ciuperci. Îi merge colosal de bine. Dacă mai are curajul să se mai ducă și după ecran să-i mângâie pe cocoșat pe pânză, a făcut o treabă extraordinară.

Pentru că tot suntem la acest capitol, hai să cercetăm puţin istoria. Niciun istoriograf nu a îndrăznit să spună: „Domnilor, cocoșatul de la Notre-Dame a fost însurat. Ce este drept nu legitim, dar a fost însurat cu o superstiţioasă născută în zodia pe care o discutăm acum”. De ce s-a ţinut sub tăcere acest amănunt? Cei care vor face ancheta sperăm că ne vor informa și pe noi. Până atunci să ne vedem de treburile noastre. Să cumpărăm pentru iarnă bureţi și să punem pe la ferestre, dacă găsim oţet să punem la murat și gogoșari și gogonele…

Nu se cunoaște deocamdată numele soţiei nelegitime a cocoșatului. Dar nici nu este neapărată nevoie de el. Numele ei nu ar ajuta cine știe ce la elucidarea cazului în discuţie. Este necesar însă să știm cum și în ce împrejurări sau căsătorit (nelegitim). Femeia asta era o femeie simplă, născută într-un cătun clin nordul Franţei, dar superstiţioasă nevoie mare. Într-o noapte de Anul nou și-a ales un număr. Șapte ori nouă, mi se pare, a ieșit afară, a numărat stâlpii de la gard și s-a potrivit ca acel stâlp, pe lângă faptul că era noduros și scorojit, era și aplecat.

În părţile Olteniei și, după cum aţi băgat de seamă, și prin niște cătune ale

Franţei, a bântuit și bântuie o superstiţie tare nenorocită. Fetele se leagă la ochi în noaptea de Anul nou. Iau din căciulă (ca la loterie) un număr, și după ce i se spune care este numărul, se duce așa legată la ochi la cel mai apropiat gard și numără parii de la gard. Parii, nu șipcile. Cinci ajunge la numărul scos din căciulă, se oprește, se dezleagă la ochi și pune-te, nene, pe studiatul parului. Cum este parul, așa este și viitorul ei bărbat. Este înalt și drept parul, înalt și drept va fi și viitorul ei soţ. Este un stâlp modest, așa va fi și „el”. Are noduri parul, o să aibă noduri și viitorul soţ. Este bătut în cap stâlpul, bătut în cap va fi și „el”, viitorul stăpân al inimii ei. Se mai poate întâmpla ca stâlpul ieșit la „loterie” să nu fie bătut prea bine în pământ și să se miște. Ei bine, soţul ei va avea „Parkinson”. Dar să revenim la drama fetei din nordul Franţei. Fata era frumoasă și cea mai vrednică din acel cătun din nordul Franţei. Și fiecare, care mai de care, îi făcea curte. Mulţi au vrut să divorţeze ca s-o ia pe ea. Unii cu situaţii materiale excepţionale. Dar câţi n-au cerut-o în cusătorie! Unul a vrut chiar s-o și fure de la un bal de sâmbătă seara. Vorbise cu un prieten al lui care avea un cal nemaipomenit de iute. Pregătise, în afară de cal, și un căluș, ca să-l bage fetei în gură pentru a nu ţipa. Toate pregătirile au fost zadarnice. Nu s-a putut. Soarta i-a prescris să ia un cocoșat, un cocoșat a așteptat. Și s-a întâmplat, domnilor, că în cătunul ăla și în cele din jur să nu existe niciun cocoșat. Când a aflat că la Notre-Dame există totuși unul, și-a vândut trusoul, o parte din trusou și, dacă acel cocoșat nu murea, fata din îndepărtatul cătun era și astăzi fericită cu el.

Ferească dumnezeu ca un superstiţios născut. În această zodie să fie numit responsabil la C.A.R. Ferească sfântul să i se încredinţeze postul de casier! Lat să te vadă și nu-ţi dă un împrumut la început de săptămână ori de lună. Spune că, dacă dă bani în ziua aia, atunci dă toată luna ori toată săptămâna. Autorul are foarte mulţi prieteni. Deci, un alt bun prieten al autorului, unul Costică, are el un deget cam paralitic la mâna dreaptă… Nu se poate să nu fi văzut împreună cu autorul… Ei bine, Costică ăsta, fost miner, era prieten la cataramă (cataramă de metal neferos) și cu preşedintele C.A.R.-ului respectiv. Într-o zi, președintele i-a aprobat un împrumut de cinci mii. Îi crăpa buza lui Costică după acești bani. Cu aprobarea în mână s-a dus la casier și l-a rugat să-i numere banii. Casierul nici nu s-a mișcat din locul lui. I-a spus ca un imbecil de birocrat: „Vino mâine!” Costică l-a întrebat de ce să vină mâine, casierul i-a spus că, fiind luni, nu dă bani… I-a promis Costică al nostru casierului că timbrează cererea dacă este nevoie și c-o sticlă de “Segarcea”. N-a avut spor. Și, domnule, s-a înfuriat Costică al nostru, a bătut cu pumnul în masă, iar pe urmă a bătut cu pumnii în casier. A ieșit un halimai!… Costică avea nevoie neapărat în ziua aia de bani. Și acum cine are la dosar o mustrare scrisă? Costică! Bătutul cu pumnul în masă mai merge, dar în casier se pedepsește. Superstiţiile nu.

Din banii lui personali, din banii personali ai superstiţiosului Săgetător, nu scoţi un bănuţ, o fișă de telefon, în aceste zile, nici cu cleștele de scos cuie. Chiar dacă arde… Dacă a luat foc, să zicem, o remiză de pompieri voluntari și-ţi trebuie o fișă ca să chemi pompierii militari să stingă focul civililor, superstiţiosul Săgetător nu-ţi

dă douăzeci și cinci de bani. Se uită cum ard în flăcări tulumbele și sculele pompierilor amatori și nu baga mâna în buzunar. Mai repede scoţi o… promisiune de afaceri pe lumea ailaltă de la un mort mai înstărit ori cu mai multe relaţii acolo sus, decât de la ei bani. Își face, și-a făcut el dușmani pe chestia asta, dar îi merge grozav de bine. Prospera pe zi ce trece.

Fii. Te rog. Atât de drăguţ și controlează lista proprietarilor de case construite prin O.C.L.P.P. Controlează, te rog. Lista câştigurilor de autoturisme la tragerile speciale ori chiar nespeciale. Controlează lista celor care au găsit locuri de veci fără mica publicitate ori altfel de anunţuri. Controlează lista celor care au călătorit pe scară și n-au păţit nimic. Controlează orice listă norocoasă care-ţi cade în mână și, dacă nu predomină elementul superstiţios Săgetătorul, să fiu eu tras la răspundere că nu se găsesc în comerţul nostru cu amănuntul. În diferite perioade, frecţii Diana și pământ de flori în pungi de material plastic… Să fiu mult mai iubit la Arad decât Fănuș Neagu dacă nu este așa cum am zis mai sus. Da. Domnilor, predomină elementul superstiţios Săgetător, pentru că el ţine cu dinţii de superstiţiile lui. Și n-are dantură falsă.

Am văzut până acum în ce ape se scaldă superstiţiosul Săgetător. Am văzut cită lungime de linie a vieţii are în palmă, am văzut cum face economie de barometru, cum bate pisicile dacă acestea au umor… Ce-am mai văzut? A, da! Am văzut ce grijă are ca să nu aibă copii păroși, cum ghicește dacă îi vin musafiri… Mă rog, l-am văzut în atâtea ipostaze. Să-l rugăm acum pe autor să ne spună ce atitudine are superstiţiosul Săgetător faţă de fructe. Faţă de fructele autohtone.

Au apărut cireșile? Ce facem noi toţi ceilalţi dacă apar cireșile? Autorul vă dă o pauză de zece minute pentru a avea timp să vă gândiţi ce facem noi. Ăștia nesuperstiţioși, când apar cireșile. Știţi ce facem? Le cumpărăm, venim cu ele acasă, le spălăm și gata. Le mâncăm. Și? Ce-am realizat? Nimic. Uneori, nemaiavând răbdare, mâncăm cireșile nespălate în drumul nostru până acasă. Mai dăm naibii și de-o belea. Mai ales acum, de când s-au inventat atâtea substanţe de stropit pomii. Substanţe alunecoase. (A călcat o omidă din pom pe o substanţă de asta, gata, alunecă din pom, îşi rupe din picioare și nu se mai poate urca la loc până nu i se vindecă picioarele.)

Săgetătorul știi cum îţi mănâncă prima cireașă a anului? O cumpără la fel ca și noi din piaţă ori, dacă are lot ajutător, o ia din pom, o șterge dacă nu are apă la îndemână, și… aici este aici. Știţi ce face? Dă o raită cu gândul prin gospodăria lui. Se gândește cam ce i-ar mai trebui. O trusă ele bărbierit, Gilette", o pereche de cizme îmblănite, o butelie de aragaz plină, ori poate un pian fără coadă, sau o mașină… Alege din câte i-au trecut prin minte o dorinţă și, înainte de a strivi cireașa între dinţi, îşi mai verifică o dată dorinţa. Zice. Și câteva versuri la alegere, dacă nu memorează ușor merge și fără versuri, și abia pe urmă cireașa dintre dinţi, prima cireașă a anului, ia calea întortocheată a abdomenului. Și este imposibil ca dorinţa să nu se realizeze.

A fost și un caz când nu s-a realizat o astfel de dorinţă după mâncatul cireșei cu acel dichis. Dar știţi de ce? Superstiţiosul a fost prea lacom. Când a strâns între

dinţi cireașa s-a gândit la un elicopter personal. De unde elicopter? încă nu au apărut în comerţ. Dar cazuri din astea — unul la o mie. Dacă prima cireașă s-a brodit să fie cu viermi, a spus poezia de pomană. Dacă prima cireașă cu viermele respectiv ori altul mai nerespectiv a fost înghiţită, dorinţa nu i se realizează. Viermii din primele cireși ale anului sunt păcătoși rău de tot vizavi de superstiţiosul Săgetător. Păcătoși și neaducători de noroc.

Dar câte fructe nu apar pentru prima dată într-un an? Până și banalele mere, care uneori sunt mai scumpe decât nitratul de argint, ori chiar decât usturoiul, care, după cum știm destul de bine, nu crește în pom, apar o singură dată pe an. Pentru superstiţiosul Săgetător toate fructele au același regim.

S-ar putea să nu i se mai realizeze dorinţa dacă uită să se uite în calendar atunci când mușcă din primul fruct al anului. De ce să se uite în calendar? Ca să vadă dacă nu cumva este marţi ori sâmbătă. Aceste două zile ale săptămânii sunt pentru superstiţioșii noștri mai ale dracului decât o grindină pentru un măr, ori decât un hingher pentru un câine domestic negru ori nu în cerul gurii. Dumnealor, superstiţioșii (am observat că nu numai cei Săgetători), pretind că în aceste zile sunt șase ceasuri rele, adică marţea trei și sâmbăta alte trei. Și la dumnealor cam așa se întâmplă.

Dacă este amendat că nu dă zăpada de pe trotuar ori este amendat că a avut curajul să cânte într-un local unde este cântatul interzis, marţea ori sâmbăta este de vină.

Umblă marţea ori sâmbăta anapoda cu butelia de aragaz și aceasta explodează! Nu este el de vină. Butelia n-a ex plodat pentru că n-a știut el să umble cu ea ori n-a respectat instrucţiunile în vigoare. El și pe lumea cealaltă susţine cu tărie, cu încăpăţânare ele catâr nespovedit, că ceea ce i s-a întâmplat i s-a întâmplat fiindcă au fost trei ceasuri rele.

Dacă i s-a rupt căruţa-n drum în noaptea de „Moș ajun”, după dumnealui neapărat trebuie să cadă crăciunul într-o joi. Calendarele gregoriene sunt martore că de foarte multe ori crăciunul a căzut și joia, așa că pe undeva s-ar putea să aibă dreptate.

A explodat un sifon lângă el și l-a rănit puţin. Știţi ce face dacă a explodat sifonul și l-a rănit? Scoate ceasul și se uită la calendar. (Orice superstiţios Săgetător care se respectă are la ceas și calendar cu toate sărbătorile legale.) Dacă explozia nu s-a petrecut nici marţi, nici sâmbătă, atunci neapărat acel sifon a fost încărcat cu prea mult acid marţea.

Superstiţiosul Săgetător cică posedă niște documente care atestă că orașul Pompei a fost acoperit de lavă într-o sâmbătă, iar turnul din Pisa a început să se încline într-o marţi. Autorul l-a rugat, a insistat pe lângă el să-i arate acele documente, dar superstiţiosul a refuzat. Le arată, a zis el, atunci când va crede el de cuviinţă. A promis că le va publica la momentul potrivit în facsimil. Deci să mai avem răbdare până la momentul potrivit. Nu mai e așa mult până atunci !

Sâmbătă și marţea (vă rog să fiţi și dumneavoastră atenţi și să vă uitaţi) nu-ţi trece strada pe roșu nici dacă agentul de circulaţie se uită în altă parte ori vorbește

franţuzește cu șoferul unei mașini cu număr arab. Nu-ţi trece pe roșu bici dacă s-a defectat semaforul. Așteaptă acolo până vine să-l repare. În celelalte zile… Miliţianul cu mila! în celelalte zile este un bramburist fără pereche în materie de traversări. După ce că îţi traversează pe unde este interzis cu desăvârșire, îi place să și fluiere ori să cânte melodia săptămânii. Are el metehnele astea amintite până acuma, dar ureche muzicală are. Luni, la ora douăzeci, se cântă pentru prima dată melodia săptămânii — luni, la ora douăzeci şi treizeci de minute ţi-o cântă și el. Prinde repede.

Pune-l pe superstiţiosul Săgetător, într-o zi când sunt trei ceasuri rele, să-ţi asculte cucul cântând, pe nemâncate.

Să-i spargi timpanele și nu ţi-l ascultă. Să-i promiţi că-i ridici salariul cu o treaptă, ori să-i promiţi mare și care cu toate vapoarele de pe ea, numai să-ţi asculte flămând cucul… Nu-l ascultă !

Dacă-l iei la bani mărunţi, dacă-l întrebi de ce nu-ţi ascultă cucul, el nu știe ce explicaţie să-ţi dea. Superstiţia asta cu cucul s-a lipit de el, probabil, cum se lipește-citeodată boala de omul sănătos tun. Dar lasă că și noi suntem daţi naibii, ca să nu zic altfel. Prea multe îi cerem. Să trecem mai bine la sfaturi. Să-i dăm, dragii mei, și lui zece sfaturi, că n-o fi foc. Şi chiar dac-o fi foc, să nu ne impacientăm, pentru că avem pompieri destoinici.

1. Nu așteptaţi tramvaiele, autobuzele, troleibuzele între staţii. Nu trebuie așteptat între staţii nici trenul. Dacă ne-am călcat pe inimă și am fost de acord să-i dăm sfaturi, atunci să-i dăm sfaturi, nu glumă. Deci atenţie! Trenul nu este bine să fie așteptat nici măcar între linii, chiar dacă acestea sunt paralele.

2. Chiar dacă v-aţi făcut toate vaccinurile necesare, nu umblaţi prea mult cu şopârle…

3. Editura, CERES” (volumul 29) vă învaţă cum se face tortul cu migdale. Ei bine, dacă nu vă place tortul cu migdale, nu trebuie s-o luaţi mecanic și să faceţi tort cu migdale. Faceţi unul care vă place. Dacă, eventual, nu vă place niciun fel de tort, nu faceţi niciun fel de tort. Ospătaţi-vă cu altceva. Autorul însă trebuia să-şi facă datoria. Trebuia să vă atragă atenţia asupra deliciosului tort cu migdale.

4. Când intraţi, să zicem, într-o frizerie, în afară de bunul-simţ nu vă poate obliga nimeni să vă scoateţi pălăria. Nici responsabilul, cât o fi el de responsabil. Nici mama responsabilului. Așa că ţineţi-vă pe poziţii și scoateţi-vă pălăria numai și numai dacă vă și tundeţi. În secolul nostru nu se mai tunde cu castronul în cap, cum era moda în vremea când autorul acestui ghid avea o greutate netto de 4.800 kilograme.

5. Un superstiţios născut în această zodie trebuie să fie întotdeauna bine informat. De aceea este bine să nu se urce cu bocancii pe bancheta vagonului în care călătorește spre Arad, Oradea, Iași etc. Asta chiar dacă are tichet plătit pentru rezervarea locului ori supliment de viteză.

6. S-a spălat pisica dumneavoastră cu laba dreaptă (nu contează cu care labă), controlaţi dacă nu aţi lăsat un robi net deschis ori vreun fier de călcat în priză. Mai

controlaţi dacă omul pe care l-aţi găsit în șifonier la întoarcerea din deplasare este de tobă. Dacă este de tobă, daţi-l afară nu numai din șifonier. Dacă este de ghindă, faceţi-vă că nu l-aţi văzut și vindeţi șifonierul, chiar și în rate.

7. Dacă v-a cântat cocoșul în faţa ușii și așteptaţi se va sosească musafiri, atunci fiii atenţi și drăguţi și nu-i așteptaţi cu mâna goală. Uzina „Independenţa" Sibiu produce ciocane perforatoare P. 90 și lanţuri cu role de diferite stas-uri.

8. Dacă vă mănâncă nasul, nu este neapărat nevoie să așteptaţi să vă bată cineva. Sunt și alte neplăceri care, uneori, fac mai mult decât două bătăi. Daţi-vă televizorul la reparat în perioada de garanţie și nu mișcaţi din urechi. Și dacă n-o fi cum a zis autorul, să nu vă mai rugaţi pentru sănătatea lui când vă duceţi la mănăstirea Cernica.

9. Confuziile au uneori urmări tragice. De aceea este bine, dragii mei superstiţioși născuţi în zodia Săgetătorului, să știţi că unităţile I.H.R. „Ambasador" vă pot face o surpriză plăcută prin baza de agrement Băneasa, restaurantul „Băneasa", „Parcul Privighetorilor", „Hanul Vlăsiei", Complexul turistic Snagov, și mai ales barul „Melody", aşadar nu faceţi confuzii.

10. Un bilet de tamvai, un banal bilet de tramvai, care costă 0, 30 lei ori 0, 40 lei, dacă nu este aruncat acolo unde trebuie aruncat, poate să vă aducă un gol în bugetul familiei între 50 și 500 de lei. Cum? Vă prinde unul de la primă de că l-aţi aruncat pe jos și gata micșorarea bugetului cu o amendă.

Relaţii cu alţi superstiţioși:

Poate să pună mărături și varză la acrit cu Cumpănă dacă nu stau la o distanţă prea mare unul de altul. Cu Scor pionul poate cumpăra porc în tovărășie. Să nu se ducă prea des în vizită la Leu. Racul, deși îi poartă pică, la o adică îl ajută. Casă de piatră poate să facă numai cu Gemenii.

Melodia preferată:

„Hai la groapa cu furnici".

Vicii:

Nu bea.

Localuri preferate:

„La trei ochi sub plapumă".

Culoarea preferată:

A vântului turbat, dar cu o nuanţă mai închisă.

Reclama preferată:

„Mamă, vreau ADAS !".

De ce să se ferească:

Dacă poartă pălărie cu boruri mijlocii, să se ferească să nu-i ia trenul pălăria. Dacă nu, nu.

De ce să nu *se ferească:*

Între 17 iulie și 12 august să nu se ferească de ţurţurii de gheaţă de la streșini…

Facultativ:

Alexandru, născut în această zodie, nu a ascultat-o pe Julieta lui și nu a făcut cerere să fie încorporat la un regiment de infanterie. La venirea soroculuі. Alexandru a fost încorporat la marină. Așa că Alexandru va fi nevoit să-și recunoască greșeala printr-o astfel de scrisoare:

„Julieto.

De data asta să știi că s-a sfârşit; — caută să mă uiţi.

Dacă te-aș fi ascultat, n-aș fi acum decât simplu soldat și aș avea speranţa a te vedea în curând. Pe când astăzi sunt matelot, trebuie să umblu prin ţări străine și departe, deși nu-mi plac nici marca, nici călătoriile și sunt făcut pentru a fi marinar ca un cotoi pentru a fi călugăr.

Dacă aş fi cel puţin sigur că te gândești la mine! Dar la ce mi-ar servi aceasta?

Un marinar n-are dreptul de a fi amorezat, și. Când voi atârna între cer și apă, nu prea o să fiu la largul meu ca să mă gândesc la dragoste.

Dumnezeule! cât e de trist să aibă cineva douăzeci de ani și să nu poată să iubească, nici să fie iubit!

Dar te mâhnesc. Julieto dragă, și nu vorbindu-ţi de astea voi reuși să le mângâi.

Haide, zâmbește-mi, și, când te vei duce la biserică, roagă-le pentru bietul marinar.

Îţi înapoiez cuvântul tău și-ţi dau deplină libertate.

Mărită-te „și fii fericită, dar păstrează-mi un locșor în amintirea ta.

Adio!

Alexandru”.

Zodia Capricornului
22 Decembrie – 20 Ianuarie

Halal de mama superstiţiosului născut în această zodie. A știut ce să aducă pe lume. Autorul acestui ghid, dacă ar fi mamă și ar avea un superstiţios născut. În această zodie, nu l-ar da nici pe un frigider Frigero cu o capacitate mai mare decât a Framului, încărcat cu 20 de ouă, un kilogram salam de vară, două pachete unt, o sticlă șampanie desert de Panciu, una sticlă ţuică de Turţ, o cratiţă cu sarmale de carne de porc și îmbâcsită carnea cu costiţă, trei borcane cu iaurt, niște carne tocată pentru chiftelufe, șase sticle cu bere speciala, că aia de 3,50 lei se găsește

mai greu, un castron cu lapte de pisare, o fructieră cu mere de 14 lei kilogramul, câteva portocale de 12 lei kilogramul și ce mai intră. Nu l-ar da nici pe două vagoane de lemne tăiate, crăpate. Și chiar aranjate în magazie.

Un superstiţios născut în zodia asta face cât opt Berbeci, dacă nu și mai mult. Ce trăncănesc eu aici de Berbeci, cu opt Berbeci Face. Dacă vreţi să știţi, mai mult decât 16 x 32 de Gemeni și peste 64 de Raci. Te-ai născut în zodia Capricornului, ești un om făcut. Ba ești chiar mai mult decât făcut. Poţi să închiriezi o birjă și să faci niște plimbări la șosea ori încolo, pe Magistrală. Dacă o iei pe Kiseleff, fă-i un semn unui ospătar de la grădina Doina să-ţi aducă o bere ia trăsura. Dacă-i spui că ești Capricorn, în preţul berii îţi aduce și un saleu „specialitatea casei” și te salută ca pe un gestionar de măcelărie cu orar continuu. Naște-te în zodia asta și nu-ţi mai trebuie să te abonezi nici la Programul Radio.

Superstiţiosul în discuţie este atât de fericit pentru că el a fost zămislit altfel decât toţi ceilalţi! Când se întâlneşte cu un popă, nu se ţine de nasture ori fermoar ca toţi ceilalţi. El. Dacă trece un preot, îşi vede de-ale lui. Se scar până în ureche dacă-l mănâncă urechea, fluieră Ramona dacă are chef să fluiere Ramona, și, doamne ferește, nu se face că nu-l vede. Nu se face că plouă. Dacă i se bate un ochi, nu și-i închină. Dacă i-ai ieșit în faţă cu căldarea goala ori plină, pentru el este același lucru. Să se întunece el! a faţă ca Othelo când i-ai ieșit cu gol? Să dea din coadă precum Rin-Tin-Tin salvator când i-ai ieșit cu plin? Nu se-ntunecă, domnule, la fală, nu se bucură… Acum ce, crezi că mi-ar fi teamă să recunosc dacă ar fi așa? Nu e așa. Frece pe sub scară ca și cum ar trece pe sub un avion. Nu-i numără trep tele. Nici măcar nu se uită la ea, la scară. Să pipăie el o cocoașă? Să sară în sus de bucurie ca un arc bine călit când vede un cal bălan? Ţi-ai găsit! Nici potcoavei găsite nu-i dă atenţie. Poate veţi zice că el, superstiţiosul Capricorn. Crede în vise și explicarea lor. Că a devenit sluga viselor. Greșiţi profund dacă îl bănuiţi de așa ceva. Trece fluierând altă melodie pe lângă orice vis. A citit și el într-o carte de explicare a viselor că dacă visezi că-ţi înmormântezi o rudă, îţi faci gard nou. De nouă ori consecutiv a visat acest vis. Ba și-a înmormântat de adevăratelea niște rude care au murit de moarte bună, și duceţi-vă să vedeţi ce gard are. N-are gard nou. Tot de cel vechi se servește și astăzi. Așa că să nu mai vorbim de vise. Nici de coşmaruri nu-i pasă.

Sa-și atârne el de gât o piatră găurită, o cruciuliţă ori o bucată de asfalt? Ferit-a sfântul !

— În noaptea de revelion sparge și el acolo o sticlă, un pahar. Ca să spargă ghinionul?

— Nici prin gând nu-i trece așa ceva. Evită cioburile. Și, în afară de faptul că evită cioburile, este foarte milos. Îi este milă să spargă și un păhărel din ăla de ţuică. Nici măcar o sticlă de lampă nu sparge. Dacă aude un zgomot de pahar spart, i se face pielea ca de găină, de milă, și zice: „Săracul”.

— Când se sperie, îşi scuipă în sân de trei ori?

— Dacă nu scuipă el pe potcoavă, că după câte știm este de cal, cum o să-ţi închipui dumneata că şi-ar scuipa în sân? El știe, a învăţat de ia părinţi și de la

Sanepid că nu e frumos să scuipi.

— Dacă-l maniacă nasul, ce face?

— Ce să facă, se scarpină, dacă nu are mâinile ocupate. Chiar dacă are mâinile ocupate, tot aia este. Nu-i e teamă de bătaie. Nici nu se gândește la așa ceva. Este un om pașnic în materie de „mâncatul nasului".

— În deochi și în descântece de deochi crede?

— Descântece? Vai de mine și de mine!… E om serios, domnule, nu se dedă el la chestii de astea.

— Dacă nu pipăie cocoașe, nu se bucură când vede cal bălan, dacă nu aia. Dacă nu ailaltă. Înseamnă că nu este superstiţios, și dacă nu este superstiţios, ce caută în discuţia noastră?

— Este totuși superstiţios.

— Începător?

— Ce începător? Este în probe „tehnologice.

— Ce probe tehnologice? Este superstiţios convins. Du-te la el cu o pisică neagră și l-ai scos din ţâţâni. Nu mai este om toată ziua aia în care te-ai dus cu pisica neagră la el.

Îl apucă durerea de cap. Din senin îl apucă și durerea de măsele. E chestie mare cu el.

— Deci este superstiţios numai pe bază de pisică neagră.

— Numai! D-aia este și fericit.

— Dar dacă pisica neagră este cotoi?

— Dacă este negru, este ca și pisică. Nu contează sexul, ci culoarea… Cu literatura cum stai?

— Așa și așa.

— De William Shakespeare ai auzit?

— Să n-o luăm nici chiar așa… De ce mă jignești?

— Știi cât a scris omul ăsta?

— Foarte mult. Foarte mult și foarte bun.

— Dar de Lope de Vega ai auzit?

— I-am văzut câteva piese. Strictul necesar. Atât cât trebuie să vezi ca să-ţi poţi da seama ce poate un…

— Asta a scris și mai mult decât Shakespeare.

— Mă rog… Nu înţeleg legătura…

— Ce legătură? Care legătură nu o înţelegi?

— Nu pot să-mi dau seama de ce ai adus vorba de…

— Vreau să te întreb dacă știi de ce au scris atât de mult.

— Nu știu.

— Din cauză de pisică neagră.

— Ei, nu mai spune! Și ei erau superstiţioși? Boala asta se prinde și de genii?

— Ba bine că nu! Acești doi mari dramaturgi pe care i-am adus în discuţie au scris atât de mult pentru că le era teamă să iasă din casă.

— De ce le era teamă să iasă din casă?

— Le era teamă de pisica neagră. Să nu le taie calea pisica neagră. Așa că au stat în casă și au scris, au scris, au tot scris… O precizare! Ei nu au fost născuţi în această zodie, care are la bază numai și numai pisica neagră. De Vega se ferea și de găleata goală. Dar numai de găleata goală care venea spre el. Shakespeare era foarte atent cu…

— Te rog din suflet, spune-mi ce s-a întâmplat cu acest superstiţios și cu pisica neagră? Zău mor de curiozitate să aflu. De ce mă fierbi atâta? Nu ai inimă deloc.

— Te rog nu mă întrerupe. Îţi spuneam că e cel mai fericit, Da, este. Este pentru că are o singură meteahnă. Asta cu pisica neagră. Încolo niciuna. Ce-ar face dacă, pe lângă superstiţia asta, ar avea și alta? Ar fi moartea pe el cât capra. Și acum uite că a venit vremea să trecem la chestia cu pisica neagră. Dacă în preajma casei unde locuiește un astfel de superstiţios se aciuiește o pisică neagră și nu are pe nimeni ca să-l aprovizioneze, ăsta îţi moare de inaniţie. Moare și nu-ţi mai înviază nici pe lumea cealaltă. Îţi moare definitiv. Să-ţi dau numai câteva exemple. Exemple controlabile. Autorul chiar și roagă pe cititorii săi neîncrezători să verifice la faţa locului cele susţinute de el. Pe strada Barierei, la numărul 8 614 bis, deci a doua casă de la farmacie încoa', trăia o familie foarte onorabilă. El, capul familiei, nesuperstiţios din tată în fiu, era contabil aproape șef la o instituţie cu vreo opt iniţiale. IRPCSNWS sau RPCSRWIS… Autorul nu are memoria denumirilor, dar acest defect nu i-a adus în viaţă mari necazuri. Deci, capul familiei era contabil aproape șef la o instituţie cu vreo opt iniţiale, iar nevastă-sa, o femeie extrem de cumsecade, nesuperstiţioasă convinsă și ea, era nu știu ce tehnician unu la unitatea „Nufărul" și avea o fată foarte drăguţă, care avea foarte mare talent la sculptură. Dacă se ocupa cineva de ea!… Era în clasa a patra elementară și a făcut din pământ galben, din niște pământ uitat de cei de la I.C.R.A.L., care le reparaseră sobele de teracotă, a făcut un val mult mai fără de sfârşit decât Valul lui Traian. Nu s-a ocupat nimeni de ea şi…

Cam în perioada când fata trebuia să intre într-a unșpea, o mână criminală le-a aruncat în curte o pisicuţă care nu făcuse încă ochi, dar era foarte neagră și de o drăgălășenie colosală. Capul familiei, care era aproape șef-contabil la o instituţie cu mai multe iniţiale, întorcându-se acasă de la serviciu, a văzut pisicuţă neagră și fiind, după cum am spus, nesuperstiţios din tată în fiu, a dat fuga la farmacia nr. 16, a cumpărat o sticlă gradată, a dat bani și pe mai multe biberoane, s-a abonat și la o lăptăreasă particulară din Chiajna și a început să hrănească pisica neagră. Pisicuţă neagră. Îi dădea și dulciuri. Îi spunea și basme. Ba i-a spus pisicuţei negre și basmul cu cocoșul roșu. O scotea și la plimbare. Nu ziceţi că i-a cumpărat și un șoricel. O jucărie șoricel cu baterie, care poate fi dirijată de la distanţă. Șoricelul l-a cumpărat ca să se joace pisicuţă neagră cu el. Să-și umple timpul liber care-l avea când fetiţa era la școală, iar părinţii la serviciu. Ei bine, domnule, ce crezi că a început să se întâmple din ziua aceea încolo? Ce crezi că ţi început să se petreacă în această casă?

— Ce?

— Dumneata cam ce crezi?

— În această familie onorabilă există și vreo persoană născută în această zodie? În zodia despre care discutăm?

— Fata, domnule. Fetiţa care trebuia să intre într-a unșpea și care avea talent la sculptură. Era născută nici mai mult, nici mai puţin decât în zodia asta a Capricornului.

Autorul, grijuliu ca întotdeauna, vă roagă să vă pregătiţi sufletește, pentru că vor urma niște povești uluitoare.

— Ce a început să se întâmple în această casă? Care sunt poveștile alea uluitoare de care vreţi să cruţaţi cititorii?

— Mari nenorociri. Dacă în locul pisicuţei arunca acel cineva, acea mină criminală, un copil de drac, un drăcușor căruia încă nu-i mijiseră coarnele, nu păţeau bieţii părinţi ce-au păţit, ce-au pătimit de la găzduirea pisicuţei încoace.

— Iar mă fierbi. Știi că nu stau prea bine cu inima.

— Chiar în prima zi pisicuţa neagră care a fost adoptată în casa respectivă i-a tăiat calea fetiţei pe când pleca la farmacia alăturată să cumpere niște „faringosept”, niște „faringosept” pentru mămica ei. Care acuza niște dureri în gât. Fata a plecat spre farmacie și n-a făcut nici 72 de pași și a și fost acostată de un tânăr foarte drăguţ, student la „construcţii”, student la „construcţii”, ce-i drept, dar cu niște ochi al dracului de albaștri. Și frumos studentul, ca o cadră!… Dă doamne să nu greșească dactilografa și în loc de cadră să bată cadă.

Fata, care altă dată nu dădea nicio atenţie privirilor insistente, care nu răspundea la întrebarea: „Singurică, singurică?”, pentru că așa o învăţaseră părinţii ei, și nu numai părinţii ei, chiar și diriginta, de data aceasta a acceptai chiar să intre în cofetăria cea mai apropiată de domiciliu și să consume între ei două jofre, două sucuri și câteva cuvinte, printre care au aranjat și o întâlnire pentru a doua zi, în faţă la cinematograful „Favorit”. De ce au ales tocmai cinematograful „Favorit”, nu se știe.

Când fetiţa, care urma să intre în a unșpea, a ajuns acasă cu o întârziere de aproape două ore, pisicuţa neagră, ospătată fiind, i-a tăiat din nou calea tocmai când trecea din bucătărie în sufragerie, unde era așteptată de preabunii ei părinţi. Și. Drept rezultat, preabunii ei părinţi, ridicând din umeri a mirare, nu se mai întâmplase până atunci asemenea poveste, au întrebat-o unde a întârziat. Fetiţa până atunci era o comoară. O comoară de copil. De ascultătoare, nici nu mai vorbim. Să-și piardă ea timpul așa haihtii. Să stea ea pe la colţuri de stradă de vorbă cu băieţi ori cu fete ! Avea o atitudine de dispreţ pentru colegele și colegii care-şi pierdeau timpul anapoda. Cu colega ei Ziţa, fata lui madam Ștefănescu de peste drum, de ce s-a certat? Tot din această cauză. Ziţei îi plăcea să-și mai arunce ochii încoace-încolo când venea de la școală ori când mergea la școală, îi plăcea să mai stea de vorbă cu câte-un băiat. Fetiţa contabilului «aproape șef de la instituţia cu opt iniţiale, chiar când o întreba un coleg de-al ci de clasa cil este ceasul ori dacă nu a văzut buretele de șters tabla, se înroșea la faţă și nu-i răspundea colegului nici unde este buretele dacă știa unde era. Nici cât era ceasul. Cuminte!... Părinţii au mai întrebat-o încă o dată unde a întârziat. şi ea, încă sub influenţa

privirilor adânci ale studentului de la „construcţii”, a zis că a întârziat fiindcă a fost o coadă incomensurabilă la metrou.

— Care metrou?

— Asta s-au întrebat și părinţii fetei când fetiţa a scos din poșetă. În loc de “faringosept”, o cutie de ace cu gămălie STAS 5847/58 fabricate de întreprinderea metalurgică „Precizia” din strada Rudeanu 12 — 14… Se îndrăgostise așa de tare, îi sucise băiatul ăla minţile așa de tare, încât, după cum bine aţi văzut. În loc de medicament i-a adus maică-sii ace cu gămălie. Cum îţi ia minţile dragostea asta fulgerătoare! Ei bine, din acel moment, atmosfera s-a încărcat și mai tare. Fulgere, trăsnete, dar nu așa din senin. A trecut pe acolo foarte „întâmplător” madam Ștefănescu, vecina de peste drum, și a întrebat-o pe mama fetiţei noastre ce mai este nou pe la „Nufărul”, dacă a văzut cizmuliţele alea din import care s-au pus în vânzare la „Victoria”. Pe tatăl fetiţei. Care fierbea de ciudă că-i întârziase copila atât, l-a întrebat când dă cu smoală pe cartonul de pe acoperișul casei. I-a mai întrebat nu știu ce cu contoarele electrice, ca până la urmă să le-o trântească: „Este foarte drăguţ curtezanul fetiţei dumneavoastră. Foarte drăguţ și emancipat. I-am văzut ieșind din cofetărie în “tetatet”. O ducea băiatul nu de braţ, o ţinea de mijloc. Chiar vreţi s-o căsătoriţi? Nu este prea tinerică? Și pentru Ziţa mea am primit niște apropouri, dar nu-i dau voie până n-o văd în facultate. Când aţi plantat caisul ăla?”

— Și pisicuţa neagră ce făcea?

— Și pisicuţa neagră, sătulă și satisfăcută de cele petrecute, râdea pe sub mustaţă și se lingea pe labele din faţă ca Pilat din Pont.

— Mică și a dracului! Simpatică, în schimb… Pisicuţa! Simpatică, focul lui Ardei. Eu aș vrea să am o pisicuţa din astea. M-aș distra cu ea.

— Întreabă-mă ce-a urmat în această casă de pe strada Barierei și pe urmă să te văd dacă ţi-ai mai dori o pisicuţa neagră pe lângă casă.

— Te întreb. Spune.

— Pisicuţa neagră a făcut ochi, a crescut, a simţit, a intuit, zic cu, că fetiţa este născută în această zodie și, ca să-și bată joc de ca, a început să-i taie calea în permanenţă. Pleca eleva la liceu, pisicuţa neagră făcea ce făcea, și hop, îi tăia calea. Venea eleva de la liceu, hop, îi tăia calea din nou.

— Și?

— Fetiţa a făcut de două ori clasa a zecea, pentru că de câte ori era ascultată la lecţie era absentă. Era absentă și când nu era ascultată. Gândurile ei erau plecate cu steaua, pe cine știe unde. Uneori era atât de absentă, încât, dacă o întrebai cum o cheamă, trebuia să se uite în carnetul de elevă ca să-ţi răspundă la întrebare. Și fiindcă a venit vorba de carnetul de elevă… O rubrică din acest carnet semăna cu un magazin de mobilă unde se vând numai scaune. Numai scaune avea. Patru la chimie, patru la matematică, patru la… Numai la educaţie fizică avea șase, pentru că profesorul de educaţie fizică purta ochelari cu foarte puţine dioptrii.

— Pisica neagră să fi fost de vină?

— Dar cine?

— Nu studentul ăla de la „construcţii cu ochii al dracului de albaștri?

— Vorbești prostii.

— Cum adică?

— Păi la a patra întâlnire, adică atunci când trebuia să se ducă la a patra întâlnire, pisicuţa neagră i-a tăiat din nou calea și s-a dus la Nu-i pace sub măslini" cu unul care se făcea că este student la „conservator", dar în realitate vindea bilete de film cu suprapreţ. Din asta trăia. Și nu era băiat prost, știa pe dinafară și anul când au urcat pe tron Matei Basarab și Vasile Lupu. Avea ghinion în schimb când dădea examene de admitere la „conservator" (și nu a dat un examen de admitere ori două, vreo optsprezece!) pentru că trăgea numai bilele cu întrebări de care habar nu avea. O dată nu s-a brodit să aibă și el baftă. Dacă vă străduiţi puţin, este imposibil să nu vă aduceţi aminte de figura lui. A apărut într-o emisiune la televizor. A apărut printre mai mulţi tineri dintre ăștia „pierde-vară", care pierd nu numai verile, dar și tinereţile prin baruri, holuri de cinema, care se roagă nu știu căror sfinţi să le ajute să intre în facultate ori, dacă sfinţii de care se roagă ei nu pot influenţai comisiile de examinare, să-i ajute barem pe părinţii lor, să le mai urce câte-o treaptă de salarizare pentru a le urca şi lor cota de bani de buzunar. Băiatul ăsta de care s-a îndrăgostit fata noastră era însă cel mai „reprezentativ", vindea el bilete de film. Dar uite așa se avea cu Sfântul Anton. Nu a rupt niciodată lanţul Sfântului Anton, și părinţii lui, deși pensionari, îi mai dau și acuma ceva pe lângă ce câştiga el cu vânzarea biletelor la negru.

— Părinţii ei? Părinţii ei n-au luat nicio atitudine? Ce fel de părinţi erau dacă stăteau cu braţele încrucișate? Auzi, dumneata, fata lor, singura lor fată, să-ţi umble cu derbedei, cu golani, și ei…

— Au încercat cu vorbă bună, cu nuiaua. Niște vecini din curte i-au povăţuit să se ducă în Balta Albă la o prezicătoare, la una care cică stă de vorbă cu maica domnului cum ai sta dumneata de vorbă cu vatmanul de pe tramvaiul 16. Au dus-o la ghicitoare, la o prezicătoare din Balta Albă…

— Ce i-a prezis?

— Că o să facă o călătorie în Africa.

— De unde până unde?

— Prezicătoarea era informată că fetiţa frecventează "Catanga", unde vin mulţi străini.

— Și a fost, a plecat în Africa?

— Da' ce, a lăsat-o pisica neagră? Tocmai cinci era pe cale să se facă trampa. I-a tăiat din nou calea și fata a ajuns într-o școală de reeducare.

— Pisica neagră ce-a făcut în perioada cât „fetiţa" a stat acolo? Nu s-a plictisit din cauză de lipsă de activitate? S-o fi jucat ea cu șoricelul ăla cu baterie… Dar, oricât te-ai juca cu un șoricel, tot te plictisești o dată şi-o dată. Zău, aș lua-o eu. Nu mi-e teamă de nimic. Poate să-mi taie calea cât poftește…

— Cu ea s-a petrecut o poveste mult mai tristă. Groaznic de tristă…

— Serios?! Vai de mine și de mine… Te rog din inimă, povestește-mi! Ce i s-a întâmplat?

— A ajuns sărmana de ea, biata de ea, tocmai la Iași.

— La Iași? Și dacă ajunge o pisică la Iași nu este bine pentru ea? Spune-mi, rogu-te, chiar la Iași i s-a petrecut povestea tristă?

— Da, la Iași.

— Vrei să-mi povestești cum?

— Domnule, este o poveste cam lungă, dar, văzând că nu te plictisești și că ești chiar așa de interesat să afli amănunte în legătură cu trista soartă a pisicuței, am să ţi-o spun. Ești atent? Aprinde-ţi o ţigară dacă ești fumător și ascultă-mă: În ziua de 16 octombrie a anului… la ora 15,58, a coborât din personalul 6 006 un ins de statură mijlocie, puţin ciupit de vărsat, fără perspectivă de chelie, îmbrăcat la „Arta Modei”, cu două valize stil „Diplomat”, cu figură de intelectual şi. Bineînţeles, cu strungăreaţă. De ce, „bineînţeles. Cu strungăreaţă”? Pentru că așa vrea autorul. Dacă cititorului nu-i convine această strungăreaţă, treaba lui. Să-l vadă în imaginaţia lui fără strungăreaţă, dar autorul nu falsifică adevărul. Insu’ ăsta a tras la un hotel din jurul Gării de Nord… Ce să ne mai ascundem după degete, să facem pe misterioșii? Toată povestea asta s-a petrecut chiar la „Hotel Nord”, în Camera cu baie 3 113. Ca să obţină această cameră, desigur că a trebuit să „împingă” ceva recepţioncrului. Tipu’ ăsta cu strungăreaţă. Îmbrăcat la „Arta Modei”, și care s-a instalat în camera cu baie 3 113, venise de la Iaşi, din frumosul târg al leșilor.

— Venise pentru pisicuţa neagră în chestiune…

— Te rog să nu mă întrerup!… 26 de ore acest individ n-a ieșit din camera hotelului. Toţi credeau că s-a sinucis. Când responsabilul hotelului, speriat, a deschis ușa și a văzut că cu pasagerul lor nu se întâmplase nimic, i-a făcut un scandal cameristei care a făcut atâta agitaţie în jurul acestei camere!… Mi se pare că, drept pedeapsă, a mutat-o cu un etaj mai jos… Când au deschis ușa forţat, au dat de elegantul lor pasager stând în fotoliu și meditând. I s-au cerut scuzele necesare și l-au lăsat să mediteze în continuare.

— De ce? De ce stătea în fotoliu și ineditei atâta timp?

La ce medita?

— Te rog… După 26 de ore s-a îmbrăcat într-un costum de stradă, într-un costum sport, și, cu veșnica lui strungăreaţă dintre dinţii din faţă la el, a început să bată Bucureștiul în lung și-n lat. A bătut Bucureştiul în lung și-n lat după un plan bine stabilit cu mult înainte de a porni la drum. A stat de vorbă cu toate ghicitoarele, cu toate prezicătoarele și după aceea a făcut un tabel. A făcut o listă cu toţi, cu absolut toţi superstiţioșii născuţi în această zodie și cu toţi ceilalţi superstiţioși care se tem de pisica neagră… O listă cu adresele lor exacte.

— Și? Ce a făcut cu lista asta? I-a dat foc în semn de protest?

— Ce copil ești. Cum să dea foc tabelului? După ce și-a făcut un pian al străzilor pe care locuiesc superstiţioșii respectivi și și-a angajat niște haidamaci care să facă rost de pisici negre (7 lei de fiecare pisică neagră), și-a amenajat pe undeva, prin Cotroceni, un loc unde să le hrănească. A făcut chiar o crescătorie de pisici negre.

— Pentru ce? Pentru ce crescătorie de pisici negre?

— Ţi-am spus, dacă îmi aduc bine aminte, că un superstiţios născut în zodia asta preferă să-ţi moară de foame în casă decât să se ducă până la brutărie după

pâine când știe că în jurul brutăriei! Și face veacul vreo pisică neagră. Domnule, escrocul ăsta al meu, care a descins din personalul 6 006, că escroc era, nu medita el așa de dragul meditatului 26 de ore în șir… Escrocul ăsta, după ce și-a făcut crescătoria, după ce a înmulţit pisicile negre, le-a luat și le-a împrăștiat pe străzile unde ședeau superstiţioșii născuţi în această zodie… Stăteau pe strada X trei supersti ţioși cu teamă de pisici negre, lăsa patru până la șase pisici negre. Nu se știe cum dracu' le făcea el ce le făcea să nu iasă aceste pisici din perimetrul pe care îl fixa el. Tipul ăsta cu strungăreaţă era un escroc de talie mondială. Avea idei, domnule! Idei îndrăzneţe. Auzi, să facă în inima capitalei crescătorie de pisici negre și pe urmă să le dreseze de așa manieră încât să-ţi patruleze numai pe unde dorea el.

— Să zicem că a fost o idee procopsită. Nu te contrazic. Nu-mi stă în caracter să-mi contrazic semenii. Dar eu tot nu înţeleg: ce câştig avea din afacerea asta?

— Domnule dragă, dar dumneata crezi că el muncea, alerga pe toate străzile numai așa de amorul artei? Te înșeli amarnic. După ce-și termina treaba, după ce distribuia pisicile în mod raţional, bătea la superstiţioși la ușă și spunea: „Vrei să te scap de pacostea care s-a abătut asupra dumitale? Dacă vrei, îmi dai atât!" Se tocmea cu superstiţiosul ca în oborul de vite din Alexandria. Mai dă tu, mai las eu. Dar el nu prea lăsa din preţ pentru că știa, că un superstiţios îţi dă și cămașa de pe el și flanela de piele ori maioul, dacă poartă flanelă ori maiou, chiar și șireturile de la pantofi ţi le dă dacă îi promiţi că-l scapi de pisica neagră. S-a umplut șmecherul de bani. Ajunsese până acolo încât îi scăpa de pisica neagră pe unii care erau mai strâmtorali în rate lunare. Dădeau ratele ca la „reciproc". Se făcea, bineînţeles, între ei un act. Și escrocul îl scăpa de pisica neagră abia la a treia sau a patra rată. Îi golea de bani pe superstiţioșii dintr-un sector, își muta „prăvălia" cu pisicile negre în alt sector. Își lua și sectorul ăsta la puricat și nu pleca din el până nu mi ţi-i depista pe toţi superstiţioșii, până nu contracta cu ei strângerea pisicilor negre aducătoare de ghinion. A colindat ţara întreagă cu pisicile lui.

— Te-am ascultat cu foarte mare atenţie. Cred aproape tot ce mi-ai spus în legătură cu acest inteligent escroc. Am însă o mare nedumerire. Știi care este nedumerirea mea? Pisicile se înmulţesc aproape ca iepurii. Ce făcea cu surplusul? Și pe urmă se ridică și o altă problemă; pisicile, cât ar fi ele de negre, nu fată numai pisici negre. Cât de cât, unele mai greșesc. Greșesc ei oamenii, că sunt oameni, darmite pisicile!… Am văzut eu pisică neagră încurcată cu pisică neagră făcând numai tărcate. Și. După cum bine știm, pe acești superstiţioși îi doare în cot dacă le taie calea un cotoi de altă culoare decât neagră.

Toată lumea a crezut că autorul acestui ghid nu va mai putea replica. Ei bine, domnilor, nu s-a întâmplat așa. Autorul a scos un ziar din buzunar. Ziarul „Flacăra lașului", numărul 6 252. L-a deschis la pagina a treia și a citit un anunţ dintr-o rubrică: „Fabrica de antibiotice lași cumpără pisici (de preferinţă masculi) în greutate de 2 — 2,500 kilo grame pentru experienţe, cu preţul de 15 lei bucata. Plata se face imediat". L-a întrebat pe interlocutor dacă mai are ceva dubii în legătură cu problema ridicată de el. Acesta, interlocutorul adică, se uită și el în ziar,

citi anunţul cu glas tare, după care schimbă vorba:

— Spune-mi. Te rog, pisicuţa neagră din casa onorabilei familii de pe strada Barierei și-a găsit sfârșitul la Iaşi? Există o neconcordanţă. O lipsă de logică în legătură cu soarta acestei pisicuţe. Mă tem că te-am cam prins cu minciuna. De ce a dus-o la Iași, că, după câte mi-ai povestit, dădea rezultate. Au dus-o la plimbare? I-au oferit o plimbare de agrement pentru excepţionalele ei rezultate și aici s-a întâmplat vreun accident cu ea? S-a desprins de colectiv și a făcut-o praf vreun câine mops? Orice ai face dumneata, eu nu te las piuă nu lămurim problema. Știi foarte bine că eu îndrăgisem această drăgălașă și poznașă pisicuţa neagră. Ţi-am mai spus că oricând aș fi luat-o la mine acasă.

— După ce fetiţa care avea talent la sculptură a fost dusă la școala de reeducare, pisicuţa asta a rămas singură acasă. I-au creat, ce-i drept, stăpânii ci condiţii să nu se plictisească prea tare, îi dădeau chiar și jucăriile pe care le aveau din timpul copilăriei fetiţei să se joace cu ele… Pisicuţa, ai băgat de seamă că era tare jucăușă… Singură însă, singură în casă…

— Cum singură? Părinţii fetei? Ce, ei și-au luat lumea în cap după nenorocirea aia care a dat peste ei?

— Pisicuţa neagră rămânea singură acasă în timp ce stăpânii erau la serviciu. Ti lăsau mâncare. Apă într-o farfurioară. Și într-o zi pisicuţei a început să i se bată ochiul stâng. Știm clin lectura de până acum că dacă ţi se bate ochiul stâng, neapărat să-ţi faci rost de zeamă de luminări albastre luate din șapte cimitire. Nu-i de glumit cu chestia asta. Mai ales dacă nu-l închini în momentul când începe să se bată. Pisicuţa noastră rămasă orfană de mică, neștiind să-l închine, a ieșit pe-afară să se joace. Apropo de joacă. Ea, mică fiind, nu știa că șoarecii sunt comestibili. Ea îi prindea, că era tare isteaţă, și se juca cu ei. Avea și umor, zăpăcita. Știi ce-a făcut cu-n șoarece? L-a prins și i-a înnodat coada. Dar nu i-a făcut un nod din ăsta din care facem noi în fiecare zi la șireturi. I-a făcut un nod pescăresc. De unde a învăţat ea să facă nod pescăresc, naiba o știe! Dar să revenim la tragica ei soartă. A trecut strada și, coincidenţa, a naibii coincidenţă, a făcut ca tocmai atunci să treacă pe acolo unul din colecţionarii celui care coborâse din personalul 6 006.

— A prins-o ăsta? Și?

— Crezi că a prins-o chiar așa ușor?

— Dar cum?

— Greu. A fost circul dracului cu prinderea acestei pisicuţe. L-a mirosit că-i poartă sâmbetele și când acesta o striga: „Pis, pis, pis-pisicuţa mea”, pisicuţa se apropia de el ca și cum s-ar duce la el de plăcere. Și când ajungea la o distanţă potrivită, îl scuipa pe căutătorul de pisici drept între ochi și fugea. De vreo paișpe ori s-a repetat această scenă. Este drept că îi cam enervase pe colaboratorul escrocului de talie mondială, dar dacă intrase în horă, acum trebuia să joace. Era el nervos, dar, pe de altă parte, se și îndrăgostise de pisicuţa. Și dacă nu se întâmpla ce s-a întâmplat, până la urmă pisicuţa asta rămânea protejata lui până la adânci bătrâneţi. Două ore s-a chinuit, și când. În sfârșit, a prins-o, aceasta, adică

pisicuţa neagră, l-a zgâriat așa de rău. Și-a băgat ghearele în el „până în plăsele”! A urlat prinzătorul de pisici ca din gură de șarpe boa. A urlat așa de tare, încât a prins gust de răzbunare: „Te trimit la Iași, fir-ai tu să fii, că prea m-ai chinuit!” Și, deși era bună, aptă pentru București, colecţionarul răzbunător nu s-a lăsat până n-a repartizat-o pentru experienţe la Iași. Dacă nu-l zgâria, poate că și astăzi era în capitală. Că era în capitală nici vorbă că era. Dar avea în colecţionar și un protector. Cine a pus-o să-l zgârie așa de rău?

— Spune-mi, rogu-te, superstiţioșii ăștia născuţi în zodia Capricornului se pot face bine?…

— Nu!

— Dar nu este rușinos pentru un ditamai Capricorn să se (crească de o pisică Zău dacă mie îmi vine să cred asemenea bazaconii. Dar nici nu te contrazic pe dumneata, care ai studiat problema asta în adâncime. Nu poi să te contrazic. Știi dumneata ce știi. Auzi dumneata, om cât un munte și să se ferească de-o pisică.

— Neagră!

— Fi o ea chiar și neagră. Ce dacă e neagră? Pentru mine mai este ceva neclar. Dacă pe omul superstiţios nu-l poţi dezbăra, nu-l poţi face să nu se mai ferească de pisici negre, atunci de ce nu se face apel la specialiști? Specialiștii să facă niște prafuri, niște injecţii care, dacă le faci la pisica ce este pe cale să nască, să-ţi facă numai și numai pisici albe. Nu zău, oamenii ăștia nu se mai pot face bine?

— Dacă i-a intrat această superstiţie în sânge, aleluia

— Și dumneata, ca aproape specialist de mâna-ntâi, nu poţi să-i ajuţi cu nimic?

— Ba da. Cu câteva sfaturi. Zece!

1. Dacă vă iese pisica neagră în faţă între comunele Roșu și Dudu. Nu vă urcaţi pe stâlpii de înaltă tensiune și mai ales nu vă sprijiniţi de firele ce duc mai departe curentul de înaltă tensiune. Lăsaţi curentul să se ducă mai departe. Cât mai departe de dumneavoastră. Ascultând acest sfat, chiar dacă v-a ieșit pisica neagră înainte, nu veţi fi electrocutaţi.

2. înainte de a pune carnea la fript, încingeţi bine grătarul, apoi ungeţi-l cu puţin untdelemn pe care-l puteţi găsi într-o sticlă de 1/2 litru, sau cu untură proaspătă clacă aţi tăiat porcul de ignat. Dacă n-aţi tăiat porcul de ignat, atunci ungeţi grătarul cu altă slănină. Respectarea acestui sfat va duce la frigerea cărnii mai repede și va fi mult mai gustoasă. Luaţi și o bărdacă de vin de Pufești, de la nea Ghidu, şi daţi-le dracului de pisici. Fie ele chiar și negre!

3. Este bine ca întotdeauna să purtaţi cu dumneavoastră un vermorel ori o altă pompă de stropit via, încărcată cu vopsea albă. Vedeţi pisica, pisica neagră; dă să vă taie calea, pulverizaţi peste ea vopseaua, dar albă. Și pisica neagră nu va mai fi neagră. Încercaţi. Încercaţi și, dacă vă reușește, daţi cu căciula după câini!

4. Dacă nu găsiţi pelicanol ori alt articol la fel de indispensabil ea pelicanolul la aprozarul din colţ să nu daţi vina pe pisica neagră, scrieţi în condica de sugestii și reclamaţii, şi-o să-i meargă rău responsabilului, nu dumitale. Garantează autorul ăsta.

5. Indiferent de părerea dumneavoastră în legătură cu pisica neagră, este bine să nu fiţi nici prea graşi, dar nici prea slabi. Cu numai cinci lei puteţi să fiţi nici prea graşi, dar nici prea slabi. Atât costă cărticica cu același titlu apărută în colecţia „Caleidoscop”.

6. Dacă nu ştiţi să înotali și totuși v-aţi aruncat într-o gârlă mai adâncă ele 19 metri și vă înecaţi, nu daţi vina pe pisică, ci pe cel care a pus cârciuma în drum, că a pus-o de nebun…

7. Nu fugiţi după pisici negre pe acoperișuri prea înclinate.

8. V-a ieșit pisica neagră înainte, nu v-a ieșit pisica neagră înainte, e bine să daţi bună-ziua când intraţi într-o casă de om.

9. Când intraţi undeva unde trebuie dat bună-ziua, daţi bună-ziua. Dacă intraţi, din greșeală, în bârlogul unui urs, n-are niciun rost să mai daţi bună-ziua. Asta pentru că ursul nu este obișnuit să răspundă cu aceeași politeţe.

10. Este bine să renunţăm la sfatul nr. 10. Pentru că este prea deocheat. Autorul l-a scris după ce i-a tăiat calea o pisică neagră, proprietatea unui critic literar care stă în același cartier cu autorul…

Relaţii cu alţi superstiţioși

Poate fi fericit cu Fecioara, îşi împarte înţelepciunea cu Taurul, se înţelege, dar nu cine știe ce, cu Scorpionul și neapărat trebuie să se ferească de Gemeni. De amândoi Gemenii. Nu este bine să întindă rufe pe aceeași frânghie cu Racul. În rest, numai fericire. Trăiește între lo0 și 180 de ani dacă-și numără anii din doi în doi.

Melodia preferată:

„Titina, o, Titina” și „Foaie verde laba gâştei, pasăre ca porcu’ nu-i”.

Vicii:

Înjură prea spurcat pisicile negre.

Culoarea preferată:

Negru.

Reclama preferată:

— Știi ce mi-a adus tăticu’?

— Pișcoturi!

— Da, dar mie mi-a adus napolitane.

Pișcoturi și napolitane preparate de fabrica „Victoria” Sibiu.

De ce să se ferească:

De tusea măgărească și de câinele care a turbat înainte de a i se pune botniţă.

De pisica blânda.

De unii prieteni.

Și de cursa de Titu de la Chitila încoace. În rest, de nimic!

De ce să nu se ferească:

De vipere, șerpi, șopârle și toate celelalte animale sălbatice care sunt făcute din plastilină ori material plastic.

Facultativ:

Iată una din scrisorile trimise de fetiţa de pe strada Barierei (după ce printre ei a apărut acea pisicuţă neagra) unui „domn” care nu a fost încă identificat de autor:

„Domnule.

Lucia (Lucia este o prietenă a ei din cartier. — n.a.) mi-a povestit ieri o istorie căreia nu i-am dat crezământ, dar, în fine, pentru că nu e fum fără foc și cărţile cam tot așa mi-arată, aș dori să am cuvântul tău. Este adevărat că Estera (Estera este o altă prietenă a ei, cu care i-a făcut cunoștinţă vânzătorul de bilete de film la barul „Catanga”— *n.a.)* te vizitează în toate dimineţile? Tu o să-mi zici neapărat că nu. Dar mie îmi trebuie probe că Lucia m-a minţit. Stela (Steia este o altă prietenă de-a ei. Cu care i-a făcut cunoștinţă tot vânzătorul de bilete de film, dar nu la „Catanga”, ci la „Barul Lido”) este o fată de treabă, dar nu-i las un fir de păr în cap când ar avea nefericirea de a călca pragul ușii tale.

Ionică, diseară îmi vei da explicaţiile cuvenite.

Așteptându-te, te îmbrăţișez cu iubire, sărutându-ţi obrajii, care, în caz de a se adeveri acele istorioare, vor căpăta desigur câteva de cheltuială.

Păruiala te așteaptă de la iubita ta…”

P.S. Din motive, din anumite motive, autorul nu deconspiră numele acestei fetiţe de pe strada Barierei.

Zodia Vărsătorului
21 Ianuarie – 20 Februarie

Autorului nu-i place să se văicărească. Nu-i place să se laude, dar trebuie să se repete. Trebuie să arate că pentru depistarea superstiţiosului născut în zodia Vărsătorului îi cheltuit mai multă energie decât a consumat constructorul la ridicarea podului Grant. La construirea podului Grant și a trecerii pentru pietoni. Repet. Să știţi că autorul nu este un tip din ăla care să se plângă la tot pasul. Nu se plânge că a muncit atât cu vreun motiv special. El este un tip modest, n-are, de pildă, nevoie de statuie ca Lascăr Calargiu ori ca Fraţii Buzești. Nu ţintește nici măcar să devină bulevard ori orășel. Spune adevărul și numai adevărul.

A alergat după un superstiţios Vărsător 130101 kilometri cu avionul. Cu elicopterul și mai mulţi. A alergat după un superstiţios Vărsător cu o limuzină, cu multe autobuze I.T.A., cu o căruţă, cu o gabrioletă, cu o șaretă, cu un faeton. A

folosit două motociclete și o motoretă Mobra. A deșelat vreo trei biciclete și cinci cai… Și ce cai frumoși erau! Cu unul din ei a apucat să se fotografieze. Pe ăsta cu care s-a fotografiat l-a iubit cel mai mult. Pe lângă ovăz și celelalte, îi dădea în fiecare zi și un kilogram de zahăr cubic și o „șocolată de menaj". Calul era mai frumos și mai inteligent decât calul regretatului actor de film Dik Forran. Și calul îl iubea pe stăpânul lui. Doamne, ce mult îl iubea. Cu toate astea, calul și-a luat lumea-n cap. N-a mai putut suporta. N-a vrut să împărtășească și el soarta celorlalţi patru cai dinaintea lui, care au rămas deșelaţi pe viaţă. Într-o noapte, autorul a descălecat în satul Romoșel din munţii Orăștiei. Voia să facă o haltă de ajustare și să-și odihnească oasele o oră, două… Directorul școlii din Romoșel (Cătănici îl cheamă, iar nevestei lui i se zice Mama Lia) l-a ospătat bine, i-a dat și calului de mâncare pe săturate și a doua zi, când să încalece ca s-o ia încolo spre Căpâlna, în loc de cal a găsit un bilet: „Stăpâne, deși te iubesc, plec. Nu mai pot suporta. Prea m-ai alergat. Îţi urez succes în depistarea cât mai grabnică a superstiţiosului Vărsător pentru care te străduieşti atâta. Noi succese!"

Deși le-am explicat că acest cal, care a dat bir cu fugiţii, era foarte inteligent, directorul școlii, Cătănici, și mai ales Mama Lia au refuzat să creadă că biletul era scris de Cezar (așa îl botezasem pe cal), deși l-au văzut cu ochii lor. Și astăzi cred că a făcut autorul vreo glumă cu ei. Cu o bicicletă pe care i-a împrumutat-o Cătănici a plecat mai departe. Era o bicicletă cam reformată, dar pentru munte era bună. Mai ales că directorul școlii din Romoșel i-a dat-o gratis și i-a mai băgat în rucsac și o sticlă de palincă de vreo 60 de grade.

Știţi cum a bătut ţara asta în lung și-n lat? Uite așa ! Și cu piciorul. L-a ros și un bocanc. Și-acum mai are semne de la rosături. N-a rămas oraș, municipiu, comună urbană și suburbană, n-a rămas sat, dar nici cătun nerăscolit de autorul acestui ghid…

Zodia Vărsătorului este mult mai groaznic de săracă în superstiţioși. O sărăcie din asta n-a întâlnit autorul nici pe vremea secetei din 1947.

— Aveţi un superstiţios născut în zodia Vărsătorului?

Întreba autorul când ajungea într-o așezare omenească.

— Ce să avem? se mira celălalt.

— Vreunul din ăia care se tem de pisica neagră, de găleata goală…

— O fi! Nici mie nu-mi place să-mi iasă cu gol când plec la o treabă. Nici când mă duc la cooperativă după ţigări, nici când mă duc în altă parte. N-am controlat dacă-mi merge bine ori rău când îmi iese cu gol, dar așa am apucat de la tata mare al lui bunicu'.

— În ce lună ești născut? Ce zodie? întreba autorul, crezând că, gata, l-a și apucat pe dumnezeu de călcâiul piciorului drept.

— A Fecioarei, zise cel întrebat, căutând să scape cât mai repede de zăltatul care-i punea întrebări zbanghii. (Părerea asta și-a făcut-o omul despre autor, așa-l vedea el, cam tra-la-la.)

— Pe mine mă interesează numai cei din zodia Vărsă torului.

Autorul a băgat de seamă că interlocutorul său nu prea îl vedea cu ochi buni.

Așa că s-a legitimat și i-a spus verde crud în faţă de ce se interesează cu atâta asiduitate de superstiţioși și imediat tovarășul și-a schimbat atitudinea. E bine de știut că acest dialog s-a purtat într-un sat de la poalele Munţilor Făgăraș. Satul se cheamă Sebeș și aparţine de comuna Hârseni. Deci omul nostru, pe numele lui Simion Sendruc, și-a schimbat atitudinea și a zis:

— Aveam noi și unul din ăștia din care cauţi dumneata.

Avea școală și minte bună, dar avea și „sticleţi”.

— Cum adică sticleţi”?

— Făcuse o crescătorie de păianjeni.

— Crescătorie de păianjeni?! se miră autorul mult mai puternic decât atunci când a văzut la bâlciul din Obor „femei a-șarpe”.

— Da. Crescătoria asta a amenajat-o în două camere și un hol de trecere.

— Foarte interesant. Spune-mi, nene Simioane, și ce făcea cu păianjenii? îi învăţa să meargă pe sârmă ca profesorul Alexander din Ploiești? îi comercializa? îi exploata?

— Da’ de unde! Nu ţi-am spus? „Sticleţii”! Când i se urca lui pe chelie se ducea în crescătoria asta de păianjeni și stătea, și stătea…

— Până când stătea?

— Până se așeza pe el un păianjen.

— Și?

— Dacă se așeza pe el un păianjen, știa de la cine îi vine o veste.

— Cum adică știa de la cine îi vine o veste? Și pentru că povestea i se părea foarte interesantă, autorul îşi încărca pipa cu același tutun „Matelot” și şi-o aprinse pentru a-l asculta pe Simion Sendruc mai concentrat.

— Domnule, „sticleţii” ăștia ai lui îi spuneau la ureche că dacă s-a așezat pe el un păianjen negru primește o veste de la o persoană brunetă. S-a așezat pe el un păianjen de culoare roșcată, vestea vine de la o persoană roșcată. Este păianjenul șaten, șaten va fi și cel care-i va trimite vestea.

Și uite-așa mai departe.

— Unde este, domnule? Ce norocos sunt! Am găsit toc mai ce căutam. De mai bine de-o lună de zile alerg după un astfel de superstiţios. Mă duci la el? Mergem?

— Doamne ferește. Să batem în lemn. Și Simion Sendruc bătu într-un lemn pe care-l purta întotdeauna la el ca să aibă în ce bate. După ce bătu de trei ori în lemn, îl auzi pe autor râzând. Se întoarse cu tot corpul spre el și-l întrebă de ce râde ca la „Comedie”.

Autorul, abia abţinându-se de râs:

— Îmi place. Îmi place la nebunie, ha-ha-ha!

— Ce anume?

— Chestia asta cu bătutul în lemn. Și, și mai mult îmi place că porţi butucul ăsta cu dumneata. Nea Simioane, i-a spune-mi bre, dacă superstiţia asta cu bătutul de trei ori în lemn era invers, adică dacă trebuia să baţi în loc de lemn în tobă, umblai ca Nae al Litii cu o tobă după dumneata?… Dar să lăsăm. În zodia Fecioarei zici că se bate în lemn. Adică zici că te-ai născut? Stai puţin să mi-o notez… Zici că

trebuie să baţi în lemn?

— Păi să batem în lemn ca să n-ajungem la el.

— De ce să n-ajungem la el? Unde e?

— În cimitir !

— În cimitir? A murit?

Aţi pierdut extrem de mult că nu l-aţi văzut în momentul acela pe autor. Știţi cum s-a dezumflat? Ca un cauciuc de Dacia 1100. Dacă autorul avea geantă, rămânea pe geantă. Așa de tare s-a dezumflat. L-a mai întrebat o dată pe Simion Sendruc dacă nu cumva glumește și puţin i-a lipsit acestuia să nu se supere.

— Da' ce crezi dumneata, că mie-mi face plăcere să… A murit! Președintele cooperativei noastre, văzând la el atâta talent, atâta spirit de organizare în materie de crescătorie de păianjeni, l-a trimis pe undeva, pe lângă Baia Mare, să se iniţieze în creșterea viermilor de mătase, A vrut să-l reprofileze. Să-i canalizeze această calitate spre producţie.

Spre ceva eficient. Ce eficienţă îţi dă crescătoria de păianjeni?

— Am înţeles. Și? Ce s-a întâmplat cu el?

— Eu eram ofiţer de serviciu la primărie în ziua aceea, și tocmai când o certam pe femeia de serviciu, hop că sună telefonul. Ridic receptorul și telefonista noastră, blonda aia spălăcită venită din Bârlad pe bază de căsătorie cu un băiat de-al nostru, de-aici din Sebeș, mă întreabă dacă sunt pregătit să primesc o veste proastă.

— Și care a fost vestea?

Aici trebuie să ne oprim puţin și să arătăm că cei doi, autorul și noul lui prieten, Simion Sendruc, din vorbă în vorbă ajunseseră la o masă din cooperativa sătească. Beau bere la sticlă, o bere puţin cam trezită, și mâncau covrigi uscaţi pe sârmă. Aici, în această prăvălie sătească, autorul a mai descoperit o superstiţie a zodiei Fecioarei. Simion Sendruc, când a adus vorba de crescătorul de păianjeni, a ridicat paharul de pe masă și a vărsat bere pe dușumea, de trei ori câte șapte grame. Superstiţiosul Fecioară susţine că acel con ţinut, acel lichid pe care-l verși pe dușumea ajunge la mortul adus în discuţie și se bucură și el. Așadar, fiţi dumneavoastră drăguţi și luaţi această superstiţie cu vărsatul berii pe dușumea din zodia Vărsătorului și treceţi-o, vă rog, la zodia Fecioarei. Vă mulţumesc. A sosit cred timpul să continuăm dialogul întrerupt.

— Omul trimis de noi pentru perfecţionare în ramura creșterii viermilor de mătase, continuă Simion Sendruc, murise într-o încăierare cu niște șoferi, beţi la fel ca și el. I-a dat un șofer din ăsta cu o cutie de viteze în cap.

Autorul, care se pricepe la automobile mult mai bine decât se pricepe un iepure să scoată morcovii din pământ cu cheia franceză, îl opri pe Simion Sendruc din povestire. Îl povăţui așa, în particular, să taie minciunile mai scurte pentru a putea intra în sobă, apoi îi zise:

— Nu se poate ! Cutia de viteze este mai greu de demontat la o bătaie. Până o demontezi, fuge cel pe care vrei să-l baţi. Poate să fie el și la 80 de kilometri până demontezi cutia de viteze. Poate l-a bătut cu manivela?

— Eu nu mă pricep la automobile, dar nota telefonică aşa zicea. S-a scris

despre povestea asta și la ziare. A fost înmormântat la cimitirul din Săpânţa. şi Ion Pătraș… proprietarul” cimitirului vesel, ăla care face cruci morţilor de aici, i-a făcut o cruce și o poezie pe care a săpat-o pe cruce.

— Spune-mi, te rog… mai înainte, când ai început să-mi povestești de sfârșitul tragic al crescătorului de păianjeni, ai zis că tocmai o certai pe femeia de serviciu când, deodată, a sunat telefonul. De ce ai certat-o pe femeia de serviciu?

— Cum dracii să n-o cert. E o puturoasă! Nu prea face curăţenie. Nu face curăţenie că e lălâie, cască toată ziua.

Un păianjen cât toate zilele cobora spre mine. Așa de mare era! Dacă nu-i tăiam pânza, firul, mi se așeza chiar pe ceafă.

Păianjenii ăștia mari mușcă uneori.

— Te rog frumos să-ţi aduci aminte…

— Ce anume?

— Ce culoare avea păianjenul?

— Unui mare și alb. Dar de ce?

— Deci, telefonista care a dat vestea morţii crescătorului de păianjen era o blondă spălăcită, iar păianjenul alb și el. Nu-ţi spune nimic chestia asta?

— Adică ce să-mi spună?

— Că păianjenii sunt totuși aducători de vești. Bune, proaste, dar vești.

Autorul a zis vorbele astea cu un scop. A vrut să vadă cum reacţionează comeseanul lui. Punea bere în pahare și cu coada ochiului căuta la figura lui Simion Sendruc, care-i zise puţin enervat:

— Te văd om serios. Păi, dacă era așa, îl mai trimiteam noi pentru reprofilare pe viermi de mătase? Dezvoltam crescătoria lui de păianjeni și-i vindeam celor interesaţi, celor care aveau nevoie să știe de la cine vor primi vești. Îi vindeam la bucată. Ne-am interesat noi în problema asta, n-avea dumneata grijă, și la București. Chestia asta cu păianjenii este o porcărie. Să nu-i jignesc pe cei care cred în asemenea superstiţii, să nu-i zic porcărie, ci cum să-i zic? Superstiţia asta este o copilărie. Un basm de adormit, copiii care mănâncă prea multă ciocolată București înainte de cul care.

Așadar, autorul ghidului a avut ghinion. Când să zică doamne ajută că, în sfârșit, a găsit un superstiţios Vărsător, hop și vestea c-a murit. Ce să mai scoată de la unul care-a murit? Cum să testeze un mort? Și încă unul mort într-o încăierare?

Și fiindcă veni — rândul lui Simion Sendruc să dea un rând de bere și unul de covrigi, acesta se scuză și porni spre tejgheaua prăvăliei, unde servea chiar responsabilul, care după port era un semisatean, dar cu ceas Schafhausen la mână. Simion Sendruc s-a întors cu cele comandate și, de-odată, așa din senin, a început să sughiţă. A sughiţat ce-a sughiţat și când s-a oprit i-a zis autorului:

— Dă-mi, te rog. Un număr.

— Ce număr să-ţi dau? Nu prea umblu cu numere la mine.

— Zi, domnule, un număr la întâmplare.

— Șase.

Simion a început să numere pe degete:

— A… B… C… D… E… F… Mă pomenește cineva care începe eu litera F. Vreo Florică ori vreunul Florea. Cred că Florică cizmarul. Am vorbit eu cu ei să-i duc bocancii la reparat… Nu știai că dacă te-apucă sughiţul trebuie să ceri de la cineva un număr?…

— N-am știut, se scuză sincer autorul, sparse un covrig și îşi luă rămas bun de la Simion Sendruc, dar nu înainte de a face schimb de adrese, ca să-și scrie unul altuia.

Și la drum, băiatule. Pune-te iar pe alergat. Du-te colo, du-te dincolo…

A poposit foarte multă vreme într-un orășel de pe malul stâng al Argeșului. Malul stâng când te duci încolo. La judecătoria orășenească de aici a găsit un dosar de divorţ care i-a atras atenţia într-un mod extrem de deosebit.

Motivul divorţului… Ce credeţi dumneavoastră, care credaţi dumneavoastră că a fost motivul divorţului? Vorba lui nea Tudorică Albăstroiu de pe strada Agnita: „Să vezi și să nu crezi”. Motivul de divorţ — o batistă. A fost impo sibil să se abţină și să nu zică, nu numai pentru el, o alo cuţiune, o scurtă alocuţiune. Citățm din scurta lui alocuţiune: „Mare e grădina ta, doamne, și mulţi tembeli mai ai în ea!” Auzi motiv de divorţ!…

Se înţelege mai mult decât de la sine că autorul a consul tat cu foarte mare atenţie acest dosar. L-a citit filă cu filă și cu atenţie de ceasornicar de peste 25 de ani vechime în același atelier. Ce este drept însă este drept. Și-a pierdut atâta timp, dar *a* avut o surpriză neașteptată.

Fata, femeia care înaintase divorţ, că ea înaintase, era nici mai mult, nici mai puţin decât Vărsătoare, născută în zodia Vărsătorului. Exact ceea ce căuta autorul de atâta timp. Fostul ei soţ era născut în zodia Peștelui, zodie care însă nu ne interesează.

Ea — profesoară de geografie și navetistă. El — adjunctul șefului de promoţie de la filosofie, secţia psihologie, dar cu oarecare situaţie materială pe plan local. Deci navetist. Neobositul nostru autor (aţi băgat de seama cât a alergat până a ajuns aici) l-a căutat în orașul respectiv și l-a găsit. Acum, după absolvire, era șeful biroului de obiecte pierdute al orașului, cu putere de acţiune în raza întregului judeţ, dacă nu o rază și mai mare. A avut cu dumnealui următorul dialog:

— Am venit la dumneavoastră într-o problemă oarecum dificilă.

Fostul șef adjunct de promoţie al secţiei de psihologie, astăzi șeful biroului de obiecte pierdute, l-a măsurat pe autor așa cum a învăţat el dintr-un curs de anul doi, i-a supravegheat picioarele, mișcările braţelor, poziţia trupului pe care-l așezase într-un fotoliu cu arcuri rupte ori oare cum rupte… l-a studiat autorului chiar și poziţia caninului faţă de incisiv. Și în momentul când el a crezut de cuviinţă că trebuie să se înceapă a zis:

— Pentru noi, psihologii, nu există probleme. Dificile.

— Asta este foarte bine și vă rog să nu uitaţi ca la întrunirea de zece ani pe care o s-o aveţi să transmiteţi din partea mea profesorilor dumneavoastră și colegilor dumneavoastră numai urări de bine, prosperitate și toate celelalte urări și mai necesare. Așadar, permiteţi-mi, tovarășe profesor, ca înainte de a intra în problema

dificilă să vă pun o întrebare banală. Nu banală! Nu găsesc termenul potrivit.

Nu prea am făcut filologia. În orice caz, este vorba de o întrebare care a început să mă frământe chiar din momentul când v-am trecut pragul biroului.

— Vă rog.

— Spuneţi-mi… Să nu vă supere întrebarea. Aţi făcut psihologia, aţi fost aproape șef de promoţie și aţi fost nu mit ca șef al biroului de obiecte pierdute… Pălăria nu este prea mare pentru un cap atât de mic? Vreau să spun, vreau să întreb dacă nu cumva postul nu este prea mic faţă de studiile dumneavoastră? Este drept că în cariera mea de colecţionar de „Situaţii inedite”, de colecţionar de „Curiozi tăţi” am întâlnit cazuri și mai și. Nu de mult, eu însumi am discutat cu responsabilul unui atelier de lustruit pantofi. Cu responsabilul unei lustragerii. Acest responsabil, nici mai mult, nici mai puţin, avea la dosarul lui de la serviciul personal o diplomă. În anul 1971 a absolvit Facultatea de petrol și gaze și, nevrând să se ducă la postul pentru care a primit repartiţia, a plătit „școlarizarea” și acum v-am spus ce este. Am întâlnit și alte cazuri și mai grave. Vă rog, dacă nu vă este greu, explicaţi-mi și mie cum aţi ajuns șeful biroului de obiecte pierdute.

— Găsite! Permiteţi-mi să vă corectez. Cum să se numească birou de obiecte pierdute? Este impropriu. La noi se aduc obiecte găsite. Deci, sunt șeful biroului de obiecte găsite. Nu cum, greșit, spuneţi dumneavoastră. Și nu numai dumneavoastră. Chiar și-n actele oficiale găsești de multe ori… Ba și firma o făcuseră cu textul: „Birou de obiecte pierdute”. M-am zbătut și am reușit să obţin fonduri pentru confecţionarea unei firme cu textul corect.

— Dar se „uzează”, s-au obișnuit oamenii să spună mai mult: „Obiecte pierdute”. Mă rog. Cu ajutorul filologilor se va face lumină într-un viitor mai apropiat ori mai îndepărtat… Dar vă rog să-mi răspundeţi la întrebarea pe care v-am pus-o. Cum aţi ajuns și ce studiaţi dumneavoastră aici?

— Studiez psihologia omului care pierde. De ce pierde, în ce situaţie a pierdut, este uituc din fire ori numai oca zional? Avem niște chestionare cu vreo 6 238 de întrebări. Săptămâna trecură ne-a sosit și un calculator electronic. Săptămâna viitoare va sosi și omul pe care l-am trimis la specializare. Să știţi că nu este o jucărie. Nu ne jucăm aici.

— De când sunteţi șeful acestui birou?

— De când am terminat facultatea. Ca să zic așa, eu sunt întemeietorul. Abia au așteptat să termin psihologia.

Postul îmi era asigurat. Se aprobase înființarea acestui birou și nu aveau om cu studiile adecvate.

— Și aţi avut ceva subiecţi?

— Cum să nu! De pildă, acum de curând a uitat un cetăţean un încălţător în restaurantul „Bulevard”. Doriţi să vedeţi fișa lui? Dosarul? Avem o copie de pe dosar.

— O copie? De ce nu originalul?

— Originalul a fost trimis spre cercetare. Adică ne-a fost cerut de judeţul vecin. Individul a pierdut încălţătorul pe raza orașului nostru, dar locuiește pe raza

judeţului vecin. Ne-am consultat cu centrala și centrala a dat câştig de cauză „Biroului de obiecte găsite” al judeţului vecin. L-am predat lor.

— Interesant cazul! Chiar, cum de și-a uitat ăla încălţătorul în restaurant, și ce căuta în judeţul dumneavoastră cu încălţătorul la el? Nu cumva era un hoţ de încălţătoare? Restaurantul „Bulevard” are și hotel? L-o fi furat de la hotel. Într-adevăr, cazul merita atenţia pe care i-aţi acordat-o. La ce rezultat aţi ajuns?

— Se crede, se presupune că încălţătorul era nou, abia îl cumpărase. Repet: se presupune că era nou. Nu avem certitudine, pentru că încă nu avem aparate speciale. Nu avem încă un laborator care să determine cu precizie gradul de uzură al obiectelor găsite. Deci, se presupune că vânzătorul ori vânzătoarea nu i l-a împachetat, și el, cumpărătorul, intrând în restaurant să bea o bere, un coniac, un șpriţ ori cine știe ce altă băutură, odată cu portţigaretul a scos din buzunar și încălţătorul. Când a plecat, nefiind obișnuit cu încălţătorul, a luat de pe masă numai portţigaretul… Să nu luaţi presupunerile noastre drept literă de lege. Cazul este încă în studiu.

— Foarte interesant! Dacă nu vă deranjează, am să-mi permit să vă fac o vizită în momentul când veţi fi puși la punct cu toate ustensilele, laboratoarele și calculatoarele electronice… Și acum să trecem, cu bunăvoinţa dumneavoastră, la problema care m-a adus pe meleagurile acestui judeţ.

— Vă ascult.

A fost necesară o pauză. Psihologul și-a scos din buzunar batista, s-a șters pe mâini și l-a întrebat pe autor:

— Doriţi o cafea, un coniac? Știţi, noi mai avem niște fonduri speciale pentru reprezentare. Să-ţi vină omul care și-a pierdut obiectul și să nu-l servești cu nimic?!

— Îmi pare rău că sunt pus în situaţia să refuz, dar nu folosesc de ani de zile nici cafea, nici coniac. Inima!… Sunteţi căsătorit?

— Am fost.

Și autorul, privindu-l pe psiholog în albul ochilor, observă după mișcarea mușchilor că acesta cam suferă, că a cam iubit-o pe femeia de care s-a despărţit. Se uită și mai profund și zise tare și mai ales accentuat:

— Divorţat? Tribunalul şi-a spus cuvântul?

— Da.

— Motivul?

Cu aceeași batistă cu care s-a șters pe mâini, psihologul și-a șters și ochii. I se umeziseră. Autorul se întristă și el, dar nu mai putea da înapoi. Zarurile erau aruncate. Îl căină în gând pe tânărul văduv și-l mai întrebă o dată care a fost motivul de divorţ. Acesta zise:

— O batistă.

— O simplă batistă?

— O simplă batistă!

— Era superstiţioasă? De fosta soţie vă întreb dacă era superstiţioasă.

— Nu trebuia să vă deranjaţi cu precizarea, pentru că se înţelege de la sine că nu vă interesaţi dacă batista era superstiţioasă. Da ! Fosta mea soţie era

superstiţioasă. Foarte superstiţioasă.

— Născută în zodia Vărsătorului? Autorul știa din dosarul de divorţ că fosta soţie a psihologului era Vărsătoare, dar voia s-o audă și de la el.

Tânărul șef al „Biroului de obiecte găsite44 se duse la seif, desfăcusigiliul, descuie și scoase la iveală două păhărele și o sticlă de coniac cinci stele. Îl rugă din suflet pe autor să nu-l refuze. Să bea pentru supărarea lui, și autorul se sacrifică până la urmă. El însă bău de bucurie, pentru că în sfârşit găsise ce căuta.

— Acum vă pot răspunde la întrebare, zise psihologul după ce îşi umplu din nou păhărelul. Fosta mea soţie era născută în zodia Vărsătorului.

— Aveţi tăriei sufletească să-mi povestiţi și mie cum s-au petrecut lucrurile?

Psihologul, prinzând curaj, începu:

— Am cunoscut-o în acceleratul 103, vagonul nr. 4 și, să vedeţi ce coincidenţă, ne-am certat. Vorba vine că ne-am certat în trenul accelerat 103, vagonul 4. De aici ni s-a tras și divorţul.

— Cum s-au petrecut lucrurile? Nu mă interesează amă numele din acceleratul 103, nici cele din vagonul 4. Mă interesează amănuntele cu batista.

— Ne-am căsătorit aici, în orașul nostru. Ea era bucureșteancă.

— Și făcea naveta?

— După ce ne-am căsătorit, deși i s-a dat un post de profesoară chiar peste drum de casă… Liceul nr. 2 este la trei minute de apartamentul pe care ni l-au făcut părinţii mei cadou de nuntă… Deci, deși i s-a dat post de profesoară aici, nu s-a mutat la mine. Nu a vrut ea și pace. Și cât am insistat!… Cât au insistat părinţii mei, ţineau la ea. Tata mi-a făcut un apartament în centru, prin O.C.L.P.P. Chiar lângă Agenţia de voiaj. Alături. Nu s-a mutat la mine după căsătorie. Ba a încercat să mă determine să vând apartamentul și cu poziţia pe care am avut-o în facultate să încerc intrarea în București. Și găsise un apartament de vânzare lângă „Librăria noastră44 de pe Calea Griviţei. Părinţii ei stau în cartierul Steaua. Cartierul acesta este în jurul podului Grant. De la gară faci 7 — 8 minute cu tramvaiul. Eram căsătorit cu ea și făcea naveta. Uneori o făceam și eu cu ea. O iubeam și nu puteam s-o las singură tot timpul. Închipuiţi-vă și dumneavoastră, ce încăpăţânare la ea. Condiţii de trai excelente, și ea voia să facem în fiecare zi…

— Ce anume?

— Naveta! Ura de moarte acest oraș. Și nu știu de ce. Nu este un oraș frumos? Spuneţi și dumneavoastră, că nu aveţi niciun interes. Mă duceam seara la București. Obosi tor. Groaznic de obositor. Cum să-ţi mai desfășori munca cum trebuie dacă gândul îţi este numai la tren? Numai la tren te gânde. Știi: dacă vine aglomerat, dacă găsești loc… Este groaznică viaţa de navetist. Și ei îi plăceţi. Îi plăcea să se chinuie pe drum. Părinţii ei, care au și ei o parte de vină în des părţirea noastră, au încercat s-o determine să nu mai fie în permanenţă pe drumuri… Într-o după-amiază când mergeam la ea acasă, la București, a apucat-o plânsul. Eram în vagonul 4. A vrut să pună piciorul în prag, a vrut să mă facă să mă determine să-mi fac rost de post la Bucureștii şi mai ales să vindem apartamentul. Când i-am spus că De s-ar întâmpla orice s-ar întâmpla. Apartamentul nu-l vând, a

început să plângă și mai tare. Se uitau pasagerii din tren la ea ca la cine știe ce. Plângea cu niște lacrimi!… Curgeau gârlă pe obrajii ei. L-am dat batista să se șteargă. Și a continuat să plângă. În Gara de Nord ne-am certat. Mi-a zis niște cuvinte foarte urâte. Nu mă așteptam să aud de la ea așa ceva. Ne-am certat urât de tot. Eu nu, nu-mi stă în caracter să mă cert. Ea… Ea a ţipat la mine de parcă aș fi fost… Ca o moșierească la slugile ei. A făcut „mahala”. Și unde? În tren și pe peronul Gării de Nord. Eu în noaptea aia am dor mit la un fost coleg, și după vreo două săptămâni am primit citaţia acasă… Proces de divorţ. Ea n-a mai venit a doua zi la ore. N-a mai venit nici a treia zi. A ieșit un scandal și cu tata. Că tata și-a pus obrazul pentru ea la secţia de învăţământ. Liceul nr. 2 avea nevoie de profesoare de geografie. Așa că i-a încurcat și pe ei. La proces a mai venit. Dar n-a vrut să stea de vorbă cu mine. Nepotrivire de caracter, încă vreo câteva motive și, în final, chestia cu batista. Astea au fost motivele. Că era o superstiţioasă convinsă și ea zicea că știe că dacă cineva îi dă o batistă înseamnă des părţire. Că eu i-am dat o batistă în acceleratul 103, vagonul 4. Că i-am dat-o intenţionat. Că și eu doresc despărţirea… După vreo 16 înbrăţișări am fost despărţiţi. Tribunalul și-a făcut datoria. A încercat să ne împace, dar n-a fost chip. Asta era povestea cu batista.

— Mi-aţi făcut un serviciu formidabil!

— Eu?

— Da. Umblu de luni de zile după un superstiţios născut în zodia Vărsătorului. În sfârșit am găsit! Unde-o pot găsi?

— Pe cine?

— Pe ea! Pe Vărsătoare.

— N-o puteţi găsi…

— A murit?

— Pentru mine este ca și moartă. Dar n-a murit. Nu.

Nu a murit. Nu mai este în ţară.

— Nu zău! Dar unde este? Unde a plecat? întrebă au torul distrus. La o astfel de lovitură nu se aștepta.

— A plecat cu un străin care a făcut Institutul agronomic la noi. Au făcut căsătoria civilă la sectorul I… Mi-au spus niște foști colegi, că eu… Cum era să mă duc la căsătoria fostei mele neveste, care mă părăsise? Nu era o fire căreia să-i placă aventura, nu! Puţin superficială, dar în rest… Știa să și gătească bine. Mama ei este o gospodină de neîntrecut. Pregătea o zacusca!… Ne invitau la ei când eram studenţi. Ca să mâncăm zacusca. Corespondează cu o fostă colegă de an. Și de grupă. Când am fost ultima dată la București, am fost și pe la ei. Zic ei pentru că Viorica, fosta colegă de grupă a fostei mele neveste, s-a căsătorit și ea. Fată serioasă! S-a căsătorit cu un asistent de la construcţii. Am fost, cum zic, pe la ei și mi-au arătat scrisorile sosite de la ea. Nu există scrisoare ori vedere în care să nu întrebe de mine. Mie nu-mi scrie. Nu are curajul să-mi scrie. De fapt, la pronunţarea divorţului, când am schimbat câteva vorbe și când a vrut să-mi dea batista înapoi ca să nu mai fim certaţi, eu numai de-al naibii n-am primit batista. Am vrut să rămânem certaţi, cum voia ea. Și uite unde a dus-o superstiţia!

Autorul nostru l-a rugat pe șeful biroului de obiecte găsite ori pierdute să-l ierte. Că i-a răpit din preţiosul lui timp, și. Desperat, a pornit mai departe. Mult mai de parte, în căutarea superstiţiosului născut în zodia Vărsătorului. Și a mers, și a mers…

De unde să găsești un superstiţios din această zodie dacă această zodie a fost sortită să nu dea superstiţioși prea des? Autorul a mai găsit ceva — ceva în comuna Priboieni. Comuna asta este pe undeva pe lângă Topoloveni și autorul a aflat că în această comună consumă aer unul pe care-l cheamă Zgândărici, născut în această zodie. Și ăsta, cică, ar fi manifestat ceva tendinţe de superstiţie acum vreo șapte-opt ani. Se zice că odată, în decembrie, când i-a tăiat porcu' lui văru-său din deal (ăla care este responsabil la metalochimice), a cerut apă caldă să se spele. Odată cu el s-a spălat cu apă caldă și săpun și nepotul lui Zgândărici, care-l ajutase să pună porcul jos. După ce s-au spălat, li s-au dat două prosoape, dar gazda, zgârcită, le-a luat unul înapoi. Unul cusut cu arnici de soacra-sa. Așa că au dat amândoi să se șteargă. Au pus amândoi mina pe ștergar să se șteargă și, la un moment dat, Zgândărici. Se zice, a zis:

— Bă, nu e bine să ne ștergem doi inși odată pe un prosop. Al bătrân, tata lui tată-tău, n-a stat supărat cu Leica Filofiţa, aia care a murit și v-a lăsat mașina de cusut, n-a stat supărat cu ea tot din cauza asta? S-au șters amândoi odată pe mâini cu un prosop și vreo douăzeci de ani nu și-au vorbit.

Ala mic, nepotul lui Zgândărici, a aruncat prosopul din mină, dar Zgândărici l-a luat în primire:

— Băi, Cofleașă, chestia asta se întâmpla pe vremea lui Papură Vodă… Șterge-te, măi, nu fi prost! Și făcuși și câţiva ani de școală. Tată-tău e băiat deștept, cum de le. Şi-şi tu așa de superstiţios?

S-au șters unchiul și nepotul, amândoi odată pe același ștergar cusut cu arnici de toate culorile, dar nu s-au certat. Este însă tendinţă de superstiţie? Este.

În ziua tăierii porcilor, autorul s-a dus special la Priboieni. Că ce v-a povestit până acum v-a povestit din auzite. A auzit de la sora lui Anghel frizerul. Niculina o cheamă pe sora lui Anghel frizerul. Și Niculina asta știe să povestească uneori chiar mai frumos decât Ispirescu. S-a dus și-n satul Paraschivești și în Pitoi. În ambele sate a tăiat câte un porc Zgândărici ăsta, acuzat de superstiţii. Nimic ! Vorbe! Înfloriturі de-a-e Niculinei. Ceva — ceva a fost, dar nu cum se vorbește.

Autorul l-a văzut ștergându-se împreună cu încă doi pe același prosop. A încercat autorul să afle de La Zgândărici ce-a fost cu chestia aia cu prosopul de-acum câţiva ani. Și l-a întrebat așa, mai pe ocolite, a luat-o cam pe la Bacău… Zgândărici i-a răspuns arătându-i „lipsa" de dinţi (că Zgândărici, deși băiat bun, este cam știrb de felul lui. Zice că abia după ce-și face casă nouă dă arvună la dentist).

— Am aflat și eu de la unu de chestia asta cu prosopul, dar este o aiureală ! Auzi, să te cerţi cu cineva că… Tâmpenie.

— Nu suferi de nicio superstiţie? l-a întrebat autorul și aștepta ca Zgândărici să dea din cap că nu. Nu s-a întâmplat așa. Invers. Adică a dat din cap că da. Și a zis:

— Ba da. Sufăr și eu de o superstiţie. De una singură.

— Care este aia?

— Beau…

Autorului îi veni inima la loc. Ce dracu', să se înșele tocmai el în aprecieri? Zgândărici „mirosea" de la o poștă a nesuperstiţios, așa că-i zise zâmbind a vreme frumoasă:

— Asta e viciu, nu superstiţie.

— Ba este superstiţie, că beau numai atunci când îmi iese în cale…

— O pisică neagră? se grăbi autorul să-l întrebe eu o autoritate ele caporal de schimb.

— Nu! O cârciumă! Cum mi-a ieșit în calc o cârciumă, îmi merge rău. Cer o bere, încă una, vine a lu' „Sergent" — dă și el una, vine altul — o dau pe rom ori pe „Trei stele" și gala. Îmi pierd minţile. Mă cert cu Ioana, nevasta mea. Cu Florica. Cumnată-mea, cu… Dacă atunci am treabă la București, și trenul îl pierd. Odată mi-am pierdut chiar și chibritul.

Minte ca de întâi aprilie Zgândărici ăsta. Bea el, că nu este adventist, dar nu așa cum îi place să se laude. Bea un „ciocan"– două de ţuică şi-şi vede de durerile lui de stomac. Are un ulcer de când a venit din armată ori nu știu de unde… îl întreabă pe autor:

— Ai de tăiat un porc? Viu la București și ţi-l tai. Îmi plătești doar trenul și „uzajul" cuţitului, încolo nu pretind nimic. Spune-mi dacă ai de tăiat un porc, că mă și apuc de ascuţit cuţitul.

— N-am.

— Atunci hai să ne spălăm pe mâini.

— Și ne ștergem cu același prosop?

— De ce nu?

Autorul s-a spălat pe mâini, s-a șters pe același prosop cu Zgândărici, a mai căutat ce-a mai căutat prin zodia Vărsătorului niște superstiţioși și dacă a văzut că nu găsește, a tras pe dreapta. O fi zodia asta a Vărsătorului zodia Vărsă torului, dar nici să-ţi pierzi atâta timp pentru niște super ştiţii…

Autorul, neștiind prea multe despre acest superstiţios din naștere, după cum aţi observat, va veni cu cele zece sfaturi necesare, dar nu garantează eficacitatea lor.

Cele zece sfaturi:

1. Vreţi să faceţi ouă franţuzești? Luaţi opt ouă de câţă (bibilică), dacă nu găsiţi ouă de câţă merg și cele de găină, 25 gr unt, 1/4 franzelă, 100 gr caşcaval Garnitură: mazăre ori piure de spanac. Tigaia în care se vor prepara ouăle se unge cu unt, în ea se așază felii subţiri de franzelă tăiată cu un cuţit foarte bine ascuţit de o cooperativă de specialitate și se pune pe fiecare dintre ele câte o felioară de caşcaval peste care se sparge, cu milă, un ou. Se lasă la cuptor până se încheagă bietele ouă. Apoi se servește, și cel care primește zice: Mersi !

2. Vreţi să dresaţi singuri un câine? Dacă aveţi un câine de dresat, cumpăraţi „Dresajul la câini*, apărut în colecţia „Caleidoscop", editura „CERES. Dacă nu vreţi să dresaţi un câine, consideraţi acest sfat ca nul și neavenit.

3. Un proverb malgaș ne învaţă că, atunci când am pornit spre cimitir, să nu uităm mortul acasă. Nu este uman să îngropi un „civil” în locul mortului.

4. Un proverb mongol zice: „Nătângul când se întoarce de la o masă tovărășească spune ce a mâncat și ce a băut, iar înţeleptul ce a auzit și ce a văzut”. Deci aveţi grijă ce ziceţi și cum sunteţi îmbrăcat, printre dumneavoastră s-a rătăcit un preaînţelept.

5. Dacă din greșeală ori din cauza cine știe cărui motiv ai furat astăzi un ou, treaba ta, dacă vrei, denunţă-te, dar nu te lua după proverbul care spune mai departe că a doua zi furi un bou. Proverbul este cam depășit. Fii tu mulţumit c-ai scăpat ușor, și lasă boul în pace. Lasă-l să pască ori să rumege.

6. Petele de maioneză se scot cu neofalină. Se procedează ca la petele de grăsime, însă, la sfârșit se spală bine cu apă călduţă. Dacă din cauză de neofalină a luat foc ceva prin jur și mai ales primprejur, atunci dă telefon la 08 Înainte de a spăla rufele cu apă fierbinte. Este mult mai economicos. Cât costă o convorbire telefonică? 0,25 lei. O casă mult mai mult. Dar ce. Arde numai casa de la petele de maioneză?

7. Când tragi cu pușca, nu te uita pe ţeava la capătul pe unde iese cartușul, ci invers, că e mai bine și mai comod.

8. Un proverb din Giuleşti, auzit în ziua de 16 octombrie 1941 în frizeria lui Angliei, spune: „Decât să plângă mama, mai bine să plângă maică-ta”. Ca să nu mai plângă niciuna, nici alta, este bine să-ţi cumperi în 18 rate lunare un frigider Frigero.

9. Avansează înainte! E mult mai bine să avansezi totuși înainte decât să te înapoiezi înapoi.

10. Sfatul zece a fost eliminat de un văr al autorului care este foarte ușor bolnav de plămâni.

Relaţii cu alţi superstiţioși

Este mai bine să nu le facem noi relaţii. Să-și facă singuri. Mai ales că sunt așa de rari. Și, după câte am observat, dispar repede.

Melodia preferată:

„Mamă, decât mă făceai.
Mai bine un pom sădeai.

Vicii:

El nu este afemeiat, ea invers!

Localuri preferate:

Aici autorul nu se amestecă.

Culoarea preferată:

Albastră, ca și situaţia lor.

Reclama preferată:

„Durabil, Elegant și Fin
Pentru interiorul dumneavoastră.

Mobila Delfin”.

„Foarte mare, picioarele mobilierului sunt protejate de papuci metalici. Dulapul și patul sunt demontabile și demorsate pentru locuinţele noi”.

De ce să se ferească:

De mobila nouăf făcută din material mai puţin uscat.

De asemenea, să nu aibă de-a face cu I.C.R.A.L.-ul. Dacă ești fotbalist, să te ferești de intrarea lui Dumitru când vine supărat din comuna Roșu. De la gârlă.

De ce să nu se ferească:

De Dumitru dacă nu este fotbalist și de curentul de 220 dacă se crede bec de 110.

Facultativ:

Autorul, nu se știe de ce, refuză să-i dea superstiţiosului

Vărsător un model de scrisoare. Nu știu ce i-a cășunat pe el… Probabil s-a supărat că prea l-a pus pe drumuri. Dar, până la urmă, ca să nu rămână acest superstiţios în pierdere, autorul i-a oferit din colecţia lui de scrisori de dragoste și alte derivate ceea ce urmează:

„Arta de a plăcea sau ce mai trebuie să observe un cavaler într-o societate unde se află și doamne

Să poarte de grijă ca să nu facă în societate niscaiva gesturi bătătoare la ochi.

Să nu se rezeme de cotul braţului când șade.

Să nu-și răsucească mustaţa.

Să bage bine de seamă de a nu-și arunca ochii în oglindă.

Să nu se joace cu găurile sau cu nasturii de la haină.

Să nu-și ascundă mâinile la spate sau să le ţie înţepenite într-o parte, nici să le ascundă pe sub haină, ori să le ţină vârâte în jiletcă sau în buzunarele pantalonilor.

Să nu-şi dreagă frizura ori să-şi aşeze părul cu mâna.

Să nu vorbească prea tare și să nu-și clatine corpul ca și cum ar predica evanghelia de pe înălţimea amvonului sau ca un actor pe scenă.

Să nu umble prin salon ca într-un loc de plimbare.

Să nu facă exerciţii de gimnastică, să nu treacă mereu de la un scaun la altul; să nu se atingă de nimic, nici de cărţi, nici de flori, nici de documente și obiecte de valoare, nici de note, scrisori, ziare, tablouri.

Să nu ocupe locul unei doamne, ci, din contră, dacă nu este scaun pentru ea, să pretexteze ceva pentru a sta în picioare”.

Zodia Peştelui
21 Februarie – 20 Martie

Dacă toţi superstiţioșii s-ar fi născut în această zodie, zodia Peștelui, doamne, ce fericit ar fi fost autorul acestui ghid! Chiuia de bucurie ca la nunta Zamfirei, ori la altă nuntă mult mai contemporană cu noi. Ca la nunta Mariei Ciobanu, de pildă, cântăreaţa de muzică populară.

Pe lângă faptul că chiuia cât îl ţineau puterile, îşi cumpăra un cal roib şi hăţuri bătute cu ţinte de aur — şi alte abţibilduri, îşi punea floare ele colţ la pălăria de fetru și se plimba în buiestru printre criticii din lumea literaturii autohtone și nu numai autohtone. Dar n-a fost să fie așa. Așa că, spre marele lui regret, nu poate să-și cumpere cal roib și nici să-și pună floare de colţ la pălărie. Asta pentru că superstiţioșii au fost risipiţi, după cum aţi putut să vă daţi seama din ce aţi citit până acum, prin toate, dar absolut toate zodiile.

O zodie nu a rămas nepopulată. La toate a avut de lucru bietul și drăguţul nostru

autor. Se cuvine să-l adulăm, se cu vine să-l lăudăm, să-i zicem cum i-am zis, pentru că aţi văzut cât a alergat, cât s-a străduit pentru ca dumneavoastră să fiţi informaţi cât mai exact posibil în legătură cu problema superstiţiilor.

Autorul cunoaşte această zodie mai abitir decât cunoaşte traseul autobuzului 31 de la Piaţa Romană încolo, spre Piaţa Scânteii. O cunoaşte mai bine decât îşi cunoaşte o clocitoare puii, ori un pui clocitoarea. Cum vreţi s-o luaţi.

De unde și cu ce ocazie cunoaşte această zodie atât de bine? Cum de unde? Păi unicul lui bunic din partea tatălui s-a născut în această zodie și a fost un superstiţios notoriu. Extrem de notoriu. Dacă se scula bunicul ăsta al autorului într-o bună dimineaţă cu faţa la cearșaf, s-a zis, în ziua aia, cu toate treburile din jurul casei. Dacă avea de tăiat lemne, dacă avea de ajutat la pus varză la murat, ori dacă avea de făcut cine știe ce afaceri cu cineva… s-alegea praful de afacere! Îşi făcea o legătură cu de-ale gurii în dimineaţa când se scula cu faţa la cearșaf și o lua în sus pe deal, prin pădure. Când îl vedeau sătenii plecând de unul singur în sus, îşi ziceau: „Iar s-a sculat Feran cu faţa la ţol”. La ţară nu se prea folosea înainte vreme, pe vremea lui bunicu’, cearșaf. Așa că nu se pomenea de cearșaf, ci de ţol. Bunicul nu se întorcea de pe deal până mult după asfinţitul soarelui. Lui nu-i plăceau musafirii. Nu-i plăcea să-i treacă pragul nimeni. Și așa, ca să se păzească de musafirii care-l oboseau mai mult decât o zi de muncă la batoză, în dimineaţa când se scula cu faţa la ţol, pleca de acasă. El știa, era convins că, dacă te scoli cu faţa la ţol, ai, n-ai treabă, îţi vin musafiri. Cum să nu fie extraordinar de notoriu dacă a fost în stare aproape să-și omoare și o nepoţică din cauza superstiţiilor?

Nepoţica lui, a bunicului superstiţios, fetiţa lui Nae al lui Feran din Priboieni, a făcut o aprindere de plămâni. Părinţii fetiţei au dat să fugă după doctor, au înhămat și caii la căruţă ca să plece după doctor la Călinești. Bătrânul s-a dus, a deshămat calul și s-a dus să caute un prag. Autorul pune rămăşag cu oricine și pe orice că pe lumea asta, și mai ales în Priboieni, nu există casă fără prag. Așa stând lucrurile, s-a dus să caute un prag. A găsit un prag, a pus piciorul în el și a zis:

— Nu este nevoie să vă duceţi după niciun doctor. Eu sunt mai doctor decât toţi doctorii. Știţi ce-am visat azi-noapte? Azi-noapte am visat zăpadă. Și dacă visezi zăpadă…

— Ce legătură are visul dumitale cu aprinderea de plămâni a fetei?

— Eu când visez zăpadă, este bine. Nu fiţi îngrijoraţi de sănătatea fetiţei, nu cheltuiţi banii cu doctorii și medicamentele. Dă-le talanului de medicamente, dă-l talanului de doctor. O fac eu bine. Daţi-mi un ou. Căutaţi-mi un ou de găină moţată. Ce căscaţi gura la mine, măi, beșlegilor, alergaţi după un ou de găină moţată, ce, v-a luat dumnezeu auzul? Pas alergător!

Ca să nu-l supere pe bătrân, s-au făcut că au făcut rost de ou de găină moţată. Bătrânul s-a uitat la ou, l-a controlat să nu fie clocit… Și fiindcă știa că ai lui nu au găini moţate, a întrebat de unde au făcut rost așa repede de el. Ai lui l-au minţit că de la Anghel al lui Golgoază. Anghel al lui Golgoază avea un cârd de găini moţate, așa că bătrânul a crezut minciuna.

A spart oul în podul palmei, a înlăturat albușul şi-a început să murmure un

descântec în versuri alecsandrine și să plimbe gălbenușul de ou pe trupul fetiţei, care avea o temperatură de aproape 40 de grade. Bătrânul zicea că-i caută junghiul cu oul. Unde s-a spart gălbenușul oului, acolo a început să frecţioneze. Ţipa biata fetiţă, ţipa de parcă ar fi plecat maică-sa la bâlci fără ea să se dea în lanţuri.

Dacă verișoara mea din Priboieni mai trăiește și astăzi, să știţi de la mine că nu trăiește din cauză că bunicul ei și al meu, bineînţeles, a visat atunci zăpadă și că i-a găsit junghiul cu oul. Trăiește pentru că, până la urmă, tot a fost adus doctorul de la Călinești. După ce a deșelat-o pe biata fetiţă cu frecţionatul, unchiul meu i-a adus bunicului o sta cană de ţuică drept mulţumire pentru serviciul pe care-l fă cuse, l-a îmbătat, l-a culcat și a alergat în goana calului după doctor.

Îi plăcea bietului bunic al autorului ţuica mai mult decât îi place calului, oricărui cal, ovăzul. Dar o bea el pe ţuică, nu ţuica pe el. Îţi trăgea la măseaua de minte o butie de zece vedre de ţuică, dar ce era al lui era al lui: nu-ţi cauta ceartă cu lumânarea. Oricât ar fi fost de beat, nu făcea pe al dracului. În cel mai rău caz îţi adormea cu capul pe masă.

Și era al naibii de incomod, că pe vremea lui nu existau mese de astea înalte, ci d-alea joase cu picioare scurte ca de câine pechinez. Niciodată nu a fost văzut bând ţuică fără să spargă, acolo, și câteva nuci. Și cum l-au îmbăiat, au alergat după doctor. L-au adus mai târziu. Dar l-au adus. Începuse, ce-i drept, fetiţa să fie galbenă și „frumoasă44 cum îi place popii, dar au avut noroc de doctor bun. L-a administrat doctorul ăsta de la Căline. Și niște injecţii, a băgat în ea niște medicamente!…

— Altfel?

— Altfel, acum autorul nu mai era invitat pe la verișoara lui la pomana porcului, nu-i mai scotea din butoi ţuică cu tâlvul. Nu-i mai încărca sacoşele cu săpun de casă, poame, prune uscate și alte legume neorășenești. Nu-i mai era nici verișoara. Ci lut de oale.

Bunicul ăsta al autorului era o comoară (neîngropată pe atunci) de superstiţios. Dacă pe vremea lui se făcea un concurs de cel mai bun superstiţios, el, bunicul autorului, prea regretatul bunic, venea pe locul întâi cu cunună. Nu s-a făcut concurs, n-a luat premiul întâi cu cunună și este păcat. Este păcat pentru că nu are nici măcar un mic bust în mijlocul pieţei din comuna Priboieni. Merita cu vârf și îndesat, merita cu prisosinţă o statuie, pentru că era un superstiţios de re nume. Pe o rază de 150 — 200 de kilometri pătrat, şi nu găseai al doilea superstiţios care să-i semene. Inventa chiar el superstiţii. Cred că și superstiţia aia cu: „să calci cu dreptul” este scornită de el. Corecta superstiţiile. De pildă, se zice că atunci când nu vrei să ţi se întâmple ceva rău, trebuie să baţi în lemn. El a combătut, a dovedit cu argumente că nu este de ajuns să baţi așa pur și simplu în lemn, ci să baţi cu drag în lemn. Cum ai bătut cu drag în lemn, cum fug ne norocirile de tine.

Nimeni pe pământul ăsta nu-ţi tălmăcea visele cu atâta precizie cum le tălmăcea bunicul autorului. Când unul visa mai urât, gata, alerga la al lui Feran să-i spună ce-o să se în tâmple cu el din cauza acelui vis urât. Uneori, bunicul autorului îşi mai și bătea joc de cei care veneau să le tălmăcească visele. Pe unul din neamul lui

Zăpucioiu, pe o rudă mai în depărtată de-a lui Zăpucioiu, l-a făcut să-și piardă minţile la bătrâneţe. Asta avea peste 55 de ani și într-o dimineaţă a venit la al lui Feran și i-a spus că în noaptea trecută îi visat haine albe. Că nu e bine dacă visezi haine albe. Știi ce-nseamnă dacă visezi haine albe? Cazi în ispită. Neapărat cazi în ispită clacă ai avut un vis cu haine aibe. Bă, să știi că-ţi sucește mintea cumătră aia a lui Nae al lui Trașcă. Las că știu eu că-ţi place văduva. Și ruda asta mai îndepărtată a lui Zăpucioiu, cum-necum, după câtva timp a căzut în ispită.

Când se făcea în Priboieni câte o nuntă, când se umbla cu plosca la invitaţi, ăla cu plosca îl ruga din suflet pe invitat ca în noaptea dinaintea venirii la nuntă să viseze napi. Da, da, napi. Des ce să viseze napi? Pentru că al lui Feran, bunicul autorului, îi învăţa pe oamenii care voiau ca a doua zi să fie veseli să viseze napi. Așa s-a împământenit obiceiul ca nuntașii să-și oblige" invitaţii să viseze napi, pentru a fi cât mai multă veselie la nuntă.

El, bunicul autorului, și nimeni, absolut nimeni altul, a inventat timpul probabil de mâine. Pentru el a fost o chestie a la oul lui Columb. Cu o ceapă, cu un briceag cu plăsele format pește și extrem de puţină sare îţi dădea prognoza timpului pe tot anul. În comuna Priboieni era mult mai iubit decât este astăzi Topor și ceilalţi „denunţători" ai timpului probabil. Era iubit pentru că ghicea fără aparatură specială ca acum, în zilele noastre, cum vor fi lunile anului, ploioase, ori neploioasei Am văzut mult mai înainte, am avut de-a face și în celelalte zodii cu superstiţioși care îţi prevesteau ce vreme va fi mâine dacă-i mânca pe ei o ureche. Altul îţi ghicea că mâine o sfi bată neapărat vântul, pentru că el ori un văr al lui a omqrât în ziua aceea un șarpe. „Meteorologii" ăia faţă de al lui Feran, faţă de bunicul autorului, erau niște „ţâștibâști", niște „huli-buli", niște „tarampampiști". Păi când se apuca al lui Feran să-ţi ghicească vremea, apoi ascultă-mă dumneata pe mine, că nu-mi place să susţin ceva dacă nu sunt sigur de ceea ce susţin. Cum ghicea? Deși bunicul autorului nu i-a dat dezlegare la timpul potrivit nepotului său să facă publică această metodă de ghicit timpul, autorul tot vă va spune. Vă va spune pe propria lui răspundere.

În noaptea de Anul nou venea primarul comunei, îmbrăcat sărbătorește, îmbrăcat ca la o inspecţie, la bunicul autorului acasă și-i spunea:

— Nea Ferane, ţi-am adus ceapa. Fii drăguţ și dă-mi prognoza timpului probabil pentru anul ce va veni.

Avea el, bunicul autorului, meteahna aceea cu musafirii: nu-i plăcea lui să-i vină musafiri, dar în noaptea de lăsata secului, și mai ales în noaptea de Anul nou, nu mai zicea nimic dacă-i deschideai uşa. Ba chiar îi făcea o deosebită plăcere. Și nu te aștepta cu mina goală. Din toată sărăcia lucie din casă, tot încropea ceva acolo, ca să-ţi pună pe masă. De ţuică nu prea se ducea lipsă. Dumnezeu i-a pricopsit pe priboieni cu dealuri, ca să le priască prunilor. Când dădea ăl de sus să fie poame multe, apoi se făcea şi ţuică din belșug.

Dar să ne întoarcem de unde am plecat. Care va să zică, venea primarul la el acasă și-l ruga din suflet să-i dea prog oza timpului pe anul ce bătea la ușă. Nea Feran lua ceapa, o ceapă banală, deschidea briceagul cu plăsele format pește, un

briceag cu care a făcut. Și armata, și războiul din 1912 și care briceag a fost lăsat amintire băiatului său ăl mai mare, Anghel. Cu briceagul ăla tăia ceapa în două, mânca împreună cu primarul o jumătate de ceapă, beau amândoi și niște ţuică scoasă cu „ciocanul" din butoi, apoi bunicul autorului, fie-i ţărâna ușoară, lua a doua jumătate de ceapă, se uita la ea cum se uită ghicitoarea în ghioc ori milogul în traistă, zicea ceva neînţeles de nimeni, tot în versuri alecsandrine (avea ce avea cu Alecsandri. Când s-a întors din război, s-a întors cu o rană nu prea adâncă la piciorul stâng, briceagul ăla format pește, o gamelă și două cărţi de poezii. Poezii de-ale lui Alecsandri. Se lăuda cu ele și. Când avea el chef, îşi aduna vecinii și, la un „ciocan" de ţuică și câteva nuci sparte, le ci tea așa cum se pricepea el. Că nu avea decât două clase, le citea vecinilor din Alecsandri și de fiecare dată îl pomenea pe un învăţător. Pe unul Popescu, din Turnu Măgurele, care a fost comandantul lui și care atunci când a fost gata, gata să moară din cauza unui șrapnel l-a chemat pe el, pe-al lui Feran, i-a dat cele două cărţi cu poezii de Alecsandri și… Autorul vă roagă din toată inima lui să-i iertaţi această digresiune. Cu care ocazie închide și paranteza și trece la ceapa primarului). Apoi bunicul autorului dezghioca ceapa, lua 12 căușe din jumătatea de ceapă, le înșira pe un taler, scria în dreptul fiecărui căuș de ceapă ianuarie, februarie, martie etc., punea sare în fiecare căuș de ceapă, ducea talerul cu cele 12 luni ale anului într-un loc știut numai de el, apoi se apuca vârtos de băutură cu primarul.

În zorii zilei de întâi ianuarie, prea iubitul și prea superstiţiosul bunic aducea de la locul știut numai de el talerul cu cele 12 căușe de ceapă, le citea", iar primarul muia creionul chimic în gură și scria în catastif ce-i dicta bunicul.

Și bunicul autorului dicta:

— Luna ianuarie, domnule primar, o să fie așa și așa. Și zăpadă multă, și zăpadă puţină și n-ar fi rău dacă i-ai mai lăsa pe oameni să mai coboare de pe deal cu o sanie-două de lemne. Cocenii i-au isprăvit până acum. Că, după cum știi, și decembrie, și noiembrie au fost geroase… Februarie este luna lui ferecă și desferecă. O să fie și mai mare gerul. Va fi vai de mama ăluia care n-a primit aprobare să aducă ceva crăci de pe deal. Martie… Uite ce zice căușul de ceapă al lunii martie: o să fie tare apoasă. Până la jumătatea lunii o să mai fie și zăpadă și geruri. Cele nouă babe o să fie ale dracului. Vor veni cu nouă cojoace pe ele. Dar până la urmă o să aibă putere și soarele… Ia uită-te aici, domnule primar, ce se prevestește pentru aprilie…

Bunicul autorului „ghicea" în ceapă timpul probabil uneori cu mai multă exactitate decât se ghicește astăzi… "Ghicea" și pe lângă ghicit mai băga și câte o șpangă" primarului. Îl făcea să mai aprobe câte o sanie de lemne, s-o lase mai moale cu sechestrele pentru neplata impozitelor la timp etc.

Primarul afișa prognoza și. Dacă la sfârșitul anului se observa o diferenţă prea mare între timpul prognozat de bunic și cel care a fost, îl schimbau pe primar. De ce pe primar? Că-n noaptea aia cu pricina a fost beat și nu și-a notat bine ce i-a dictat bunicul autorului, care se bucura de-o încredere și o cinste, în materie de superstiţii, uimitoare.

Cum și-a câştigat bunicul autorului această încredere? Păi numai și numai pe bază de superstiţii. În materie de superstiţii era, după cum v-am mai spus, inovator. Repet, și nu îmi pare rău că trebuie să repet, bunicul autorului era chiar inventator. V-am dat mai sus niște exemple de „invenţii”. Dar le-am dat cu zgârcenie și nu pot să-mi explic de ce, pentru că nu mă caracterizează absolut deloc zgârcenia. Și ca să vă dovedesc aceasta, am să mai vin cu niște exemple.

Înainte de apariţia lui pe pământ (de bunicul autorului este vorba, și nicidecum de mutul de la manutanţă), dacă, doamne ferește, începea să bată piatra peste Priboieni, oamenii stăteau cu braţele încrucișate și se uitau la piatra care le distrugea pomii, care le distrugea cultura. Se uitau cu durere și mai ales îşi făceau câte-o cruce mare de Vlașca, după care se văicăreau. Ei bine, bunicul autorului, facă-i dumnezeu parte de un loc mai bun printre sfinţii din cer, nu a stat cu braţele încrucișate. S-a dus la târg la Topoloveni și a cumpărat, de ocazie bineînţeles, un aparat de „gândit” de la un neamţ pripășit prin partea locului cu ocazia războiului și după câteva zile a și inventat o chestie care alunga mana și piatra din zona comunei Priboieni.

Îi mergea mintea omului ăsta cum merge Mannix printre cartușe de pistol de calibru mijlociu. Îi mergea mintea ca secundarul unui ceas care nu rămâne în urmă nici c-o secundă în 24 de ore. Știi cum alunga mana și piatra de deasupra Priboienilor? Cum ai alunga dumneata o turmă de oi care ţi-a barat șoseaua și nu poţi merge cu „Trabantul” mai departe. Poate că și mai ușor. Cum făcea? Cum proceda? Simplu! Când se întuneca cerul, alerga din casă în casă și le striga oamenilor să înfigă securea în pământ.

Oamenii, știindu-l și bun de șotii, și glumeţ nevoie mare.

se uitau la el să vadă dacă nu glumește și uneori îl întrebau:

— De ce să înfigem securea în pământ?

— Ca să nu mai bată piatra, proștilor. Și bunicul autorului alerga la altă casă.

Dacă totuși, cu toate securile înfipte în pământ. Se abătea piatra ori mana cerească și bunicul autorului era luat la refec de cei pe care i-a învăţat să înfigă securea în pământ, el nu-și pierdea firea, cum ne-am fi pierdut-o fiecare dintre noi. El îşi răsucea o ţigară… Autorul ţine minte că bunicul lui. Răposatul lui bunic, fuma tutun clasa a patra și știa să răsucească ţigara mai bine decât o mașină de răsucit ţigări din zilele noastre. Cu o singură mină îţi răsucea ţigara. Învăţase meșteșugul ăsta de la un sergent cu care a făcut armata de recrut. Deci, îşi răsucea o ţigară, o aprindea tacticos cu amnarul și se scuza astfel:

— A dat piatra pentru că n-aveţi voi securi bune ori când aţi înfipt securea în pământ v-aţi gândit la muieri ori la cine știe ce alte chestii și mai delicate. Lasă că vă știu eu pe voi câte parale îmi faceţi, păcătoșilor. Securea trebuie înfiptă în pământ când tună și fulgeră numai atunci când ai gânduri curate. Mult mai curate decât le-a avut Maria Magdalena într-o anumită perioadă de timp din viaţa ei. Să vă fie învăţătură de minte pentru altă dată!…

Dacă între anii 1800 și ceva și 1900 și ceva în comuna Priboieni nu a fost trăsnit, de trăsnet bineînţeles, niciun priboian, apoi este bine să ştiţi că meritul tot bunicului

bun și cinstit al autorului i se cuvine, l-a pus pe oameni să ţină post nouă joi din pași. Cu invenţia asta a avut mare bătaie de cap. Mult s-a mai zbătut bietul de el până i-a convins pe priboieni să ţină și joia post. Tatăl lui Nicolaie al Fiorii a vrut chiar să-l bată. A zis de el, de bietul bunic al autorului, că bine ar fi dacă s-ar duce la „Mărcuţa” să-i convingă pe nebunii care erau internaţi postească ei nouă joi din pași. Bunicul autorului nu s-a supărat pe tatăl lui Nicolaie al Florii și, până la urmă, el, ăsta al Florii, a fost primul care a aderat la invenţia bunicului. N-a fost casă din Priboieni, din Paraschivești, Sămăila ori Pitoi în care să nu fi intrat al lui Feran și să nu fi stat de vorbă pe îndelete despre importanţa color nouă joi din pași.

— De ce să ţinem și nouă joi din pași? Nu ne este de ajuns că nu mâncăm de dulce miercurea și vinerea?

— Miercurea și vinerea o ţineţi ca să nu faceţi bube, iar joia, cele nouă joi le veţi ţine ca să nu muriţi trăsniţi de dumnezeu.

Și, într-adevăr, documentele pe care le-a studiat autorul acestui ghid în legătură cu cele de mai sus îl îndreptăţesc să susţină că în acea perioadă, în perioada anilor 1800 și ceva și 1900 și ceva, în Priboieni nu prea s-a murit de trăs net și de bube dulci, dar foarte mulţi priboieni au murit de inaniţie și mai ales de alte boli înrudite cu lipsa de alimentare. Priboienii însă au fost întotdeauna optimiști. De ce? Tot bunicul autorului, el și nimeni altul, bun cum era la suflet și necăjit din cale-afară de nenorocirile și necazurile semenilor lui. A născocit ceva și mai și. Și-a pus mintea la contribuţie și a lansat zvonul că, dacă găsești un trifoi cu patru foi, o să-ţi meargă din bine în şi mai bine. Le-a băgat asta în cap oamenilor, și oamenii, ca întotdeauna, l-au crezut. Și au și pornit în căutarea trifoiului cu patru foi, ca să le meargă și lor, dacă nu prea bine, bine. Și găseau priboienii la tot pasul trifoi cu patru foi. De unde? O să vă spun un secret. Acum, că a trecut atâta timp de atunci și că acum priboienii îşi fac fericirea cu mâna lor, nu ca atunci, deci din acest motiv, autorul o să vă spună secretul. Tot bunicul autorului, săracul. El a altoit fără să știe nimeni trifoiul cu trei foi și astfel i-a făcut pe priboieni optimiști. Mureau pe atunci de foame, dar erau optimiști.

Dar să-l lăsăm pe bunicul autorului să-și vadă de treburile lui acolo, la dreapta ori la stânga tatălui, unde a fost promovat destul de bine. Are un post frumușel. Mai este el cu încă unul pe același post, dar este bine. Îl cheamă Petre. Și apare întotdeauna în calendar cu Pavel. Deci să-l lăsăm pe sfântul Petre Feran lângă Pavel și să revenim la „Peștii” noștri, la superstiţioșii născuţi în această zodie și care, în afară de cele arătate până acum, fac erizipel dacă le-ai ieșit, le-ai tăiat calea cu găleata goală. Autorul cunoaşte pe cineva care și-a făcut un rost în viaţă exploatând din răsputeri această superstiţie. Acel cineva cunoscut de autor se numeşte Păscu al lui Pintileagă; este ori era, pentru că autorul nu l-a mai văzut de mult, era ăsta al lui Pintileagă puţin zurliu — smucit de la ţâţă, cum se zice mai pe româneşte —, dar știa să câştige un ban fără eforturi prea mari.

S-a făcut om numai din nunţi și botezuri. Avea oamenii lui la primării și la biserici. Oamenii ăștia ai lui îi dădeau o listă cu toate nunţile și botezurile care erau pe o perioadă anumită. Al lui Pintileagă îşi nota adresele și se prezenta cu găleata plină

în faţa mirilor, naşilor, socrilor mari şi socrilor mici, și aceștia îi aruncau darul în găleată. Se avea bine și cu atelierele de fotografiat din tot Bucureștiul. Își cumpărase o motoretă. Cu motoreta alerga de la un fotograf la altul. Trăgea motoreta deoparte, umplea găleata…

Și de la înmormântări ciupea ăsta al lui Pintileagă bani. Nu ieșea cu plin, că degeaba ieși cu plin unui mort. Nu are nicio eficienţă găleata plină la mort. Își confecţionase şine cherul un fel de hălău din plasă și, când se aruncau bani la răspântie, se aruncau în hălăului, că era iute de mână.

Uneori era și al naibii. Îi știa pe ăia care se feresc de găleata goală și le ieșea în cale cu găleata goală când acestora le era lumea mai dragă. Cu unii se certa, pe alţii îi punea să-i dea un „impozit" lunar… D-aia zice autorul că l-ai ucis pe superstiţios dacă i-ai ieșit cu golul. Nu știu dacă aţi bă gât dumneavoastră de scamă, dar de găleata asta goală se feresc cam mulţi. Prin toate zodiile dai de câte un superstiţios care, pe lângă alte metehne, o are și pe asta. Autorul este tare îngrijorat și se teme sincer că nu prea știe ce are de făcut. Ar dori din toată inima lui caldă ca un samovar să-i poată vindeca pe bieţii oameni, dar dacă nu se poate, nu se poate. În cazul de faţă va fi nevoit să tragă din nou și cu mai multă tărie semnalul de alarmă.

Deci, atenţie! De cinci, de zece, de douăzeci, de treizeci de ori atenţie! Nu recrutaţi pompieri din zodia Peștelui și nu-i promovaţi în munci de pompieri-șefi. Nici dacă aceștia vin la dumneavoastră cu pilc dreptunghiulare, pătrate, pile limbă de pasăre… Cu orice fel de pilă ar veni, nu-i promovaţi în pompieri-șefi. Dacă, totuși, îi promovaţi, îi promovaţi pe propria dumneavoastră răspundere. Autorul și-a făcut dat-o na și v-a atras atenţia. De ce? De ce nu trebuie promovaţi în funcţia de pompieri-șefi? Pentru simplul motiv că, dacă i-ai ieșit cu găleata goală acestui superstiţios, l-ai ucis! Ucis e puţin zis. Nici nu se mai duce la serviciu. Și vă închipuiţi ce înseamnă să nu se ducă la serviciu, în ziua aia, un șef de pompieri.

Dacă nu se duce la serviciu un șef de pompieri într-o zi când nu izbucnește un incendiu, e cam egal cu o pagubă în ciuperci. Să ne înţelegem, este egal nu cu o pagubă în ciupercile crescute în ciupercării speciale, cu plan de producţie defalcat pe trimestre, luni, zile etc., ci cu o pagubă în ciupercile de pe vremea când nu existau ciupercării speciale. Autorul a ţinut să facă această precizare pentru a nu se pune rău cu cadrele de specialitate. Cu această ocazie îi roagă pe filologi să mediteze la această „pagubă-n ciuperci! u Autorul îndrăznește să creadă că și dumnealor, filologii, sunt consumatori de ciuperci. Și, de asemenea, speră că au "băgat de seamă" și preţul ciupercilor de pe mercurial. Dacă se vine și cu o pagubă, vă închipuiţi la cât va ajunge kilogramul de ciuperci calitatea întâi. Mulţumesc pentru atenţie!

Dar, dacă superstiţiosului născut în zodia Peștelui îi iese cineva în cale cu o găleată goală, dacă, de exemplu, i se urcă pe chelie lui Pascu al lui Pintileagă să-i iasă acestuia cu gol într-o zi când izbucnește un incendiu și el se întoarce acasă să nu-i meargă rău, ce facem? Ce facem cu incendiul care a izbucnit? Cine plătește pagubele? Pascu al lui Pintileagă? Că ce chestie? El oricând se poate apăra,

oricând poate să spună că s-a dus cu găleata goală să ia apă, ori, mai știi, zeamă de varză, ori cine știe ce. Nici caii de la bicicletă nu i se pot lua lui Pascu al lui Pintileagă. Chiar dacă se dovedește că i-a ieșit intenţionat cu gol șefului care nu și-a făcut datoria.

Nu! În niciun caz nu trebuie să se recruteze comandanţi de pompieri și nici măcar pompieri din rândurile superstiţioșilor născuţi în zodia Peștelui. Acești superstiţioși fiind și ei, la rândul lor, educaţi să nu iasă la alţii cu gol, imaginaţi-vă, vă rog dulce, cam cum ar arăta scena cu acești pompieri și cu focul care se cere stins. Ai vedea pompierul alergând cu găleata plină până la buza focului și… Și l-ai vedea alergând înapoi cu găleata tot plină. Asta se înţelege: ca să nu iasă cuiva în drumul lui până la „gura de apă”, cu gol.

Arătând unui incendiu numai găleata plină cu apă, de sigur că nu este prost să se sperie și să se stingă singur. Așa că focul, nestingându-se, se întinde ca râia și, întinzându-se ca râia, cataclismul este gata.

Părerea autorului este că s-a mers prea departe cu acest exemplu. Să lăsăm superstiţioșii pompieri cu incendiile lor, că până la urmă se descurcă şi fără sfaturile noastre, și să ne imaginăm o așezare în care trăiesc numai și numai superstiţioși care au „mai” de găleată goală. Cât de drag i-ar fi autorului dacă i s-ar crea condiţii să organizeze el, cu priceperea de care a mai dat dovadă și în alte cazuri, să creeze, cum zic, o așezare în care să trăiască în pace și voie bună numai și numai astfel de superstiţioși. Să vadă el, autorul, cu ochii lui căprui, ce ar face, cum s-ar descurca dumnealor dacă n-ar avea în casă, trasă prin conductă, dacă, doamne păzește, nu ar avea instalaţie de apă. Cu siguranţă că ar muri de sete și uneori chiar de foame, pentru că, după cum bine știm, de vreo câteva mii de ani, ciorba, supa (fie ea și Supco) și celelalte mâncăruri nu se pot face, orice-ai face, fără puţină apă.

Doamne, ce cumplit ar fi! Ar fi foarte cumplit, fiindcă acești superstiţioși nu se feresc numai și numai de găleţi goale, se feresc și de ulcioare goale, străchini, pahare, căni, căniţe, plicuri, coșuri (nu de fum), sacoșe… Ar însemna să pleci după târguieli cu sacoșa plină.

Dar ce dureri de cap l-ar apuca pe superstiţiosul din această așezare experimentală dacă într-o zi de salariu al soţiei ar găsi acasă și o a treia persoană. Prin a treia persoană să înţelegem așa… Un bărbat drăguţ și șmecheraș à la Alain Dellon, în fulgarinul lui bej, ori un fel de Mastroianni de acum 10 — 12 ani. Mamma mia, ce ochi ar holba bietul superstiţios. Ar holba bietul de el ochii și foarte, foarte încurcat ar întreba:

— Ce e cu dumnealui aici? Pe cine caută această persoană? și bineînţeles s-ar uita bănuitor la buna lui soţie.

Buna lui soţie, simţindu-se nevinovată ar răspunde cu un zâmbet:

— Ce să fie? Astăzi am luat salariul și ţi-am făcut o surpriză. O mică surpriză, dragul meu. Este mică surpriza, dar gestul contează, cum ziceau înaintașii noștri Dobrin și Dumitrache.

— Ce surpriză?

— Ţi-am cumpărat o pereche de pantofi noi cu talpă de talpă îmbrăcată cu crep.

— Îţi mulţumesc pentru pantofii cu talpă de talpă îmbrăcată cu crep, îţi mulţumesc pentru această frumoasă, foarte frumoasă surpriză, dar explică-mi, te rog, mai repede ce caută dumnealui în casa noastră.

— Dragul meu, dar cum eram să-ţi aduc pantofii? Să tai calea semenilor noștri cu niște pantofi goi”? Dânsul a fost foarte amabil și a acceptat să-i umple cu cele două picioare ale dumnealui și… asta este situaţia. Nu mă pupi pentru surpriza pe care ţi-am făcut-o? Hai dă-mi un pupic și du-te și cumpără ceva ca să-l tratăm pe dumnealui, care a fost așa de amabil. Treci, te rog, și pe la magazinul „Leonida”, că am auzit că a adus prafuri de copt.

Și fericitul proprietar de pantofi noi se așază la rând la „Leonida” să ia, cum l-a rugat jumătăţica lui, praf de copt, intră la autoservire după o sticlă ori două de vin de Alba lui ia îmbuteliat de podgoriile din lași gândindu-se. Făcând socoteli și calcule cam cele zile mai sunt piuă când împlinește iubita lui nevastă niște ani. Asta pentru a-i face și el o surpriză. O să-i cumpere și el o pereche de pantofi, poate chiar și niște ciorapi, și nici el n-o să iasă cu gol să se menii lui.

Să mai preamărim încă o dată pe domnul că nu a dat naștere unei astfel de așezări și să trecem, cu pioșenia cu venită, la citirea cu foarte multă atenţie a celor zece sfaturi:

1. Nu călcaţi în străchini nici goale, nici pline. Rezultatul este același și-ntr-un fel și-n altul.
2. Neapărat trebuie să ţineţi cont că nu oricând 16 este mai mare decât 12. Și 12, așa cum îl vedeţi, poate să fie cu mult mai mare decât 16. Dacă nu-l credeţi pe autor, fa ceţi rost de două arme. Una calibru 12 și cealaltă 16. Uitaţi-vă pe ţevile lor și dacă 12 nu este mai mare, autorul vă dă voie să-i radeţi mustaţa, la care ţine mai mult ca la propriul lui canin. Când vă uitaţi pe ţeava, aveţi grijă să fie goală. Adică arma să nu fie încărcată. Știţi de ce? Nu în totdeauna este bine să-ţi iasă cu plin. Mai ales când e vorba de armă de vânătoare.
3. Nu exprectopraparulzatraţi în niciun caz!
4. Autorul nu știe cu exactitate ce înseamnă acest exprectopraparulzatraţi, dar se recomandă să fie ascultat. Deci, orice se va întâmpla, nu exprectopraparulzatraţi. Mai ales marţea și joia.
5. Dacă veţi respecta cu stricteţe sfaturile trei și patru, puteţi să faceţi o recreaţie la sfatul cinci. Și dacă vă rămâne puţin timp liber, nu strică puţină gimnastică de producţie.
6. Verdele de Paris este la fel de periculos și pentru superstiţioșii născuţi în această zodie. De aceea, se atrage atenţia gospodinelor că dudele se culeg cam pe la sfârșitul lunii iunie și începutul lunii iulie și că se pot păstra proaspete, iar dacă nu proaspete, aproape proaspete, între patru și șapte zile. Se mai atrage atenţia că din ele, din aceste dude, decât nu astea, altele, se prepară dulceaţă, compot, marmeladă și foarte multă ţuică. Deci aveţi grijă unde păstraţi sticla cu verde de Paris.

7. Sfatul numărul șapte, susţine autorul, nu poate fi spus decât la ureche. De aceea, iubiţi superstiţioși, când aveţi o ureche liberă și, totodată, mai mult timp liber, treceţi pe la autor, care a și început să vă aștepte.

8. Evitaţi cu desăvârșire să vă nașteţi siamezi și cu platfus la toate cele patru picioare.

9. Păstraţi pătrunjelul în apă. Se menţine mult mai bine decât dacă-l ţineţi închis între două farfurii foarte adânci.

10. Chiar dacă înainte de a vă urca în tren v-a ieșit în calc cineva cu plin, este bine să nu vă aplecaţi prea mult în afară. Italianul care a scris „E pericoloso sporgersi" la fiecare fereastră a trenurilor nu și-a pierdut timpul de po mană. A știut el ceva. De aceea, e bine să nu aflaţi pe pielea dumneavoastră ce-a știut italianul.

Relaţii cu alţi superstiţioși

Superstiţioșii născuţi în zodia Peștelui, fiind niște firi așa și așa, se împrietenesc repede cu Cumpăna. Nu înghit Scor pionul (chiar curăţat, de oase) și e bine să se ferească de Taur, mai ales când sunt îmbrăcaţi în roșu. Trăiesc de la 103 ani în sus. Sunt și Pești care trăiesc ide la 103 ani în jos, dar aceștia sunt cazuri foarte izolate.

Melodia preferată:

„Dealu-i deal și valea-i vale".

Vicii:

Dacă acești superstiţioși mai au şi vicii, atunci s-a dus dracului trotineta! N-au vicii.

Culoarea preferată:

Bleu-jandarm lăsat la vatră.

Reclama preferată:

„Poate oare un «Trabant»
Remorca un elefant?
E neverosimil?
Cu benzina Peco, totul e posibil!"

De ce să se ferească:

De toate autovehiculele care folosesc benzină Peco. Inclusiv „Trabantul" din reclama preferată.

De ce să nu se ferească:

De tren când este pe Calea Moșilor colţ cu cinematograful "Mioriţa".

Facultativ:

Dacă superstiţiosului născut în aceasta zodie i se năzare să se însoare și, fiind timid, nu știe ce să facă, să nu se descurajeze. Autorul îi vine în ajutor cu câteva „modele" de cerere în căsătorie:

Mult stimată domnișoară.

Scuzaţi pe un bărbat care vi se prezintă într-o manieră ce, după principiile vieţii

sociale, trebuie taxată, dacă nu și mai grav, dar cel puţin drept, o uşurinţă din cele mai mari. Dar nu îmi mai este cu putinţă de a înăbuși și de aci înainte o atenţiune ce a prins niște rădăcini atât de adânci în sufletul meu. Vă iubesc, domnișoară, și sper că nu veţi fi cu totul nesimţitoare faţă de un adorator care știe să preţuiască pe deplin toate acele calităţi eminente ce disting caracterul și persoana dumneavoastră. Deseară este bal mascat. De aţi asculta rugămintea mea, aţi alege masca… (hotărâţi masca) și așteptaţi pe amicul dumneavoastră sincer și devotat.

Ori

„Onorată domnișoară,

Nu numai frumuseţea și inteligenţa dumitale, oricât de rar se găsesc ele unite la un loc într-un grad așa de înalt, m-au făcut a fi admiratorul dumitale etern, ci virtutea du mitale, caracterul dumitale incomparabil m-au fermecat într-atât, încât iată-mă capabil a învinge toate că din frumoasa-ţi guriţă n-a scăpat încă un cuvânt ce mi-ar fi anunţat voluptatea supremă a existenţei mele, apoi nici n-am avut trebuinţă de el pentru a mă simţi fericit, foarte fericit.

Ești ființa cea mai frumoasă a sexului dumitale. Niciodată ochii mei n-au văzut vreuna care să-ţi semene, de aceea te rog să primești această declaraţie a iubirii mele nemărginite și adu-ţi aminte despre aceasta când un om mai fericit îţi va spune cândva:

Vezi cum ochii îmi plâng, cum îmi zvâcnește pieptul și cât de profundă e rugămintea ce ţi-o fac.

Nu pot, ah! Nu pot să trăiesc fără tine. Fără prezenţa ta mă înconjură o beznă a nopţii celei pline de desperare. De aceea, te rog, nu mă lăsa, nu mă părăsi, mai mult nu-ţi cer.

Timpul va hotărî odată dacă sunt demn de a-ţi cere po sesiunea dumitale, sau dacă trebuie să renunţ la dânsa. Sau dacă îţi este posibil a mi-o acorda. Limba mea nu va scăpa niciun cuvânt de amor fără un semn din partea dumitale. Numai ochii mei vor întreba și ai dumitale vor răspunde.

Până atunci rămân

Al dumitale admirator”

Din partea autorului: este recomandabil ca superstiţiosul care vrea să se însoare să nu introducă scrisoarea în cutie până nu-i iese în cale cineva cu plin. Mariaj sigur!

Zodia Porcului

1 Ianuarie – 31 Decembrie
Inclusiv revelionul

— Există și o astfel de zodie? O zodie a Porcului?

Când auzi această întrebare, autorul îşi puse mâna în cap și îşi zise: „Ia uite ce întrebare mi se pune. Pe ce lume o trăi de nu știe nici măcar atât?” îşi luă mâna din cap, se trase mai lângă cel care îi puse întrebarea și, mult mai calm decât un vânzător de plante medicinale, zise:

— Ba bine că nu! Cum să nu existe? De când este lumea și pământul, de atunci este și zodia Porcului. Dacă nu chiar și mai de mult.

— N-am știut.

În câte suntem azi? Ei bine, oameni buni, nici în ziua de astăzi nu știe autorul ce a urmărit individul care a venit așa, nitam-nisam, să-l întrebe dacă există și o zodie a Porcului. S-a trezit cu el cum te-ai trezi dumneata cu unul care-ţi cere un foc la ţigară și pe urmă nu mai poţi scăpa de el până nu-l bagi în spaţiul dumitale locativ. Până nu-l treci în cartea de imobil. La acest „n-am ştiu!", autorul i-a răspuns:

— Dacă vrei să știi, pentru că tot n-ai știut, asta este cea mai căutată zodie. Te-ai născut în zodia asta, poţi să nu-ţi mai cumperi galoși. Pentru că nu mai iei niciodată apă la galoși. Și prin ploaie treci fără să te uzi. Ai auzit de omul care trecea prin zid? El în zodia Porcului era născut. Când faci cozonaci, nu-ţi mai trebuie nici drojdie de bere la aluat. Crește singură coca.

Asta care a venit cu întrebările cum vin ţigănușii ăia prin tramvai cu plugușorul încă de pe la Sfânta Maria mică ori făcea pe prostul, ori era prea. Șmecher, că-i puse autorului următoarea întrebare:

— Care Coca, bruneta aia de la raionul de mezeluri?

Fata aia care s-a încurcat cu fotbalistul, cu centrul înaintaș de la „Mistreţul"?

Acum, dumneavoastră îl știţi pe autor, știţi cât este de ţâfnos. Știţi cât de repede îi sare ţandăra când îl ia cineva peste piciorul ăla care l-a ţinut vreo șase săptămâni în ghips. De data aceasta nu știu ce s-a întâmplat cu el, că nu i-a mai sărit mustarul, nici ţandăra. A zis calm:

— Coca de cozonaci.

— Aaa, coca de cozonaci 1 Eu credeam că o cocă de ailaltă. Foarte interesant, domnule, zău că este foarte haioasă chestia… Și ce trebuie să faci ca să te naști. În această zodie?

— Să ai ursitoare bună și mai ales cu relaţii, zise autorul, gândindu-se, în același timp, cam ce măsuri de pre cauţie ar putea lua el dacă interlocutorul lui ar face pe loc un infarct miocardic.

— Cum adică bună și cu relaţii? se făcu acest căutător de noduri în papură că nu înţelege. El însă se vedea după expresia feţei și poziţia degetului mare faţă de arătător că înţelesese cu prisosinţă despre ce era vorba. Dar căutătorul de noduri în papură rămâne căutător de noduri în papură — vorba lui nea Marin Zdrelea — şi-n ziua de şase a șasea.

— Tot „șpilul" e că, atunci când te naști, să te înţelegi cu ursitoarea. Să miști clin urechi, să-i faci cu ochiul și să-i bagi în buzunar o atenţie de câteva sute de lei. Câteva sute mai mult decât altul. Că și dumnealor ursitoarele s-au pus de la o vreme încoace pe căpătuială. Cunosc o ursitoare din asta care te face om, dar care am auzit că nu-ţi vine la născare fără 1.500 — 2000 de lei. Au urcat și ele preţurile dacă au văzut că au căutare. Deci, vezi cum stă chestiunea.

— De unde?

— Ce de unde?

— De unde sute, că eu știu că omul se naște — să mă ierţi — în pielea goală.

— Cei cate sunt predestinaţi pentru zodia Porcului, află dumneata, nu se nasc ca toţi ceilalţi.

— Dumneata ai văzut, ai întâlnit pe cineva care s-a născut în această zodie, a

Porcului? Cum arată?

Autorul îl măsură din priviri, așa cam ca un tâmplar care face coșciuge de comandă cu materialul clientului. Se uită la felul cum își înnoadă șireturile interlocutorul lui, se uită la nodul de la cravată și chiar îi numără câteva fire de păr din creștet mai răzleţe. După aceea îi zise:

— Arată foarte bine. Unul singur dintre ei nu arată cum trebuie, pentru că nu mai poate. I-a tăiat trenul accelerat 201, cu vreo trei staţii mai încoa' de Câmpina, arătătorul de la mâna dreaptă. Arată cu stânga. Nu mai arată reglementar, dar arată.

— A avut un accident?

— Da!

— Deci și cei care s-au născut în zodia Porcului pot avea accidente. Dacă-i așa, de ce mai faci dumneata reclamă acestei zodii? De ce-i povăţuiești pe oameni s-o miluiască pe ursitoare dacă ursitoarea asta, chiar „unsă" cu atâţia bani, nu este în stare să-și ferească omul, clientul care a plătit-o, de accidente? Eu credeam că, dacă le înţelegi cu ursitoarea, nu mai aluneci nici pe polei. Când colo…

— Nu, ei nu se pot accidenta…

— Dar ăluia de mai sus cum de i-a tăiat 201 arătătorul?

A greșit acceleratul? L-a confundat cu altcineva?

— Omului în discuţie i s-a întâmplat o chestie.

— Ce chestie?

— O chestie formidabilă. Au scris toate ziarele. Chiar și săptămânalele. Mi se pare că se lucrează chiar și la un text de muzică ușoară pe această temă.

Misteriosul tip, care punea întrebare după întrebare, când auzi că este vorba de o chestie formidabilă, îi ceru voie autorului să-i permită să-l asculte mai departe cu o și mai mare atenţie. Autorul, neavând nimic de pierdut la afacerea asta, dădu din cap că este de acord. Tipul îi mulţumi anticipai și zise:

— Care? Care este chestia aia formidabilă?

Văzându-l că moare de nerăbdare să afle cât mai repede chestia aia formidabilă, autorul îl întrebă dacă-i place munca pe care și-a ales-o, dacă este de acord cu măsurile care s-au luat în legătură cu buna deservire în marile magazine universale… Ce părere are despre interviul care a fost luat directorului general al I.T.B.-ului și dacă răspunsurile directorului general l-au satisfăcut. Și abia după ce l-a „plimbat" și prin niște pieţe și oboare, după ce l-a întrebat multe lucruri în legătură cu arborele lui genealogic, a trecut la problema în discuţie. A început:

— Acest tip născut în zodia Porcului îşi face o situaţie mai acătării decât… Ce exemplu să-ţi dau eu? Pe Rockefeller îl știi? îşi face o situaţie cam ca a lui Rockefeller. şi să vezi drăcie: pe lângă această situaţie care și-a făcut-o, pe care i-a făcut-o ursita, câștigă și la libretele de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme trei „Dacia 1300" și cinci perechi de șoșoni îmblăniţi. Câştigă la loz în plic alte automobile, precum și o locomotivă diesel. Câştigă la Pronoexpres un apartament cu încălzire centrală și acces la celelalte dependinţe, plus trei sute de bucăţi de ţiglă și ne numărate olane, plus tablă pentru jgheaburi la casă…

— Mă rog. A câştigat omul ce-a putut.

— Chiar mai mult. Ce-ai dumneata cu el? Ai de împărţit ceva cu el? A câştigat mult mai mult decât a putut. De ce să-l subapreciem.

Nu știu dacă a fost frumos ce-a făcut, dar omul a făcut-o. În timp ce autorul înșira ce-a câştigat ăsta din zodia Porcului la libretele de economii cu dobândă și câştiguri în autoturisme, la Loto și la Pronoexpres, acesta îşi nota într-un carneţel ce și cât a câştigat. După ce a făcut și niște sublinieri, a închis carneţelul ori notesul, ce dumnezeu era, și a zis:

— Pe mine mă interesează, zău, mai mult cum și-a pier dut arătătorul. Degetul arătător.

Autorul, trebuie să vă spun, în timp ce acesta îşi nota de zor, nu s-a întrebat de ce îşi notează. Ci se gândi în sinea lui cam cum i-ar sta interlocutorului lui cu o lumânare în mină. Cu o lumânare aprinsă la amândouă capetele.

— Ei bine, domnule — începu autorul nostru după acea scurtă pauză —, îndată ce acest om născut în zodia Porcului și-a făcut o situaţie pe care o putea invidiei chiar și o parte din familia lui Onassis, s-a însurat. S-a încurcat cu o Scorpioană. O femeie frumoasă!… De milioane! Nici în filmele de dragoste ori chiar alea de groază nu găsești o femeie așa de frumoasă cum era Scorpioana asta. A dracului ursitoare, până și la chestia asta s-a gândit. S-a gândit ea ursitoarea, dar s-a și „prăjit”. Scorpioana asta era vândută, mi se pare că în rate lunare, diavolului. Și nu chiar ori cărui diavol. Chiar împăratului lor, lui Scaraoschi. Doamne dumnezeule, ce și-a mai bătut joc de ăsta care s-a născut în zodia Porcului. I-a luat minţile cum ai lua dumneata o mină de mărar din grădină, dacă ai semănat mărar în grădină. Știi ce-a făcut din el? O cârpă. El nu mai avea un cuvânt în casă. Voia ea să vadă programul de la televizor de pe programul doi, îl vedea, chit că pe programul unu era o paradă a vedetelor ori vreun „Prim plan” realizat de Carmen Dumitrescu…”

— Și?

— Și asta, care-și vânduse sufletul chiar lui Scaraoschi, după trei luni de căsătorie, l-a nevropat. L-a făcut să se arunce înaintea trenului accelerat 201. Ca să nu mai câştige atâta la loterie și să ajungă, doamne ferește, pe la legea 18. Aia cu iliciţii.

— Și s-a aruncat?

— S-a aruncat cu tot corpul lui frumos și zvelt. A făcut un salt ca la triplu salt drept în faţa locomotivei care se apropia. Se apropia! Se apropia…

— Dacă s-a aruncat cu tot corpul, cum de i-a tăiat acceleratul numai arătătorul?

— Uiţi că s-a născut în zodia Porcului? Uiţi că până la urmă și-a vârât coada și ursitoarea? Mecanicul de locomotivă a trebuit să-și ceară și scuze că a îndrăznit cu tre’ nul lui accelerat să-i taie degetul.

— Să treacă trenul peste el și să-i taie doar un deget? Chiar așa de ai dracului sunt ăștia născuţi în zodia Porcului?

În ruptul capului n-a vrut să creadă. Până la urmă, a trebuit să-l pună faţă în faţă cu el. Unde l-a găsit? Pe stadionul Giulești, unde vindea seminţe Că Scorpia, Scorpioana adică, i-a păpat tot. Nu l-a lăsat nici măcar în sapă de lemn. Și p-aia

i-a luat-o. Nu i-a lăsat nimic. Nimicul absolut. Dar ursitoarea. Săraca de ea, tot ea s-a gândit la viitorul lui. Cum s-a gândit ursitoarea la viitorul lui? Aţi uitat că cel născut în zodia Porcului a ieșit de sub locomotiva diesel cu un deget lipsă? Această lipsă de deget îi folosește acum. Vinde seminţe cu un leu mâna.

Și o mână fără un deget desigur că ia în ea mult mai puţine seminţe decât o mână întreagă. Iar ajunge ăsta milionar. După ce l-a făcut pe interlocutorul lui să nu mai aibă dubii, ori îndoieli, în legătură cu ce i-a povestit până atunci, l-a întrebat dacă nu cumva se grăbește. Dacă a văzut că acesta nu se grăbește, a continuat povestea.

— Am mai cunoscut personal unul din ăsta, care a avut noroc de ursitoare bună și l-a adus în zodia Porcului. Domnule, ăsta din zodia Porcului, ăștia din zodia Porcului sunt ei din ce în ce mai rari? Dar uite că sunt. Pe astălaltu pe care l-am adus în discuţie, după ce l-a scos maică-sa din scutece, a devenit director. A făcut niște pocinoage, a fost trântit și tot pe picioare de director a căzut ! A mai făcut niște matrapazlâcuri, a luat niște mustrări pe cale bucală, altele în scris, dar până la urmă… hopa, Mitică! Zodia Porcului, dragul meu, este zodia Porcului. Eu am un coleg cu carnet de scriitor în buzunar. A scris o singură schiţă în decurs de douăzeci de ani și vreo șaisprezece zile. Are vreo 99 960 de lei împrumutaţi de la Fondul literar și au scris criticii despre el topuri de hârtie. Au scris nu numai despre acea schiţă apărută, ci și despre ceea ce are el în cap. Un roman pe care îl are acest scriitor în cap a luat chiar şi-un premiu al Asociaţiei scriitorilor de care apar ţine. S-ar putea să ia și Premiul Nobel pentru acel roman pe care încă nu l-a scris. Ce să-i facem dacă s-a născut în zodia Porcului? Să-l invidiem? Sau să ne vedem de-ale noastre?

— Și ăstora care profită de faptul că s-au născut în zodia Porcului nu le poate veni nimeni de hac? îi ducem așa în cârcă până la adânci bătrâneţi? Am scăpat noi de alte chestii mai ale dracului și nu putem scăpa de profitorii ăștia? Nu s-a inventat un ac și pentru cojocul lor? De ce sunt lăsaţi să-și facă de cap?

— Să nu se înţeleagă greșit. Nu este nimeni împotriva ursitoarelor ori a zodiei Porcului. Treaba dumitale, naște-te în zodia asta, mituiește-o cu cât vrei pe ursitoare, însă nu-mi profita de acest noroc pe care l-ai avut. Nu-ţi face de cap. Nu te îmbogăţi pe spinarea mea… M-ai întrebat dacă nu s-a inventat un ac și pentru cojocul lor. S-a inventat. Există un remediu și împotriva lor. Ba chiar două.

— Care sunt alea?

— O carte de explicare a viselor apărută prin anul 1934 zice că: „De vei visa că răscolești nisip, de degerare vei muri”. Așa că, îl îmbeţi bine pe omul născut în zodia Porcului, dar profitor, și-l influenţezi să viseze că răscolește nisip…

— Dar ursitoarea asta a lui și zodia Porcului stau cu braţele încrucișate, crezi dumneata? îţi permit ele să-l influenţezi, să-l faci să-ţi viseze că răscolește nisip? Mă rog, să zicem că, beat fiind, cine știe… Poate că, ai dreptate, uneori beţia asta este mult mai a dracului decât verdele de Paris. Mai periculoasă decât sabia lui Pardaillan… Al doilea remediu?

— Mănânci banane și arunci cojile în preajma lui. Imposibil să nu calce pe-o

coajă…

— Aici nu prea ai nimerit-o. Dar deloc n-ai nimerit. Nu moare izbit de trenul accelerat 201, și-ţi moare dintr-o coajă de banană!… Dacă nu-ţi moare nici ajutat de coaja de ba nană? Ce facem?

— Apelăm la lege. La Codul penal.

— Acestui superstiţios îi dai tot zece sfaturi?

— Numai unul. Nu merită mai mult.

— Care-i ăla?

— Să nu se urce prin faţă în tramvaiul 3. Nici măcar marţea. Nu mă întreba de ce, că nu-ţi spun.

— Mă rog! Care sunt relaţiile lui cu ceilalţi superstiţioși?

— Nu mă interesează.

— Are o melodie preferată?

— Da, dar lăsăm să şi-o cânte singur și să ne rugăm
Uniunii compozitorilor să-l prindă cântând fals.

— De ce să se ferească?

— De ziua de ignat.

— De ce să nu se ferească?

— De visele cu răscolitul nisipului și, mai ales, de cojile de banană…

Și autorul, mâncând banane, scrise cu mâna lui:

SFÂRȘIT

Cuprins

Cuvânt înainte 2

1) Zodia Berbecului (21 martie-20 aprilie) 8
2) Zodia Taurului (21 aprilie-20 mai) 19
3) Zodia Gemenilor (21 mai-21 iunie) 29
4) Zodia Racului (22 iunie-22 iulie) 40
5) Zodia Leului (23 iulie-23 august) 51
6) Zodia Fecioarei (24 august-23 septembrie) 61
7) Zodia Cumpenei (24 septembrie-23 octombrie) 74
8) Zodia Scorpionului (24 octombrie-22 noiembrie) 88
9) Zodia Săgetătorului (23 noiembrie-21 decembrie) 99
10) Zodia Capricornului (22 decembrie-20 ianuarie) 111
11) Zodia Vărsătorului (21 ianuarie-20 februarie) 124
12) Zodia Peștelui (21 februarie-20 martie) 138
13) Zodia Porcului (1 ianuarie-31 decembrie, inclusiv revelionul) 150

Apărut iulie 1974

editura politică
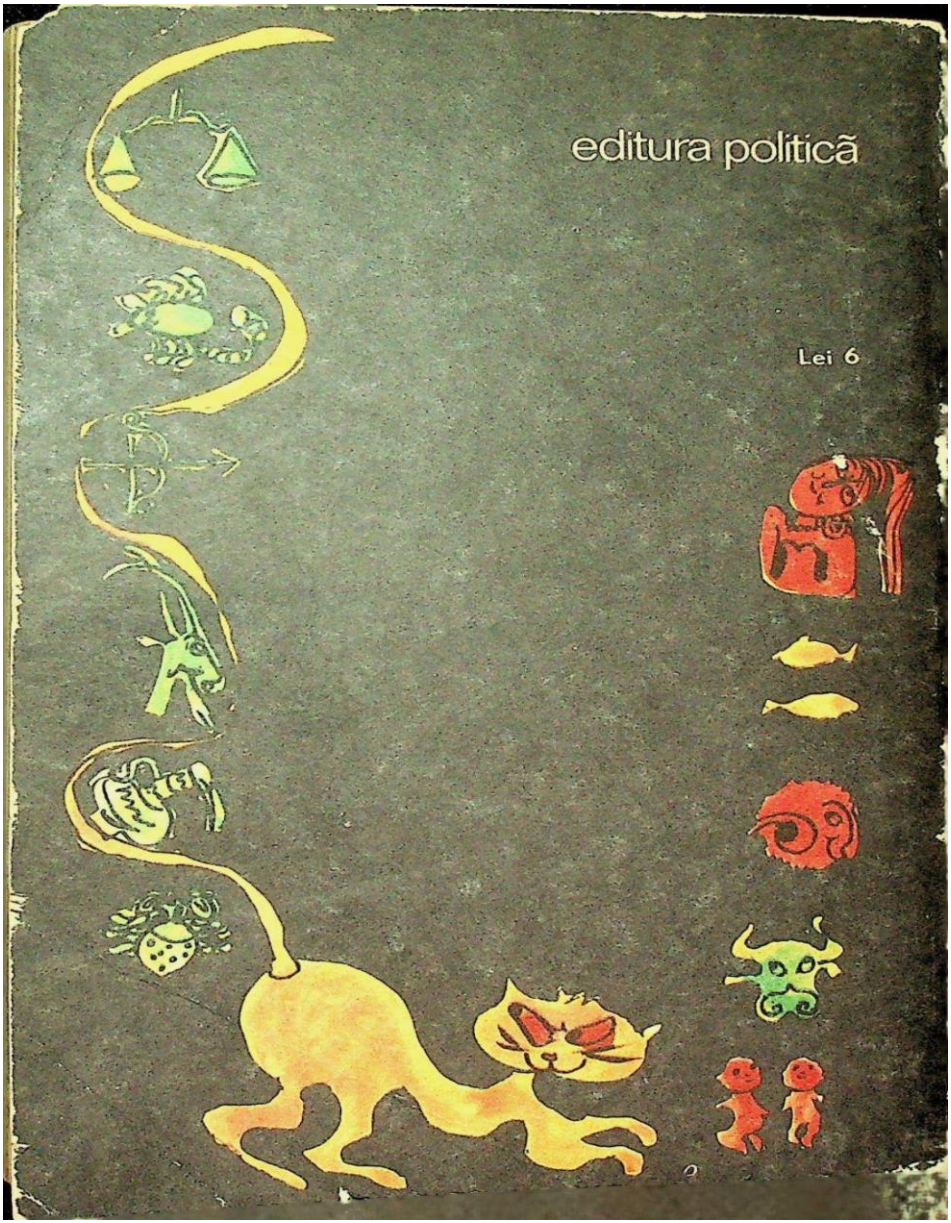
Lei 6